PROLOG

Felicitări! Faptul că citeşti aceste rânduri înseamnă că ai făcut un pas uriaş spre supravieţuirea până la următoarea ta zi de naştere. Da, tu, de colo, care răsfoieşti aceste pagini. Nu pune cartea jos. Vorbesc cât se poate de serios... viaţa ta ar putea depinde de ea.

Asta-i povestea mea, povestea familiei mele, însă ar putea fi, la fel de bine, şi povestea ta. Suntem cu toţii băgaţi în chestia asta, crede-mă pe cuvânt.

N-am mai făcut niciodată ceva asemănător, aşa că am de gând să-i dau drumul, iar tu ai să încerci să ţii ritmul.

OK. Eu sunt Max. Am paisprezece ani. Locuiesc împreună cu familia mea, alcătuită din cinci copii, nu suntem înrudiţi, dar sunt întru totul familia mea.

Suntem... ei bine, suntem puţin cam ciudaţi. Acum nu că mă dau mare, dar nu ne comparăm cu nimic din ce-ai văzut tu până acum.

Practic, suntem destul de cool, simpatici, isteţi... Însă deloc obişnuiţi, din nidun punct de vedere. Noi şase — eu, Fang,

Iggy, Nudge, the Gasman şi Angel — am fost creaţi cu un scop anume, de către cei mai demenţi, mai oribili „savanţi“ pe care ţi i-ai putea imagina. Ne-au creat ca un experiment. Un experiment în urma căruia am ajuns să fim oameni doar într-o proporţie de 98%. Celelalte două procente au avut un impact covârşitor, crede-mă.

Am fost crescuţi într-un laborator-închisoare, numit Şcoala, în cuşti, ca şobolanii de laborator. Este destul de şocant că putem gândi sau chiar vorbi de aşa ceva. Dar putem, ba chiar mai mult decât atât.

A mai existat încă un experiment la Şcoală, care a trecut de faza copilăriei. O parte om, o parte lup, animale de pradă în totalitate: li se spune Eliminatori. Sunt duri, deştepţi, şi greu de controlat. Arată ca oamenii, însă atunci când doresc, se pot transforma în oameni-lupi, cu blană cu tot, colţi şi gheare. Şcoala îi foloseşte ca paznici, poliţişti... şi călăi.

Pentru ei, noi nu suntem decât şase ţinte mişcătoare, pradă suficient de descurcăreaţă ca să fie distractiv de vânat. Practic, vor să ne sfâşie gâtlejul. Şi să se asigure că lumea nu află de existenţa noastră.

Dar încă nu mă dau la fund. Îţi spun ţie, da?

Această poveste ar putea fi despre tine... sau despre copiii tăi. Dacă nu astăzi, atunci cât de curând. Aşa că, te rog, ia asta cât se poate de în serios. Risc tot ceea ce contează povestindu-ţi... dar trebuie să ştii.

Continuă să citeşti, nu lăsa pe nimeni să te oprească.

— Max. Şi familia mea: Fang, Iggy,

Nudge, Gasman şi Angel.

Bun venit în coşmarul nostru.

PARTEA 1
SPAIMA STOLULUI

1

Lucrul cel mai ciudat, atunci când te confrunţi cu moartea iminentă, este că asta-ţi pune, brusc, toate lucrurile într-o anumită perspectivă. Să luăm situaţia actuală, de exemplu.

Fugi! Haide, fugi! Ştii că poţi.

Am tras, adânc, câteva guri de aer. Creierul meu era turat la maxim;

goneam pentru a-mi scăpa pielea. Singurul meu scop era să scap. Nu mai conta nimic altceva. Că-mi erau zgâriate braţele fâşii-fâşii de mărăcinişul în care intrasem? Mare brânză.

Că tălpile mele goale loveau fiecare piatră tăioasă, rădăcină dură, sau ţăruş ascuţit? Nicio problemă.

Că mă dureau plămânii din lipsă de aer? Mă puteam descurca.

Asta, atât timp cât mai puteam aşeza între mine şi Eliminatori o cât mai mare distanţă posibil.

Mda, Eliminatorii. Mutanţi: pe jumătate oameni, jumătate lupi, de obicei înarmaţi, întotdeauna însetaţi de sânge. Acum mă fugăreau pe mine.

Vezi? Asta chiar pune totul într-o anumită perspectivă.

Fugi. Eşti mai rapidă decât ei. Poţi lăsa în urmă pe oricine.

Nu mai fusesem niciodată atât de departe de Şcoală. M-am rătăcit cu totul. Totuşi, braţele încă-mi mai zvâcneau dorind să se ridice, goneam printre tufişuri, privirile-mi neliniştite cercetau ce era înaintea mea. Îi puteam depăşi în viteză. Puteam găsi o poiană cu destul spaţiu pentru mine să...

Oh, nu. Oh, nu. Dintre copaci izbucniră urletele nepământeşti ale câinilor de vânătoare, puşi pe adulmecat, şi mi s-a făcut rău. Puteam fugi mai repede decât oamenii, toţi dintre noi puteau asta, chiar şi Angel, iar ea are numai şase ani. Însă niciunul dintre noi nu putea alerga mai repede decât un câine masiv.

Câini, câini, fugiţi la miazăzi, lăsaţi-mă să mai trăiesc o zi.

Erau tot mai aproape. O lumină slabă se strecura printre copacii din faţa mea... o poiană? Te rog, te rog... o poiană ar putea fi salvarea mea.

Am ţâşnit printre copaci, cu pieptul săltându-mi, iar un strat subţire de transpiraţie rece mi se întindea pe piele.

Da!

Nu... oh, nu!

M-am oprit în derapaj, dând din mâini, iar picioarele mi-au patinat înapoi pe pământul pietros.

Nu era o poiană. Înaintea mea se afla o pantă, un versant abrupt din piatră, terminat într-un platou nevăzut, aflat la câteva sute de metri mai jos.

în urma mea era pădurea, plină de copoi băloşi şi Eliminatori dementi, înarmaţi.

Niciuna din opţiuni nu mirosea bine.

Câinii scheunau întărâtaţi, îşi localizaseră prada: moi.

M-am uitat peste povârnişul mortal.

Nu aveam de ales, într-adevăr. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi făcut exact acelaşi lucru.

Am închis ochii, am întins braţele... şi m-am lăsat să cad peste marginea versantului.

Eliminatorii au urlat furioşi, iar câinii s-au apucat să latre isteric, dar apoi tot ce-am mai putut auzi n-a mai fost decât şuieratul aerului, trecând pe lângă mine.

Pentru o clipită, totul a rămas al naibii de paşnic. Am zâmbit.

Apoi, inspirând adânc, mi-am desfăşurat aripile cât puteam de repede.

Cu o lungime de aproape patru metri, de un ară- miu-deschis, cu dungi albe şi nişte puncte maro, ca nişte pistrui, aripile au prins aerul, iar eu am fost săltată brusc în sus, violent, ca şi cum tocmai s-ar fi deschis o paraşută. Uau!

Notă pentru mine: Niciodată nu mai deschizi brusc aripile.

Chircindu-mă, m-am lansat în picaj cu toată forţa, apoi mi-am desfăcut aripile, ţâşnind în sus din nou.

Oh, Doamne, zburam... exact aşa cum îmi dorisem întotdeauna.

Baza stâncii, învăluită în umbră, se estompa sub mine. Am râs şi m-am avântat în văzduh, simţindu-mi muşchii încordaţi, iar aerul fluiera prin penajul meu secundar, şi curentul îmi usca transpiraţia de pe faţă.

Am urcat dincolo de marginea stâncii, dincolo de dulăii uluiţi şi Eliminatorii furioşi.

Unul dintre ei, cu o faţă păroasă, cu colţii şiroind de salivă, şi-a ridicat arma. Un punct roşu apăru pe cămaşa mea de noapte zdrenţuită. Nu astăzi, nemernicule, mi-am spus, cotind strâns spre vest, în aşa fel încât soarele să-i cadă în ochii plini de ură.

N-am de gând să mor astăzi.

2

Am sărit în capul oaselor în pat, cu mâna în dreptul inimii.

Nu m-am putut abţine să nu-mi verific cămaşa de noapte. Niciun punct roşu făcut de vreo rază laser. Nici găuri de gloanţe. M-am prăbuşit înapoi pe pat, uşurată.

Doamne, cât mai uram visul ăsta. Era mereu la fel: fuga de la Şcoală, cu Eliminatorii şi câinii pe urmele mele, căderea mea de pe stâncă, apoi vâjjj, aripile, zborul, evadarea, întotdeauna mă trezeam cu sentimentul că mă aflasem cu o secundă înaintea morţii.

Notă pentru mine: Dă-i subconştientului un discurs de îmbărbătare pentru vise mai bune.

Era răcoare, însă m-am sforţat să cobor din patul călduţ. Mi-am pus lenjerie curată; surprinzător, Nudge pusese deoparte rufele spălate.

Toată lumea dormea încă; încă mai puteam profita de câteva minute de pace şi linişte, să mă pregătesc pentru această zi.

În drum spre bucătărie, am aruncat o privire pe ferestrele de pe hol. Îmi plăcea priveliştea: lumina soarelui de dimineaţă răzbătând peste crestele munţilor, cerul senin, umbrele adânci, faptul că nu vedeam nici ţipenie de om.

Mă aflam sus, pe un munte, în siguranţă, doar eu şi familia mea.

Casa noastră avea forma literei E, întoarsă invers. Braţele E-ului erau ca nişte policioare, sprijinite pe piloni, deasupra unui canion abrupt, astfel că, atunci când mă uitam pe fereastră, mă simţeam de parcă aş fi plutit. Pe o scară „cool“ de la unu la zece, această clădire ajungea, fără probleme, la cincisprezece.

Aici, familia mea şi cu mine puteam fi noi înşine. Aici puteam trăi liberi. Vreau să spun literalmente liberi, pentru că nu eram în cuşti.

Asta-i o poveste lungă. Despre ea, mai târziu.

Şi, bineînţeles, acum venea şi partea cea mai tare: nu erau adulţi. Când ne-am mutat prima oară aici, Jeb Bat- chelder a avut grijă de noi, ca un tată. Ne-a salvat. Niciu- nul dintre noi nu avea părinţi, însă Jeb ne-a devenit pe cât de apropiat era posibil.

Acum doi ani, el a dispărut. Ştiam că murise, toţi ştiam, dar nu discutam despre asta. Acum eram pe cont propriu.

Mda, nu se găsea nimeni care să ne spună ce să facem, ce să mâncăm, când să mergem la culcare. Ei, cu excepţia mea. Eu sunt cea mai mare, aşa că

încerc să fac lucrurile să meargă pe cât pot eu de bine. Este o sarcină dificilă, pentru care nu ţi se aduc mulţumiri, însă cineva tot trebuie s-o facă.

Nu mergem nici la şcoală, aşa că slavă Domnului pentru Internet, pentru că altfel n-am şti nimic. Dar fără şcoli, fără doctori, nu apăreau nici cei de la serviciile sociale care să ne bată la uşă. Era simplu: dacă nu ştie nimeni de noi, rămânem în viaţă.

Căutam prin bucătărie ceva de mâncare, când am auzit în spatele meu un târşâit de paşi adormiţi.

— 'Neaţa, Max.

3

— 'Neaţa, Gazzy, am zis, în timp ce adormitul în vârstă de opt ani se năruia peste masă.

L-am frecat pe spate şi l-am sărutat pe creştet. Fusese poreclit Gasman încă de când era bebeluş. Ce-aş putea spune? Sistemul digestiv al acestui copil produce un anumit damf. Un sfat înţelept: stai în bătaia vântului.

Gasman a clipit spre mine din ochii lui albaştri, fabuloşi, rotunzi şi încrezători.

— Ce-avem la micul dejun? m-a întrebat, îndrep- tându-şi spatele.

Părul lui fin şi blond îi stătea ridicat pe cap, amin- tindu-mi de penajul pufos al unui pui de pasăre.

— Hm, este o surpriză, i-am răspuns, din moment ce habar n-aveam.

— Am să tom nişte suc, s-a oferit Gasman, şi m-am înduioşat.

Era un copil dulce, dulce, şi la fel şi surioara lui. El şi sora lui de şase ani, Angel, erau singurii înrudiţi dintre noi, însă, oricum, constituiam cu toţii o familie.

Curând, Iggy, înalt şi palid, a apărut şi el în bucătărie. Cu ochii închişi, s-a lăsat pe canapeaua noastră uzată cu o precizie perfectă. Singura dată când are probleme pentru că este orb, e atunci când unul dintre noi mută mobila din loc, sau alte din astea.

— Hei, Ig, dezmeticeşte-te, i-am zis.

— Mai lasă-mă, a bolborosit el adormit.

— Foarte bine, am făcut eu. Pierzi micul dejun.

Mă uitam prin frigider, având speranţa naivă că, poate, veniseră zânele bune ale mâncării, când am simţit o furnicătură pe ceafă. M-am ridicat repede şi m-am întors.

— Vrei să termini cu asta? am zis.

Fang apărea întotdeauna aşa, în tăcere, de nicăieri, ca o umbră întunecată care revenea la viaţă. Mă privea calm, gata echipat şi atent, cu părul său lung, negru, pieptănat pe spate. Era cu patru luni mai mic decât mine, dar deja cu zece centimetri mai înalt.

— Să termin ce? a întrebat el tacticos. Cu respiratul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştii tu cu ce.

Iggy a scos un mârâit şi s-a ridicat legănându-se.

— Am să pregătesc nişte ouă, a anunţat el.

Cred că dacă aş fi fost mai mult o fembot, m-ar fi deranjat că un tip orb, cu şase luni mai mic, poate găti mai bine decât mine.

Dar nu sunt, aşa că nu m-a deranjat.

Supravegheam bucătăria. Micul dejun decurgea cum trebuie.

— Fang? Tu pui masa. Eu mă duc să le aduc pe Nudge şi Angel.

Cele două fete împărţeau ultimul dormitor mic. Am deschis uşa pentru a o găsi pe cea de unsprezece ani, Nudge, adormită, ghemuită între cuverturile ei. De-abia dacă o puteai recunoaşte cu gura închisă, mi-am zis eu mucalită. Când era trează, îi ziceam Radio-Ghiont: numai împunsături, tot timpul.

— Hei, scumpo, scularea, am zis, scuturând-o uşor de umăr. Micul dejun peste zece minute.

Nudge a clipit. Ochii ei căprui se străduiau să se focalizeze asupra mea.

— Ce? a bolborosit ea.

— O nouă zi, am zis. Scoală-te şi înfrunt-o.

Gemând, Nudge s-a ridicat cu chiu, cu vai, gheboşată, însă tehnic vorbind acum era în picioare.

Vizavi, o perdea subţire ascundea un colţ al camerei. Lui Angel îi plăceau numai locurile mici şi confortabile. Patul ei, înghesuit după perdea, era ca un cuib pentru animale de pluş, cărţi, majoritatea hainelor ei. Am zâmbit şi-am tras perdeaua.

— Hei, te-ai îmbrăcat deja, am zis, aplecându-mă s-o îmbrăţişez.

— Salut, Max, a zis Angel, scoţându-şi buclele blonde de sub guler. Poţi să-mi închei nasturii?

— Da.

Am întors-o şi-am început să-i închei nasturii. N-am spus niciodată asta celorlalţi, dar o iubeam, pur şi simplu, o iubeam pe Angel. Poate pentru că aveam grijă de ea practic de când era bebeluş. Poate şi pentru că era atât de incredibil de dulce şi de iubitoare şi ea.

— Poate pentru că sunt ca şi fetiţa ta, a spus Angel în- torcându-se spre mine. Dar nu te teme, Max. N-am să spun nimănui. In afară de asta, şi eu te iubesc pe tine cel mai tare.

Şi-a pus mâinile slăbănoage în jurul gâtului meu şi mi-a plasat un pupic lipicios drept pe obraz. Am strâns-o şi eu în braţe, tare. Oh, da, asta-i încă ceva deosebit la Angel.

Poate citi gândurile.

4

— Vreau să merg azi la cules de fragi, a spus Angel hotărâtă, ridicând o furculiţă plină cu omletă. Sunt coapte acum.

— Bine, Angel, am să merg cu tine, a acceptat Gasman.

Tocmai atunci însă a slobozit unul dintre vânturile sale nefericite şi a chicotit.

— Oh, Doamne, Gazzy, am făcut eu pe un ton dezaprobator.

— Masca de... gaze! a exclamat tuşind Iggy, ţinându-se de gât şi prefăcându-se că se asfixiază.

— M-am săturat, a zis Fang, ridicându-se repede şi du- cându-se cu farfuria la chiuvetă.

— îmi pare rău, a rostit Gasman din reflex, însă a continuat să înfulece.

— Mda, Angel, a zis Nudge. Cred că aerul proaspăt ne va prinde bine

tuturor. Vin şi eu.

— Venim cu toţii, am spus.

Era frumos afară, cer senin, fără urmă de nor, cu prima căldură adevărată de mai. Am luat găleţi şi coşuri, iar Angel ne-a condus spre o zonă întinsă plină cu fragi.

Mă ţinea de mână.

— Dacă faci prăjitură, eu am să fac tarte cu fragi, a zis ea încântată.

— Mda, asta să fie ziua în care Max face o prăjitură, l-am auzit pe Iggy comentând. O fac eu, Angel.

M-am întors fulgerător.

— Oh, mulţumesc! am exclamat. Bine, n-oi fi eu vreo bucătăreasă extraordinară, dar tot pot să te iau, să nu uiţi asta!

Iggy râdea, ridicându-şi mâinile sus în semn de negare. Nudge încerca să nu râdă, chiar şi Fang rânjea, iar Gasman părea… pus pe şotii.

— Tu ai fost? l-am întrebat pe Gazzy.

Rânjea, dând din umeri, încercând să nu arate prea încântat de sine. Gasman avea cam trei ani când mi-am dat seama că putea imita orice sunet sau voce. Am pierdut socoteala de câte ori Iggy şi Fang erau cât pe ce să se ia la bătaie din cauza celor spuse de Gazzy cu vocile lor. Era un talent ascuns, iar el îl exploata cu mare bucurie.

Era doar încă una dintre abilităţile ciudate pe care le aveau majoritatea dintre noi. Indiferent despre ce era vorba, cu siguranţă că făceau viaţa mult mai interesantă.

Aflată lângă mine, Angel a încremenit şi a scos un ţipăt.

Surprinsă, m-am uitat în jos spre ea şi, în secunda următoare, am văzut câţiva bărbaţi cu bot ca de lup, cu nişte canini uriaşi şi ochi roşiatici, sticloşi, căzând din cer ca nişte păianjeni. Eliminatorii! Şi nu era un vis.

5

Nu mai era timp de stat pe gânduri. Jeb ne antrenase nu să gândim, ci să acţionăm. M-am aruncat asupra unui Eliminator, răsucindu-mă şi dându-i o lovitură din lateral în coşul pieptului. Respiraţia i s-a întrerupt cu un uuf, iar duhoarea emanată a fost pur şi simplu îngrozitoare, ca zoa- iele dintr-o canalizare, lăsate sub soarele fierbinte.

După aceea, totul s-a derulat ca într-un film, un grupaj de imagini suprapuse care de-abia dacă păreau reale. Am mai dat o lovitură, apoi un Eliminator m-a pocnit atât de tare, încât mi-a zvâcnit capul şi-am simţit un val de sânge în gură. Cu coada ochiului l-am văzut pe Fang rezistând unui Eliminator, până când alţi doi s-au bulucit în jurul său şi s-a prăbuşit sub ploaia de lovituri date cu ghearele.

Iggy era încă în picioare, însă avea un ochi deja umflat, aproape închis.

Trecând peste starea de şoc, am sărit în picioare, apoi l-am văzut pe Gasman nemişcat, zăcând cu faţa în jos, la pământ.

Am făcut un salt spre el, doar pentru a fi înşfăcată iar. Doi Eliminatori mi-au răsucit mâinile la spate. Un altul s-a aplecat, cu ochii licărind de satisfacţie, cu falca alungită, transformată într-un rât. Şi-a tras mâna înapoi, strân- gându-şi pumnul. Apoi a lovit cu sete, izbindu-mă în stomac. În interiorul meu a explodat o durere incredibilă care m-a făcut să mă încovoi, după care m-am prăbuşit ca un bolovan.

Ca prin ceaţă, am auzit-o pe Angel strigând şi pe Nudge plângând.

Ridică-te! mi-am spus, încercând să trag aer în piept. Ridică-te!

Fiind nişte copii mutanţi, ciudaţi, suntem cu mult mai puternici decât adulţii normali. Însă Eliminatorii nu sunt oameni adulţi, obişnuiţi, şi ne mai şi depăşesc numeric. Eram hrană pentru câini. M-am chinuit stând în patru labe, încercând să nu vomit.

M-am ridicat, clătinându-mă, în picioare, însetată de sânge, gata să ucid. Doi Eliminatori o ţineau pe Nudge de mâini şi de picioare. O legănau dintr-o parte în alta, după care i-au dat drumul. Aceasta a zburat prin aer, apoi s-a lovit cu capul de un copac. Am auzit un ţipăt scurt, de durere, rămânând apoi prăbuşită printre acele de pin.

Scoţând un urlet răguşit, înăbuşit de sânge, m-am repezit înainte şi l-am lovit pe unul dintre Eliminatori peste urechile păroase, cu palmele făcute căuş. A ţipat când i-au pocnit timpanele, căzând în genunchi.

— Max! a strigat Angel cu un glas strident şi îngrozit, iar eu m-am răsucit pe călcâie.

Un Eliminator o ţinea de mâini şi m-am repezit înainte, sărind peste Iggy, care zăcea la pământ fără cunoştinţă. Doi Eliminatori s-au năpustit asupra mea, aruncându-mă la pământ, unul punându-şi genunchiul greu pe pieptul meu. Horcăiam şi mă zbăteam, iar unul dintre ei m-a pălmuit atât de tare, încât ghearele lui colţuroase mi-au lăsat crestături adânci pe obraz.

Buimăcită, am căzut din nou, cei doi Eliminatori ţin- tuindu-mă la pământ şi, simţind o groază de nedescris, i-am văzut pe ceilalţi trei Eliminatori înghesuind-o pe Angel, copila mea, într-un sac aspru. Plângea şi ţipa, şi unul dintre ei a lovit-o.

Zbătându-mă furioasă, am încercat să strig, însă n-am putut să scot decât un urlet răguşit şi gâtuit.

— Dă-te jos de pe mine, arătare stupidă..., am reuşit să scuip, însă am fost pocnită din nou.

Un Eliminator s-a aplecat asupra mea, zâmbind oribil.

— Max, a spus el, iar stomacul mi s-a strâns.

Ne cunoşteam de undeva?

— Ce bine-mi pare că te văd din nou, a continuat el pe un ton degajat. Arăţi ca naiba. Întotdeauna ai acţionat mult mai bine decât toată lumea, aşa că asta mă bucură.

— Cine eşti? am icnit, simţind cum îngheţasem până-n adâncul fiinţei mele.

Eliminatorul a rânjit, arătându-şi dinţii ascuţiţi, care de-abia dacă aveau loc toţi pe falcă.

— Nu mă recunoşti? Cred că am mai crescut niţel.

Am căscat ochii, îngrozită brusc, pentru că l-am recunoscut.

— Ari, am şoptit, iar el a izbucnit în râs ca un dement.

Apoi s-a ridicat. I-am văzut cizma uriaşă, neagră, venind spre capul meu, mi l-am simţit zvâcnind într-o parte şi totul s-a făcut negru.

Ultimul meu gând a fost că nu-mi venea să cred: Ari era fiul lui Jeb. Îl transformaseră într-un Eliminator. Avea şapte ani.

6

— Max?

Glasul lui Gasman era foarte subţire şi foarte speriat. Am auzit un geamăt

oribil, răguşit, apoi mi-am dat seama că provenea de la mine. Gasman şi Fang stăteau aplecaţi asupra mea, cu nişte expresii îngrijorate pe feţele lor zgâriate şi însângerate.

— Sunt bine, am hârâit, fără să ştiu dacă aşa era sau nu. Amintirile mi-au revenit năvalnic, şi-am încercat să mă ridic.

— Unde-i Angel?

Aveam glasul încordat.

Ochii întunecaţi ai lui Fang mă priveau fix.

— Nu mai e. Au luat-o.

Am crezut că leşin din nou. Îmi amintesc cum, pe la nouă ani, m-am uitat prin sticla armată de la fereastra laboratorului, privindu-i pe Eliminatori prin semiîntuneric. Savanţii, halatele albe, dăduseră drumul unor cimpanzei în curtea Şcolii şi-i lăsaseră pe Eliminatorii noi să se ocupe de ei. Ca să-i înveţe cum să vâneze.

Ţipetele de groază şi de durere ale cimpanzeilor încă-mi mai răsunau în minte.

Iar ăştia au pus acum mâna pe Angel.

M-a copleşit furia. De ce nu m-au putut lua pe mine în locul ei? De ce să ia o copilă firavă? Poate că eu aş fi avut o şansă... poate.

M-am ridicat, tremurând, în picioare. Mi se învârtea capul şi a trebuit să mă sprijin de Fang, urându-mă pentru slăbiciune.

— Trebuie s-o salvăm, am spus înfriguratã, încercând să stau în picioare. Trebuie s-o recuperăm înainte ca ei să...

Imagini pline de groază mi-au fulgerat prin minte: Angel fugărită, rănită, ucisă. Am înghiţit în sec, trăgând oblonul peste ele.

— Gata, băieţi, sunteţi pregătiţi pentru acţiune?

I-am cercetat pe toţi patru. Arătau de parcă fuseseră băgaţi într-un blender pus pe comanda „mărunţit“.

— Da, a spus Nudge cu glas sugrumat de lacrimi.

— Sunt gata, a rostit Iggy, iar buza crăpată îi făcea vocea mai groasă.

Gasman mi-a făcut, solemn, un semn cu capul.

Spre groaza mea, lacrimi fierbinţi mi-au înceţoşat vederea. Le-am şters imediat cu dosul palmei şi m-am rugat ca furia să nu înceteze.

Tocmai atunci, Iggy şi-a ridicat uşor capul. Era un semn pentru mine, să încep să ascult cu atenţie. Apoi am auzit şi eu: un zgomot îndepărtat, de motor.

— Acolo! a arătat Iggy.

Toţi am luat-o la goană, ţepeni şi greoi, spre sursa zgomotului. După vreo sută de metri prin pădure, am ajuns pe un povârniş abrupt, de aproximativ cincizeci de metri, deasupra unui vechi drum forestier, nefolosit.

Şi-atunci l-am văzut: un Humvee negru, plin de praf şi noroi, hurducăindu-se violent pe drumul din pământ. Inima-mi bătea nebuneşte. Ştiam, pur şi simplu ştiam, că micuţa mea, Angel a mea, se afla înăuntru şi era în drum spre un loc unde moartea venea ca o binecuvântare.

Asta nu avea să se întâmple, nu atât timp cât încă mai respiram.

— Haideţi s-o luăm de-acolo! am strigat, apoi m-am tras înapoi vreo trei metri.

Ceilalţi s-au grăbit să se retragă din calea mea în timp ce alergam spre marginea povârnişului de unde, pur şi simplu, am sărit în gol.

Am început să mă prăbuşesc spre drum.

Apoi mi-am deschis aripile repede, prinzând curentul de aer.

Şi-am început să zbor.

7

Vezi tu, acel coşmar pe care l-am avut, de fapt, este dificil de separat de viaţa mea reală. Prietenii mei şi eu chiar am trăit într-o cloacă împuţită, colcăind de rău, numită Şcoala. Am fost creaţi de halatele albe, care au grefat ADN-ul aviar pe genele noastre umane. Jeb a fost un halat alb, însă i-a părut rău de noi şi ne-a luat de acolo.

Eram copiii-păsări, un stol de şase. Iar Eliminatorii voiau să ne ucidă. Acum au pus mâna pe Angel, care are şase ani.

M-am avântat puternic în picaj, apoi m-am ridicat, simţind cum se puneau în mişcare muşchii umerilor pentru a desfăşura aripile mele de patru metri lungime. Am virat abrupt, luându-mă după Humvee. O privire rapidă în spate mi-a arătat că Nudge sărise după mine, apoi Iggy, Gasman şi Fang. Ne-am abătut în formaţie strânsă spre maşină. Fang a rupt dintr-un copac o creangă uscată. A intrat apoi în picaj şi-a lovit cu ea parbrizul Humvee-ului.

Vehiculul a derapat, un geam s-a lăsat în jos. S-a iţit ţeava unei arme. În jurul meu, copacii au început să trosnească, loviţi de gloanţe. In aer s-a răspândit mirosul de metal încins şi praf de puşcă. Am manevrat înapoi spre şirul de copaci, tot cu ochii la maşină. Fang i-a lovit din nou parbrizul. Gloanţele au ţâşnit de la mai multe geamuri. Fang s-a retras abil.

— Angel! am strigat. Suntem aici! Venim după tine!

— Drept înainte! a strigat Fang, şi-am văzut o poiană aflată la vreo două sute de metri în faţă.

Printre copaci, se putea distinge, vag, conturul verzui al unui elicopter. Humvee-ul sălta greoi pe drumeagul brăzdat de urme de roţi. Mi-am încrucişat privirile cu Fang, iar el a dat din cap. Şansa ni s-a ivit în momentul când au dus-o pe Angel de la maşină spre elicopter.

Totuşi, lucrurile s-au petrecut atât de repede. Humvee-ul a frânat anevoie, derapând în noroi. Uşa s-a deschis brusc, iar un Eliminator a ţâşnit afară. Fang a sărit asupra lui, apoi s-a dat înapoi ţipând, cu sângele şiroindu-i pe braţ. Eliminatorul a luat-o la goană spre elicopter, arun- cându-se prin trapa deschisă. Un al doilea Eliminator, hlizi ndu-şi caninii galbeni, uriaşi şi ascuţiţi, a sărit din maşină şi-a azvârlit ceva în aer. Strigând, Nudge l-a prins pe Iggy de mână şi s-au dat înapoi în viteză, în vreme ce o grenadă a explodat înaintea lor, împrăştiind peste tot schije metalice şi bucăţi de scoarţă de copac.

Elicea elicopterului se învârtea tot mai repede, iar eu .im năvălit din spatele copacilor. Nu vor pleca cu copila mea. N-o vor duce înapoi în acel loc.

M-am repezit spre elicopter, frica şi o furie amestecată cu disperare făcându-mi sângele să clocotească. Ari a arun- ait sacul în care se afla Angel prin uşa deschisă. A sărit şi el imediat, ca un atlet incredibil ce era.

Scoţând un urlet furios, am făcut un salt şi m-am prins de bechia elicopterului chiar când acesta decola. Metalul era încins de la soare şi prea lat pentru a putea fi cuprins. M-am agăţat cu un braţ de bechie, încercând să mă sprijin.

Curentul de aer descendent, puternic, provocat de elice, aproape că mi-a rupt aripile la jumătate. Le-am strâns, iar Eliminatorii au râs, arătând spre mine când au închis trapa de sticlă. Ari era chiar acolo. A luat o puşcă şi-a îndreptat-o spre mine.

— Dă-mi voie să-ţi spun un secret, vechea mea camaradă, veche prietenă! a

strigat Ari spre mine. Ai înţeles total pe dos. Noi suntem băieţii de treabă!

— Angel, am şoptit, gata-gata să plâng.

Gheara lui Ari s-a strâns pe trăgaci. O s-o facă. Iar moartă nu voi mai fi de folos nimănui.

Cu inima frântă, m-am desprins şi am căzut rapid, tocmai când am văzut un căpşor blond, ciufulit, ieşind afară din sac.

Copila mea, zburând spre moarte.

Şi, crede-mă pe cuvânt, spre lucruri mult mai rele decât moartea.

8

Cu toţii avem o vedere grozavă, una de pasăre de pradă. Aşa că am avut parte de durerea insuportabilă de a privi rum se îndepărtează elicopterul cu Angel, pentru mult mai mult timp decât un om obişnuit. Mi s-a pus un nod în gât. Angel, pe care am îngrijit-o de când era bebeluş, cu aripioare moi, ca de pui de găină. Mă simţeam ca şi cum ini-ar fi retezat propria mea aripă dreaptă, lăsând în loc o rană sfârtecată.

— Mi-au luat surioara! a urlat Gasman, aruncându-se în picaj.

Întotdeauna încerca din greu s-o facă pe tipul dur, însă avea numai opt ani şi tocmai îşi văzuse sora răpită de du- 1.1 ii din iad. A început să lovească pământul cu pumnii, iar

Fang a îngenuncheat lângă el, cuprinzându-i umărul cu blândeţe.

— Max, ce-o să facem?

Ochii lui Nudge erau plini de lacrimi. Era zgâriată şi în- mgerată, şi îşi închidea şi-şi desfăcea, nelinişti tă, pumnii.

— Au luat-o pe Angel.

Deodată, mi-am dat seama că voi face implozie. Fără niciun cuvânt, m-am săltat de la pământ cu aripile desfăcute, luându-mi zborul cât puteam de repede.

Am zburat dincolo de câmpul vizual al celorlalţi, dincolo de auzul lor. Înaintea mea am văzut un pin Douglas uriaş, iar eu am aterizat fără graţie pe una dintre crengile lui de sus, la peste cincizeci de metri deasupra solului, stră- duindu-mă să mă agăţ de ceva, pentru că era cât pe ce s-o ratez. Gâfâind, m-am agăţat de creangă.

Bine, Max, gândeşte. Gândeşte! Rezolvă problema! Găseşte ceva.

Creierul îmi era inundat de prea multe gânduri, emoţii, confuzie, furie şi durere. Trebuia să-mi revin.

Dar nu-mi puteam reveni.

Era ca şi cum tocmai o pierdusem pe surioara mea.

Şi ca şi cum aş fi pierdut-o pe fetiţa mea.

— Oh, Doamne, Angel, Angel, AngeU

Urlând cât puteam eu de tare, am strâns din pumni şi-am lovit scoarţa noduroasă a pinului, iar şi iar, până când efectiv durerea a pătruns în simţurile mele secătuite. Mi-am privit încheieturile degetelor, am văzut sângele, pielea jupuită, aşchiile de lemn.

Durerea fizică era mult mai redusă decât cea sufletească.

Angel a mea, copila mea, a fost răpită. Acum era în compania oamenilor-lupi, mutanţi însetaţi de sânge, doritori de sângele ei, care o vor da pe mâna dezgustătorilor savanţi din laborator, care voiau s-o dezmembreze. Literalmente.

Iar apoi m-a apucat plânsul şi m-am ţinut de copac de parcă ar fi fost o barcă de salvare de pe Titanic, şi-am tot bocit, şi-am bocit, până am crezut că mă îmbolnăvesc. Treptat, sughiţurile de plâns s-au transformat într-un tremur şi mi-am şters faţa de cămaşă, lăsând pe ea dâre de sânge.

Am rămas în copac până când respiraţia mi-a revenit la normal, iar mintea-mi funcţiona iar la întreaga capacitate. Mâinile mă înnebuneau, totuşi. Notă pentru mine: nu mai lovi obiecte lipsite de viaţă.

OK. Sosise vremea să cobor şi să fiu puternică, să-i adun pe toţi, să aplic Planul B.

Şi încă ceva: ultimele cuvinte ale lui Ari încă-mi mai urlau în minte: Noi suntem băieţii de treabă.

9

Nu-mi amintesc nici măcar cum am zburat spre casă. Mă simţeam devastată şi amorţită şi, când am intrat toţi în bucătărie, primul lucru pe care l-am văzut a fost farfuria lui Angel cu micul ei dejun, rămasă pe masă.

Iggy a izbucnit în plâns şi a măturat cu mâna blatul bufetului din bucătărie, azvârlind prin aer o cană. L-a lovit pe Fang drept în tâmplă.

— Ai grijă, idiotule! i-a strigat furios lui Iggy.

Apoi şi-a dat seama ce spusese, a strâns din dinţi, dându-şi ochii peste cap înspre mine, în semn de frustrare.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji, iar faptul că erau sărate îmi provoca usturime acolo unde Eliminatorul mă zgâriase cu ghearele. Mişcându-mă ca un automat, am scos trusa de prim ajutor şi-am început să curăţ rănile şi tăieturile lui Gasman. Am privit în jur. Obrazul lui Nudge sângera; o arsese vreo schijă care trecuse pe lângă ea. Momentan, nu mai spunea nimic, zăcea ghemuită pe canapea şi plângea.

Gasman s-a uitat spre mine.

Cum ai lăsat să se întâmple astea, Max?

Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

Era adevărat. Eu sunt liderul, Max Invincibila, dar sunt doar o copilă de paisprezece ani. Şi, din când în când, atunci când realizez, iar şi iar, că Jeb s-a dus pentru totdeauna, că suntem pe cont propriu, că toţi ceilalţi depind de mine şi că nu-i pot lăsa baltă, ei bine, atunci mă potopesc toate. Dintr-odată, sunt iarăşi doar o copilă, do- rindu-şi ca Jeb să vină înapoi, sau chiar, hei, asta-i tare, să fi fost normalăl Ori să fi avut şi eu părinţi.

Mda, chiar aşa.

— Tu să ai grijă! i-a strigat Iggy lui Fang. Ce s-a întâmplat? Adică, voi, tipilor, voi vedeţi, nu? De ce n-aţi putut s-o luaţi pe Angel?

— Aveau un elicopter! a explodat Gasman, scăpând din raza mea de acţiune. Şi arme! Nu suntem blindaţii

— Hei! Hei! am ţipat. Toţi suntem necăjiţi. Dar nu noi suntem duşmanii! Ei sunt.

I-am lipit lui Gasman şi ultimul plasture şi-am început să merg de colo-colo.

— Tăceţi doar un minut, să mă pot gândi, am adăugat mai calmă.

Nu era vina lor că misiunea noastră de salvare a fost un dezastru total. Nu era vina lor că Angel dispăruse.

Dar era vina lor că bucătăria arăta de parcă ar fi aparţinut unei familii de şacali, certaţi cu curăţenia, dar mă voi ocupa de asta mai târziu. Atunci când

genul acesta de probleme va deveni, din nou, important. Dacă va deveni.

Iggy s-a îndreptat spre canapea şi aproape că s-a trân- lit peste Nudge. Ea s-a tras într-o parte, iar după ce băiatul s-a aşezat alături, şi-a lăsat capul pe umărul lui. Iggy a început să-i mângâie părul.

— Respiră adânc, m-a povăţuit Gasman, arătându-se îngrijorat.

Aproape că am izbucnit, din nou, în lacrimi. O lăsasem pe sora lui să fie răpită, n-am reuşit s-o salvez, iar el era îngrijorat pentru mine.

Fang era tăcut şi sumbru. Ochii lui mă urmăreau în vreme ce deschidea o cutie de ravioli, apucând o furculiţă şi folosindu-se de o mână bine bandajată.

— Ştiţi, dacă ar fi vrut doar s-o ucidă, sau să ne omoare pe toţi, ar fi putut s-o facă, a rostit Nudge cu glas tremurător. Aveau arme. O voiau pe Angel în viaţă pentru un anumit motiv. Şi nu le păsa dacă noi trăim, sau nu. Vreau să spun, nu s-au abătut din drum ca să se asigure că suntem morţi, asta vreau să zic. Asta mă face să cred că încă mai avem timp să mergem, din nou, după Angel.

— Dar aveau un elicopter, a zis Gasman. Au dispărut de mult. Ar putea fi oriunde acum.

Buza de jos îi tremura şi-şi încleştă maxilarul.

— Ar putea fi şi în China, sau oriunde altundeva.

M-am dus la el şi i-am ciufulit părul blond, care oricum era deja zburlit.

— Nu prea cred că au dus-o în China, Gazzy.

— Ştim unde-au dus-o.

Vorbele calme ale lui Fang au căzut ca nişte pietroaie. El scrijelea cu furculiţa pe fundul cutiei de conserve.

— Şi unde-i asta? a întrebat Iggy, ridicându-şi capul cu ochii lui orbi, înroşiţi de lacrimi neplânse.

— La Şcoală, am răspuns, în acelaşi timp, Fang şi cu mine.

Ei, cum îţi poţi imagina, după acest răspuns, parcă peste noi s-ar fi prăvălit un munte de cărămizi.

10

Nudge a icnit, punându-şi palma peste gură, cu ochii căscaţi.

Gasman părea speriat, apoi încercă să-şi şteargă spaima de pe faţă.

Iggy şi-a îndreptat spinarea, cu chipul ca de gheaţă. Cât timp era la Şcoală, au tot încercat pe cale chirurgicală să-i îmbunătăţească vederea pe timp de noapte. Acum era orb pentru totdeauna. Ah!

— Au dus-o pe Angel înapoi la Şcoală? a întrebat Gasman, nedumerit.

— Cred că da, am răspuns, încercând să par stăpână pe mine şi pe situaţie, ca şi când n-ar fi urlat spaima în mine.

— De ce? a şoptit Nudge. După patru ani, am crezut că, poate, au uitat...

— Ne vor înapoi, a zis Fang.

N-am vorbit niciodată, serios, despre asta. Era o chestiune pe care dacă n-o vedeam, nici nu ne venea în minte. I)e fapt, cel mai probabil, am încercat cu toţii să uităm cum era la cheremul acoliţilor sadici ai Satanei, într-un loc ca un iad îngrozitor, care ar trebui bombardat. Da, mai degrabă asta.

— Nu ne vor uita niciodată. Nu era prevăzut ca Jeb să ne ia de acolo, i-am reamintit lui Gasman.

— Jeb ştia că vor face orice să ne recupereze. Dacă se descoperă vreodată ce ne-au făcut, ăsta va fi sfârşitul Şcolii, i-a lămurit Fang.

— Atunci de ce nu-i denunţăm chiar noi? a întrebat Nudge. Am putea merge la un post de televiziune şi să spunem tuturor, „hei, uitaţi, ne-au făcut să ne crească aripi şi noi suntem doar nişte copilaşi, şi..

— OK, asta i-ar aranja, a întrerupt-o Iggy. Dar noi am sfârşi într-o grădină zoologică.

— Ei, şi-atunci ce-o să facem?

Gasman începea să dea semne de panică.

Fang s-a ridicat şi a părăsit încăperea, iar apoi a revenit ţinând în mâini un teanc de pagini îngălbenite, decolorate. Marginile lor păreau roase şi a scuturat dintre foi câţiva ră- hăţei de şoarece.

— Pfui! a făcut Nudge, ştergându-se cu mâneca la nas. Pfui. Asta a fost...

— Poftim, a zis Fang, întinzându-mi hârtiile.

Erau vechile dosare printate ale lui Jeb. După dispariţia lui, îi făcusem curat în birou şi pusesem totul în fundul unei debarale, ca să nu mai dăm, tot timpul, peste lucrurile lui.

Am împrăştiat documentele pe masa din bucătărie. Doar privindu-le, şi-am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Fără a mai pomeni de puternica „mireasmă“ de şoarece. Aş fi preferat să fac orice altceva.

Fang a început să caute prin hârtii. A dat peste un plic mare, maro, sigilat cu un boţ de ceară. După ce mi-a aruncat o privire, văzându-mă că aprob dând din cap, a desprins ceara cu degetul mare.

— Ce-i acolo? a întrebat Gasman.

— O hartă, a răspuns Fang, scoţând afară o schiţă topografică decolorată.

— O hartă cu ce?

Nudge s-a apropiat, uitându-se peste umărul lui Fang.

— Schiţa unei zone secrete, am rostit, simţind cum mi se strânge stomacul.

Sperasem să n-o mai văd niciodată, să nu mai trebuiască să rup vreun sigiliu de ceară.

— E în California. Şcoala.

11

— Pooooftim? a scheunat Gasman.

Iggy a devenit şi mai palid decât de obicei, dacă aşa ceva mai era posibil.

— Acolo au dus-o pe Angel, am zis. Şi de acolo trebuie noi s-o recuperăm.

— Oh, a oftat Nudge, cu mintea lucrând la turaţie maximă. Mda. Trebuie s-o aducem pe Angel înapoi. N-o putem lăsa acolo... cu ei. Sunt nişte... monştri. Au să-i facă tot felul de porcării. Şi-au s-o bage într-o cuşcă. Au s-o rănească. Dar nu suntem decât noi cinci. Aşa că ceilalţi dintre noi trebuie să... hmmm...

I-am pus mâna la gură. Mi-a desprins degetele unul câte unul.

— Ăăăă... cât de departe-i?

— Cam nouă sute şi ceva de kilometri, a zis Fang. Cel puţin şapte ore de zbor, fără opriri.

— Putem discuta de aşa ceva? a întrebat Iggy, fără a-şi întoarce capul. Suntem total depăşiţi numeric.

— Nu.

Am cercetat harta, gândindu-mă deja la traseu, opriri pentru odihnă, planuri de rezervă.

— N-am putea vota? Aveau arme. Şi un elicopter.

În glasul lui Iggy s-a simţit o ezitare.

— Iggy, aici nu suntem într-o democraţie, am spus în- ţelegându-i teama, dar fără să pot face ceva în această privinţă. Este o Maxocraţie. Ştii că va trebui să mergem după Angel. Doar nu-ţi trece prin cap că am putea să-i lăsăm s-o ia. Noi şase avem grijă unul de celălalt, indiferent de condiţii. Niciunul dintre noi nu va mai trăi într-o cuşcă, cât sunt eu pe lume.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar, de fapt, Nudge, Fang şi cu mine mergem după Angel. Tu şi cu Gasman... voi trebuie să rămâneţi aici. Să păziţi fortul. Există o şansă vagă ca Angel să evadeze şi să ajungă acasă.

S-a lăsat un moment de tăcere lugubră.

— Eşti atât de sigură de asta, a zis Iggy, întorcându-se spre mine. Nu ăsta-i motivul pentru care vrei să rămânem aici. De ce nu ne spui adevărul?

Tensiunea mi-a declanşat dureri de stomac. N-aveam timp de aşa ceva. Nu... Angel n-avea timp de aşa ceva.

— OK, am spus, încercând un ton împăciuitor. Aşa este. Nu vreau să veniţi. De fapt, eşti orb, şi cu toate că eşti un zburător excelent pe aici, pe unde cunoşti terenul, nu doresc să-mi fac probleme din caza ta în cazul unui schimb de focuri cu Eliminatorii.

Faţa lui Iggy s-a schimonosit de furie. A deschis gura să răspundă, dar a fost întrerupt.

— Iar cu mine ce-i? a scâncit Gasman. Nu-mi pasă deloc dacă au arme, un elicopter şi Eliminatori. Este sora mea.

— Aşa e. Iar dacă o vor atât de mult, s-ar putea să te vrea şi pe tine la fel de mult, am conchis. În plus, eşti un bun zburător, dar ai numai opt ani, iar noi o să zburăm întins ore în şir.

— Jeb nu ne-ar fi lăsat niciodată în urmă, a izbucnit Iggy nervos. Niciodată, cu niciun chip.

Am strâns din buze. Făceam tot ce-mi stătea în putere.

— Poate că nu, am încuviinţat. N-o să ştim niciodată. Jeb e mort. Acum, toată lumea, adunaţi-vă lucrurile.

PARTEA A 2-A
HOTEL CALIFORNIA, SAU AŞA CEVA

12

— Suntem înţeleşi cu Planul B? am întrebat, ridicând glasul pentru ca Nudge şi Fang să mă poată auzi peste mugetul vântului.

Ne-am îndreptat în direcţia soarelui, spre sud-sud-vest, lăsând în urmă munţii Sangre de Cristo, străbătând cerul cu o viteză constantă de o sută patruzeci şi patru de kilometri pe oră. Dacă am nimeri un curent de aer potrivit, am mai putea câştiga cam treizeci şi doi de kilometri pe oră la viteză. Minunea zborului.

Fang a dat din cap. Doamne, întotdeauna-i genul puternic şi tăcut.

— Îhî..., a zis Nudge. Dacă ne despărţim, cumva, deşi nu văd cum, doar dacă vreunul dintre noi intră într-un nor şi se pierde, sau aşa ceva, crezi că s-ar putea întâmpla asta? N-am intrat niciodată într-un nor. Pariez că-i naşpa. Poţi vedea ceva în interiorul unui nor...

I-am aruncat o privire sugestivă. A tăcut, apoi a terminat dintr-o suflare:

— Ne întâlnim la punctul cel mai de nord al lacului Mead.

Am dat din cap.

— Şi unde-i Şcoala?

— În Valea Morţii, la doişpe kilometri de depresiunea Badwater.

A deschis gura ca să mai spună ceva, dar mi-am arcuit sprâncenele spre ea. O iubesc pe Nudge, este un copil grozav, dar gura aia a ei, ca o moară stricată, ar fi putut s-o transforme şi pe Maica Tereza într-o criminală.

— Te-ai prins, am zis. Bună treabă.

Ai înţeles adresa? Ar putea Şcoala să fie localizată într-alt loc mai bun? Valea Morţii. Dincolo de depresiunea Badwater. Ca şi cum, odată ajunşi acolo, am vedea un drum pavat cu intenţii bune şi-ar trebui să trecem râul Styx pentru a intra. Nici nu m-ar surprinde.

Vântul îmi despletea coada de cal, iar şuviţe de păr lung îmi biciuiau, enervant, faţa. Notă pentru mine: Tunde-te.

Gasman şi Iggy nu s-au arătat a fi prea entuziasmaţi când am plecat, dar cred că am luat decizia corectă. A existat o problemă legată de aspectul conducerii. N-am venit cu un manual de instrucţiuni. Ţinând cont de lucrurile cu care se confrunta Angel, nemulţumirile lor erau ultima mea preocupare.

I-am aruncat o privire lui Fang şi-am văzut că faţa lui părea senină, sau pe-aproape, adică nu chiar fericită. Fang nu-i niciodată fericit, mai degrabă calm. M-am strecurat pe lângă el.

— Partea bună este că zboru-i chiar foarte, foarte plăcut, i-am zis, iar el m-a privit cu un zâmbet vag, înţelegător.

Aripile lui întunecate băteau cu putere, licărind uşor spre violet în lumina soarelui. Vântul ne fluiera pe la urechi; puteam vedea totul la kilometri depărtare. Era ca şi cum ai fi fost Dumnezeu. Aşa-mi închipui.

Oh, da.

— Partea rea este că suntem nişte ciudăţenii de mutanţi, care nu vor duce niciodată o viaţă normală.

Fang a dat din umeri.

— Nu poţi să le ai pe toate.

Eram prea supărată ca să râd, însă am schiţat un zâmbet strâmb şi m-am uitat spre Nudge. Era cu trei ani mai mică decât noi, dar se descurca bine. La fel ca noi toţi, era înaltă pentru vârsta ei şi slăbănoagă, probabil că nici nu cântărea mai mult de douăzeci şi şapte de kilograme, datorită oaselor ei puternice şi uşoare, de pasăre.

O sută patruzeci şi patru de kilometri pe oră nu însemna suficient de repede. „Savanţii“ de la Şcoală puteau provoca foarte mult rău în şapte ore. Chiar şi aşa, ştiam că tot va trebui să facem o oprire înainte de a ajunge acolo. Dacă aveam de gând să atacăm Şcoala, trebuia să fim odihniţi, nu hămesiţi.

M-am uitat la ceas — zburam de două ore pline. Deja mă simţeam secătuită, uşor slăbită. Zborul consuma energie ca nimic altceva, iar după câte unul lung mă simţeam de parcă aş fi putut mânca şi o vacă. Tacâmurile fiind facultative. Cu toate că trebuia s-o recuperăm pe Angel, nu puteam neglija necesitatea banală de a mânca.

— Max?

Ochii mari ai lui Nudge, de acelaşi roşu-cafeniu ca şi aripile ei, mă priveau.

— Mă gândeam...

Iar începe.

— Vreau să spun, chiar înainte de a pleca. Tocmai m-am uitat peste vechile dosare ale lui Jeb, ştii? Iar unele dintre ele erau despre noi. Sau despre mine. Mi-am văzut numele pe o pagină, numele meu adevărat, Monique, iar apoi şi alte nume... Tipisco, Arizona. Tipisco este chiar la frontiera dintre Arizona şi

California... am descoperit asta pe hartă. Un orăşel chiar micuţ, aşa părea. Oricum, mă gândeam că niciunul dintre noi nu şi-a cunoscut părinţii adevăraţi, şi ştii, întotdeauna ne-am întrebat, sau cel puţin eu m-am întrebat, dacă m-au dat de bunăvoie sau...

— Nudge. Ştiu cum te simţi, însă acele nume s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu tine. Nu ştim dacă am fost doar copii rezultaţi din inseminare artificială sau altfel. Te rog. Să ne concentrăm asupra salvării lui Angel.

Niciun răspuns.

— Nudge?

— Da, OK. Doar mă gândeam.

Ştiam că asta se va întoarce împotriva mea şi mă va muşca de dos.

13

Gura-i era atât de uscată. O durea capul, o dureau toate. Angel clipi de câteva ori, încercând să se trezească. Deasupra ei era un capac din plastic maro-închis. O cuşcă. O cuşcă pentru câini. O ladă Kanine Kamper de mărime medie. Gânduri înceţoşate i se învârteau prin minte, în timp ce se chinuia să stea în şezut. Ştia unde se află, ar fi putut recunoaşte oriunde mirosul acela chimic, de dezinfectant. Era la Şcoală.

Noi, noi şi noi aripi şi noi aripi fată nouă

Brusc, Angel se întoarse în direcţia gândurilor.

într-o cutie din apropierea ei se aflau alţi doi copii, mai mici decât ea. Ochii lor, prea mari pentru feţişoarele lor flămânde, erau fixaţi într-ai ei.

— Bună, a şoptit Angel.

Nu simţea ca prin jur să fie vreun halat alb, ci doar gân- t Iu rile amestecate, incoerente, ale acestor copii.

Gura fetei zgomot aripi noi noi

Copiii se holbau fără să răspundă. Încercând să zâmbească, Angel îi examină mai cu atenţie. Avea impresia că amândoi erau băieţi. Unul avea o piele aspră, solzoasă, practic avea solzi, ca un peşte, dar pe suprafeţe mici, nu peste tot. Nu aveau un aspect prea plăcut.

Celălalt arăta ca... o eroare. Avea degete în plus, la mâini şi la picioare, şi aproape că-i lipsea gâtul. Ochii-i erau imenşi şi bulbucaţi, iar părul de pe cap destul de rar. Pe Angel o durea sufletul numai privindu-1.

— Eu sunt Angel, a şoptit ea din nou. Voi aveţi nume?

Zgomot zgomot rău fată aripi zgomot rău

Cei doi băieţi păreau să se teamă şi s-au ferit de ea, re-

fugiindu-se în spatele cuştii lor.

Angel înghiţi în sec şi tăcu. Ce se întâmplase cu Max şi ceilalţi? Erau şi ei în cuşti?

Atunci s-a deschis o uşă şi pe podeaua acoperită cu linoleum s-au auzit paşi. Angel îi simţea pe băieţii din cuşcă tremurând de frică, înnebuniţi, cu gânduri înfricoşate în- vârtejindu-li-se prin minte. Se înghesuiau unul în altul, la capătul cuştii lor. Însă cei doi cercetători s-au oprit în faţa cuştii lui Angel.

— Oh, Doamne! Harrison avea dreptate, a spus unul dintre ei, ghemuindu-se ca să se holbeze la ea printre gratii. Au prins-o! Ştii de cât timp îmi doream să pun mâna pe asta?

S-a întors agitat spre celălalt halat alb.

— Ai citit vreodată raportul directorului privind acest grup recombinant?

— Da, dar n-am prea ştiut dacă să cred sau nu, a răspuns celălalt halat alb, o femeie. Vrei să spui că ea-i Subiectul Unsprezece? Fetiţa asta?

Primul cercetător şi-a frecat palmele de satisfacţie.

— Chiar la el te uiţi acum.

S-a aplecat în faţă, ca să deschidă uşa cuştii.

— Hai, micuţo. Eşti aşteptată în laboratorul şapte.

Oh, da! Măi, când o să-i secţionez creierul…

Angel se cutremură, apoi mâinile aspre o traseră afară. Băieţii fură străbătuţi de o uşurare jalnică, după ce văzură că ea fusese cea scoasă afară şi nu ei.

Angel nu-i învinovăţea deloc.

14

— Max? Mi-e foame.

Timp de o jumătate de oră, mi-am ignorat chiorăiturile feroce ale maţelor. Nu se punea problema să cedez prima; ca să-i dau satisfacţie lui Fang? Nu prea credeam. Însă aveam obligaţia, ca lider de grup, să am grijă de Nudge. Cu toate că detestam să mă opresc şi să pierd vremea, asta era realitatea.

— OK, OK. Avem nevoie de mâncare.

Cum ţi se pare asta ca mod dur de a conduce?

— Fang! Trebuie să ne facem plinul. Ceva idei?

Fang căzu pe gânduri. Mă uimea întotdeauna cât de calm reuşea să pară în cele mai rele momente. Uneori, dădea impresia că era un android sau o dronă. Fang de Nouă. Fang 2-D2.

Sub noi defilau munţii, vârfurile San Francisco, potrivit hărţii noastre.

Privirile ni s-au întâlnit, era ciudat cum de ştiam fiecare, în acelaşi moment, la ce se gândea celălalt.

— Pârtii de schi, am spus, iar el a dat din cap.

— E vară. Case de vacanţă goale.

— Au şi mâncare? a întrebat Nudge.

— Haideţi să aflăm, am zis.

Am planat într-un cerc larg, dând ocol crestei munţilor. Orăşelele care reveneau la viaţă în timpul iernii, punctau coastele dealurilor. Am condus grupul departe de ele, spre locul unde se înălţau printre copaci, ca nişte machete pentru seturile de trenuleţe, câteva case. Una dintre ele era situată mai departe de celelalte. În faţa ei nu erau parcate maşini, nu ieşea fum pe coş. Nimeni acasă?

M-am înclinat într-o parte şi-am încetinit, strângându-mi un pic aripile, şi-am început să cobor.

Am aterizat cu toţii la vreo sută de metri distanţă. Ca de obicei, după un zbor de câteva ore, îmi simţeam picioarele ca de cauciuc. Mi le-am scuturat, apoi mi-am pliat, strâns, lângă corp, aripile calde.

Nudge şi Fang au făcut la fel.

Ne-am strecurat fără zgomot prin pădure. Niciun semn de viaţă. Veranda era acoperită cu ace de pin, cărarea din faţă nu fusese folosită de mult, vegetaţia era crescută în neorânduială.

I-am făcut lui Nudge un semn cu degetul mare ridicat, iar ea a zâmbit, cu toate că, uluitor, nu spusese nimic. Fii binecuvântată, fetiţo.

O cercetare rapidă a dezvăluit că nu exista niciun sistem de alarmă pe care să-l pot vedea. Nicio luminiţă roşie clipind în interiorul vreunui detector de mişcare. Oricum, nu era o casă mare şi luxoasă care să merite sisteme de .1 larmă. Era doar o căsuţă modestă de vacanţă.

Folosind briceagul, am tăiat plasa unei ferestre şi-am desfăcut zăvorul. Plasa s-a ridicat fără probleme, şi-am rezemat-o cu grijă de-o latură a casei. Un spărgător prudent, aşa eram eu.

Apoi, Fang şi cu mine am scuturat vechea ramă de lemn a ferestrei până când încuietoarea de sus a cedat. Fang s-a strecurat primul, apoi am împins-o pe Nudge înăuntru şi am urcat şi eu, închizând fereastra.

Peste tot era praf. Frigiderul era scos din priză, uşa deschisă. Am început să trag sertarele bufetului din bucătărie.

— Bingo, am spus, ridicând o cutie prăfuită, cu supă.

— Oh, da, ce noroc pe noi, uhaaaa!

Cutiile cu fasole, fructe, lapte condensat, orice-o fi fost, nu arătau prea bine. Existau şi nelipsiţii ravioli.

— Ne-am scos!

Fang a găsit nişte sticle prăfuite cu apă carbogazoasă, cu aromă de portocale, şi-am deschis toate nenorocirile acelea. Dar dă-mi voie să-ţi spun, există un anumit motiv pentru care oamenii le servesc reci.

O jumătate de oră mai târziu, ne-am prăbuşit pe canapelele prăfuite, cu ochii pe jumătate închişi, cu burţile mult prea pline.

— Uhhhh, a gemut Nudge. Mă simt de parcă aş fi... aş fi din beton.

— Atunci, haideţi să ne odihnim puţin, a spus Fang, închizând ochii.

S-a întins pe canapea, încrucişându-şi picioarele lungi.

— După o scurtă siestă, o să ne simţim cu toţii mai bine.

— Sunt de acord, am mormăit, închizând şi eu ochii.

Venim, Angel. Într-o clipă.

15

— Hai să le aruncăm toate bulendrele afară, spuse Iggy furios, lovind canatul uşii.

Faptul că fusese nevoit să asculte cum pleca restul stolului, în vreme ce el stătea degeaba, fiind orb, însemnase mai mult decât putea el suporta.

— Cred că până şi paturile ar încăpea pe fereastra de pe hol.

Gasman se încruntă.

— Nu-mi vine să cred că eu trebuie să rămân acasă, în vreme ce ei decolează ca să-mi salveze propria soră.

Lovi masa din mijlocul bucătăriei cu un papuc roşu, u/.at. Casa părea pustie şi cam prea tăcută. Se trezi trăgând cu urechea după vocea lui Angel, aşteptând s-o audă cântând încet, sau vorbind cu animalele ei de pluş. Înghiţi cu noduri. Era sora lui. Era răspunzător pentru ea.

Pe tăblia mesei zăcea o pungă deschisă de fulgi de cereale, şi scoase un pumn plin şi începu să mănânce. Deodată, ridică punga de cereale şi-o azvârli de perete. Punga se sparse, iar bucăţile de Frootios se împrăştiară peste tot.

— E nasoli strigă Gasman.

— Oh, de-abia acum ţi-ai dat seama? replică Iggy sarcastic. Bănuiesc că nu-1 poţi prosti pe Gasman. S-ar putea să nu arate el ca una dintre cele mai sclipitoare minţi, însă...

— Taci, zise Gasman, iar Iggy îşi arcui sprâncenele, surprins. Uite ce-i, e cât se poate de nasol. Max ne-a lăsat aici pentru că a considerat că n-am putea face faţă.

Trăsăturile lui Iggy se crispară.

— Dar s-a gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă Eliminatorii se întorc aici? întrebă Gasman. Când au pus mâna pe Angel, nu departe de noi, ne-au văzut pe toţi ceilalţi. Aşa că ei ştiu acum că suntem pe undeva, prin apropiere. De ce n-ar veni după noi?

— Hm, făcu Iggy gânditor. De fapt, locul ăsta-i greu de găsit şi chiar şi mai greu de ajuns aici.

— Nu şi dacă au un elicopter, îi atrase Gasman atenţia. Şi au.

— Îhîm, zise Iggy, iar Gasman se simţi mândru că se gândise la toate astea înaintea lui, chiar dacă Iggy era mai mare, la fel de mare ca Max şi Fang. Aproape bătrân.

— Asta înseamnă că trebuie să rămânem aici şi s-o încasăm? întrebă Gasman, bătând cu pumnul în tăblia mesei. Nu! Nu trebuie să aşteptăm ca Eliminatorii să vină şi să ne înhaţe! Putem face tot felul de chestii! Putem face planuri. Vreau să spun, nu suntem nişte handicapaţi, indiferent ce crede Max.

— Corect, zise Iggy dând din cap.

Veni la masă, să se aşeze lângă Gasman, iar fulgii de cereale îi trosniră sub tălpi.

— Mda, îmi dau seama ce vrei să spui. Ca să zicem aşa.

— Adică, suntem isteţi! Suntem duri ca stânca! S-ar putea ca Max să nu se fi gândit să asigure tabăra, însă noi da, şi o putem face.

— Da, acum mai vii de-acasă. Aăăăă... dar cum?

— Am putea face capcane! Sabotaje! Bombe!

Gasman îşi frecă palmele.

Iggy rânji.

— Bombele sunt bune. Îmi plac bombele. Îţi aminteşti de aia din toamna trecută? Aproape că am declanşat o avalanşă.

— Asta ca să facem un drumeag prin pădure. OK, a existat un motiv. Max a aprobat.

Gasman scotoci printr-un munte de ziare vechi, mormane de gunoi, ciorapii vechi ai cuiva, un castron abandonat demult, care conţinuse vreun fel de mâncare- hopa! - până când găsi un blocnotes uşor pătat cu ulei.

— Ştiam eu că-i pe aici, mormăi el, rupând foile folosite.

O căutare similară scoase la iveală un rest de creion.

— Aşa. Avem nevoie de un plan măreţ. Care ne sunt obiectivele?

Iggy gemu.

— Oh, nu... anii de influenţă exercitaţi de Max îşi spun cuvântul. Ai vorbit exact ca ea. Eşti ca o Maxcotă. Un Max- chetar. Un... un...

Gasman se încruntă spre Iggy şi începu să scrie. „Numărul unu: bombe incendiare, doar pentru protecţia noastră. Numărul doi: de aruncat în aer Eliminatorii demonici, când se întorc.“

Ridică hârtia şi-o reciti, apoi zâmbi.

— Oh, da. Acum avem un plan. Asta-i pentru tine, Angel!

16

Angel ştia că nu mai putea continua aşa multă vreme. Plămânii începuseră

s-o ardă rău de tot, cu o oră în urmă; nu-şi mai putea simţi muşchii picioarelor de mai mult de-o oră. Dar, de fiecare dată când se oprea din alergat, un halat alb sadic, Reilly, o curenta cu un fel de băţ. O scutura cu descărcarea electrică, făcând-o să scâncească şi să sară. Avea deja patru urme de arsură provocate de el, iar astea chiar dureau. Ceea ce era şi mai rău, îi putea simţi nerăbdarea cu care anticipa ce va urma; voia să-i facă rău.

Ei bine, n-avea decât s-o curenteze de o mie de milioane de ori dacă dorea. Asta era, nu mai putea continua.

Era o uşurare să renunţe. Angel vedea cum întreaga lume se îngusta până la dimensiunile unui mic tunel ceţos, aşezat înaintea ei, şi apoi şi acesta se făcea cenuşiu. Se simţea, cumva, ca şi cum era în cădere, îşi simţea picioarele în- curcându-se în banda transportoare. Şocul electric se produse o dată, de două ori, de trei ori, însă îl simţi din depărtare, mai mult ca pe o înţepătură neplăcută decât durere adevărată. Apoi, Angel se pierdu cu totul, se pierdu într-un vis, iar Max era acolo. Max îi mângâia părul transpirat şi plângea.

Angel ştia că era un vis pentru că Max nu plângea niciodată.

Max era cea mai puternică persoană pe care o cunoştea. Nu că ar fi cunoscut ea cine ştie câtă lume.

Zgomote de sfâşiere şi o nouă durere, arzătoare, pe piele o aduseră pe Angel înapoi. Clipi în luminile albe. Lumini de spital, de închisoare. Simţi acel miros înfiorător şi .îproape că vomită. Mai multe mâini îi scoteau toţi electrozii lipiţi de piele.

— Oh, Doamne, trei ore şi jumătate, murmură Reilly. Iar pulsul specimenului a crescut cu numai şaptesprezece la sută. Iar apoi, la sfârşit, chiar la sfârşit, cam douăzeci de minute, punctul maxim al consumului de oxigen a explodat.

Specimen! se gândi Angel şi-i veni să urle. Nu sunt un specimen!

— Nu-mi vine să cred că am avut şansa de a studia Subiectul Unsprezece. Am tot vrut, de ani de zile, să disec acest recombinant, comentă o altă voce. Niveluri interesante de inteligenţă, de-abia aştept să primesc un eşantion din creier.

Angel le simţea admiraţia, plăcerea dezgustătoare. Îi încântau toate nepotrivirile din ea, tot ce nu era normal. Şi toate acele cuvinte lungi şi prosteşti conduceau la o singură concluzie: Angel era un experiment. Pentru savanţi, ea nu reprezenta decât o piesă de echipament ştiinţific, ca o eprubetă. Era un specimen.

Cineva îi băgă un pai în gură. Apă. Începu să înghită repede, îi era atât de sete, de parcă ar fi mâncat nisip. Apoi, un alt halat alb o ridică de jos. Era prea obosită să opună rezistenţă.

Trebuie să mă gândesc cum să scap de aici, îşi reaminti ea, însă îi era cât se poate de greu să-şi adune gândurile acum.

Cineva deschise uşa cuştii de câini şi o aruncă înăuntru. Angel rămase acolo unde căzuse... cel puţin, acum stătea întinsă. Avea nevoie să doarmă o vreme. Apoi va încerca să scape.

Istovită, clipi şi-l văzu pe băiatul-peşte holbându-se la ea. Celălalt dispăruse. Bietul băiat fusese luat în această dimineaţă şi nu se întorsese încă. S-ar putea să nici nu se mai întoarcă vreodată.

Nu şi eu, îşi spuse Angel. Am să lupt. Chiar... după. ..ce... mă odihnesc.

- Uhhhh...

Acest pat era oribil! Ce se întâmpla cu patul meu? Iritată, am încercat să-mi aranjez perna într-o poziţie mai bună, apoi am început să strănut dementţial când norii ile praf s-au ridicat până la nasul meu.

— Hapciu!

M-am apucat de nas într-o încercare de a-mi păstra în l.irtăcuţă câte ceva din creier, însă mişcarea bruscă m-a tăcut să-mi pierd echilibrul şi, fără să-mi dau seama, m-am trezit pe podea. Buf!

— Au! Fir-ar să...

M-am grăbit să mă ridic. Am atins cu mâinile o tapiţerie aspră şi marginea mesei. OK, acum eram pierdută. Deschizându-mi, curioasă, ochii împăienjeniţi, m-am uitat prin jur.

— Ce naiba...

Unde mă aflam? Am privit furioasă de jur împrejur.

Eram într-o... cabană. O cabană! Ohhh. O cabană. Da, da. Era întuneric, nu se iviseră încă zorii.

Am sărit în picioare, am cercetat încăperea cu privirea şi n-am văzut nimic de care să fiu alarmată. Cu excepţia faptului evident că Nudge, Fang şi cu mine am pierdut ore preţioase cu dormitul.

Oh, Doamne! M-am repezit la Nudge, care era întinsă de-a latul peste un fotoliu rabatabil.

— Nudge! Nudge! Trezeşte-te! Oh, fir-ar...

M-am întors după Fang, şi l-am găsit cu picioarele atârnând peste marginea unei canapele. Strănută şi scutură din cap.

— Cât e ceasul? a întrebat el calm.

— E aproape dimineaţă! i-am răspuns, foarte necăjită. Dimineaţa zilei următoare!

Pornise deja spre bufetul din bucătărie. Într-o debara găsise un rucsac străvechi, murdar, iar acum începu să-l umple, metodic, cu cutii de ton, pachete neîncepute cu chipsuri, pungi închise cu fermoar, cu amestecuri de batoane energetice.

— Ce se 'ntâmplă? a întrebat Nudge, clipind buimăcită.

— Am adormit cu toţii, i-am spus, apucând-o de mâini şi ridicând-o în capul oaselor. Haide! Trebuie să plecăm!

Stând în patru labe, mi-am scos pantofii de sub canapea şi-am suflat stratul de praf de pe ei.

— Fang, nu poţi să duci atâtea, i-am atras atenţia. Or să te tragă în jos. Cutiile de conserve sunt foarte grele.

Fang dădu din umeri şi-şi puse rucsacul. Un tip încăpăţânat. Traversă încăperea fără niciun zgomot, strecu- rându-se afară, pe fereastră, ca o umbră.

Acum îi puneam lui Nudge pantofii în picioare, frecând-o pe spate, încercând s-o trezesc. Nudge era întotdeauna foaaaarte lentă în mişcări. De obicei, apreciam absenţa torentului de vorbe, care începea imediat ce-şi venea în fire, dar acum trebuia să ne urnim, să ne urnim, să ne urnim!

Practic, am aruncat-o pe Nudge pe geam, m-am stre- curat afară şi eu, apoi am potrivit plasa la locul ei pe cât ile bine am putut.

O alergare scurtă, pe un drumeag de ţară, şi-am deco- lat dând din greu din aripi ca să ne înălţăm.

Îmi pare rău, Angel. Îmi pare rău, îmi pare rău, scumpa mea.

18

OK. În pofida zorilor iminenţi, m-am simţit mai bine odată ce ne-am luat zborul pe deasupra copacilor.

Totuşi! Ce prostie mare făcusem! Cât de inconştientă putusem să fiu de i-am lăsat pe toţi să doarmă în miezul unei afurisite de operaţiuni de salvarel M-am gândit la Angel, cum ne aştepta, şi-am simţit o strângere de inimă. Având un sentiment teamă, am virat şi am stabilit un curs la zece, douăsprezece grade sud-vest. Neliniştea îmi punea aripile în mişcare, şi-a trebuit să mă gândesc ca să-mi amintesc de curenţii buni de aer, să-mi potrivesc aripile într-un anumit unghi, şi să glisez atunci când puteam.

— A trebuit să ne odihnim, a spus Fang, venind aproape de mine.

I-am aruncat o privire supărată.

— Dar zece ore?

— Astăzi avem alte patru ore pe drum, poate ceva mai mult, a continuat el. N-am fi putut s-o facem într-o singură etapă. Era târziu când am plecat. O să fie nevoie să ne oprim din nou, oricum, chiar înainte de a ajunge acolo, şi să mâncăm ceva.

Nu există nimic mai enervant decât logica necruţătoare şi raţiunea, atunci când eşti pe cale să faci o criză de nervi.

Fang avea, desigur, dreptate şi bineînţeles că va trebui să ne oprim din nou. Nici măcar nu ajunseserăm încă la frontiera Californiei. Eram departe de asta.

— O să atacăm locul, sau cum procedăm? a întrebat Fang o oră mai târziu.

— Da, Max, chiar mă gândeam care-i planul tău, a zis şi Nudge, aliniindu-se lângă noi. Adică, noi suntem doar trei, iar ei o gaşcă întreagă. Şi Eliminatorii au arme. Am putea, să zicem, să intrăm cu un camion pe poartă? Sau chiar să-l băgăm drept într-o clădire? Sau poate o să aşteptăm venirea nopţii, ne strecurăm înăuntru, şi apoi ieşim, cu Angel, înainte să-şi dea seama cineva.

Această idee creaţă a înveselit-o. Am rămas tăcută, adică nu m-a lăsat inima să-i spun că aveam la fel de multe şanse cu asta pe cât aveam să zburăm până la Lună. Dar, în cel mai rău caz, aveam un plan secret, Planul C. Dacă luncţiona, scăpa toată lumea şi erau cu toţii liberi. Cu excepţia mea. Însă era OK.

19

În pofida neliniştii mele crescânde, aici în aer era fabulos. Nu prea multe păsări zburau atât de sus, doar unii şoimi, ulii, alte păsări de pradă. Din când în când, unele dintre ele se apropiau să ne cerceteze, gândindu-se, probabil, mamă, da' ce zburătoare pocite mai sunt şi astea.

La această înălţime, pământul de sub noi avea aspectul unei table de şah, cu carouri verzi şi maro. Maşinile arătau ca nişte furnici harnice, agitându-se preocupate pe cărările lor. Din când în când, zăream ceva mic acolo, jos, şi mă concentram asupra obiectului. Era fascinant cum câte-o chestie mică, precum o piscină, un tractor, orice se contura la focalizarea privirii. Cel puţin, maniacii aceia de la Şcoală nu au avut timp să-mi „îmbunătăţească“ vederea, aşa cum i-au făcut lui Iggy.

— Doamne! Mă întreb ce fac acum Iggy şi cu Gasman? a bolborosit Nudge. Poate că au reparat iarăşi televizorul. Sper că nu se simt prea aiurea. Ar fi

fost... vreau să spun, cred că-i mai bine pentru ei să fie acasă. Dar pariez că nu fac curăţenie şi nu aduc lemne, nici nu-şi fac treburile lor zilnice.

Eu pariez că-mi blestemă numele din zori şi până-n seară. Măcar aşa, ei sunt în siguranţă. Dusă pe gânduri, am zărit o formă care licărea jos şi mi-am concentrat privirea asupra ei, văzând cum o mică aglomerare se transformă într-o mulţime de oameni care dobândesc trăsături, au haine şi individualitate. Era un grup de copii, poate de vârsta mea, poate mai mari. Nu puteau fi mai altfel decât mine.

Ei, şi ce-i cu asta? mi-am zis. Erau doar nişte copii plictisitori, care aveau un cămin, care-şi făceau temele. Cu program de somn şi un milion de adulţi în jurul lor care le spuneau ce să facă, cum să facă totul, tot timpul. Ceasuri deşteptătoare şi şcoală şi treburile de la amiază. Bieţii ton- tălăi. În vreme ce noi eram liberi, liberi, liberi. Înălţându-ne prin aer ca nişte rachete. Eram legănaţi de vânt. Făceam ce voiam, când voiam.

Destul de bine, nu? Aproape că mă convinsesem şi pe mine.

M-am uitat în jos, din nou, şi mi-am reajustat vederea. Apoi m-am încruntat. Ceea ce-a părut, la prima privire, un j;rup de copii pământeni, târându-se spre şcoală împreună, acum, la o examinare mai atentă, s-au dovedit a fi mai mulţi copii mari, care îl înconjuraseră pe unul mult mai mic. Bine, poate că sunt paranoică văzând pericole peste tot, m să puteam să bag mâna-n foc că băieţii mai mari arătau cu adevărat ameninţători.

Copiii cei mari erau toţi băieţi. Cel mic, din mijloc, era o fetiţă.

Coincidenţă? Nu cred.

Să nu începi să mă bâzâi cu povestea cu cromozomul V Trăiesc împreună cu trei tipi, îţi aminteşti? Sunt trei dintre cei buni şi tot sunt oribili până la extrem.

Am luat atunci una din deciziile mele subite, cele de genul de care-şi amintesc toţi după aceea, fie pentru că a fost lucrul cel mai idiot văzut de ei vreodată, fie pentru că, în mod miraculos, a salvat situaţia. Mi se pare că aud mai mult comentarii despre primul fel de decizii. Cam asta ar fi recunoştinţa, ca să ştii.

M-am întors spre Fang şi abia dacă mi-am deschis gura.

— Nu, a zis el.

Mi-am mijit ochii. Am deschis gura din nou.

— Nu.

— Ne întâlnim la punctul cel mai de nord al lacului Mead, i-am spus.

— Poftim? Despre ce tot vorbeşti? a întrebat Nudge. Ne oprim? Mi-e foame iarăşi.

— Max vrea să fie Supergirl, apărătoarea celor slabi, a rostit Fang, părând iritat.

— Oh.

Nudge se uită în jos, încruntându-se spre pământ, ca şi cum totul urma să se clarifice cât de curând.

Am început să descriu un cerc larg, care să mă ducă spre fetiţa de jos. M-am tot gândit: Şi dacă fetiţa are probleme, la fel ca Angel, şi nu se opreşte nimeni s-o ajute?

— Oh! Max, îţi aminteşti când i-ai suflat vulpii iepuraşul acela şi l-ai ţinut într-o cutie de carton din bucătărie, iar când s-a făcut bine i-ai dat drumul? Asta a fost cool.

Nudge a continuat după o scurtă ezitare.

— Ai văzut un alt iepure?

— Cam aşa ceva, i-am răspuns, simţind cum încep să-mi pierd răbdarea.

Nu durează decât două secunde.

Lui Fang i-am spus:

— Vă ajung din urmă înainte să străbateţi voi şaizeci de kilometri. Doar menţineţi cursul şi, dacă se întâmplă ceva neaşteptat, ne întâlnim la lacul Mead.

Fang a luat-o înainte, vântul biciuindu-i părul. Ştiam că detesta asta.

Ei bine, nu poţi să le faci pe plac la toţi, tot timpul.

— OK, am zis la repezeală. Ne vedem imediat.

20

Ei bine, ciudăţenia cu Iggy era că, uneori, putea pune cap la cap lucrurile ca un savant autentic. Era superdeştept, înspăimântător de deştept.

— Avem ceva clor? îl întrebă Gasman pe Iggy Se pare că devine un soi de exploziv când este amestecat cu alte chestii.

Iggy se încruntă.

— Cum ar fi ciorapii tăi? Nu, nu avem clor. Nici piscină. Ce culoare are firul ăsta?

Gasman se aplecă înainte şi examină ghemotocul încâlcit de măruntaie ale instalaţiei stereo, răspândit pe masa din bucătărie.

— Arată ca şi cum a venit un robot pe-aici şi-a borât, comentă el. Firul este galben.

— Bine. Urmăreşte sârma galbenă. E foarte important. Nu o confunda cu cea roşie.

Gasman consultă schemele descărcate de el de pe Internet. În această dimineaţă, Iggy reparase ventilatorul procesorului, astfel că acum calculatorul funcţiona fără să se mai oprească tam-nisam la fiecare zece minute. Tocmai reparase computerul, presto.

— Okey dokey, mormăi Gasman, răsfoind paginile. Pentru pasul următor avem nevoie de un dispozitiv de temporizare.

Iggy reflectă o clipă. Apoi zâmbi. Chiar şi ochii-i păreau să zâmbească.

— Ei, ăsta-i un rânjet malefic, făcu Gasman tulburat.

— Du-te şi adu-mi deşteptătorul lui Max. Cel în formă de Mickey Mouse.

21

Am aterizat cam dur şi-a trebuit să alerg destul de repede ca să nu ajung să dau cu nasul de pământ. Eram pe undeva prin Arizona, şi goneam prin tufărişul din spatele unui depozit abandonat. Mi-am închis aripile, simţindu-le pliate, încinse din cauza efortului, în falduri strânse, de ambele părţi ale şirei spinării. Mi-am legat pelerina la gât. Iată. Un aspect perfect normal.

Când am trecut dincolo de colţul depozitului, am văzut că acolo erau trei tipi, cam de cincisprezece, şaisprezece ani. Fata era mai mică, avea cam doisprezece ani, aşa părea.

— Ţi-am spus să nu zici nimănui despre mica mea problemă cu Ortiz, a zbierat la ea unul dintre băieţi. Nu era treaba ta. A trebuit să-i dau o lecţie.

Fata şi-a muşcat buza, părând furioasă şi speriată.

— Cotonogindu-1? Arată de parcă l-a lovit o maşină. Şi nu ţi-a făcut nimic, a spus ea, iar eu am gândit: Du-te, fată.

— îi umbla gura. Există. Îmi respiră aerul, a spus tipul, iar lepădăturile lui de prieteni au râs amenințători.

Doamne, ce mai ticăloşi. Ticăloşi înarmaţi. Unul dintre ei ţinea o puşcă, sprijinită alene de îndoitura braţului. America, dreptul de a deţine arme, bla, bla, bla. Ce vârstă aveau neisprăviţii ăştia? Părinţii lor ştiau că au arme?

Devine agasant deja acest stil al celor puternici de a profita de cei slabi. Era povestea vieţii mele, literalmente, şi părea să fie şi a unei bune părţi a lumii largi. Eram sătulă de ea, sătulă de indivizi ca aceste brute cretine.

Am ieşit la iveală dintr-o parte a clădirii. Fata m-a văzut, şi ochii i s-au căscat de surprindere. A fost suficient. Băieţii s-au întors să mă privească.

Doar încă o fată proastă, s-au gândit uşuraţi. Privirile lor au zăbovit, o clipă, pe faţa mea zgâriată, ochiul vânăt, dar n-au continuat să mă supravegheze. Greşeala numărul unu.

— Aşadar, Ella, ce-ai de spus în apărarea ta? a luat-o peste picior şeful găştii. Există vreun motiv pentru care să nu-ţi dau şi ţie o lecţie?

— Trei tipi împotriva unei fete. Asta pare chiar corect, am zis, mărind pasul.

Era greu să-mi ascund furia. Îmi clocotea sângele.

— Taci, gagico, s-a răstit unul dintre ei. Mai bine te-ai căra de-aici, dacă ştii ce-i mai bine pentru tine.

— Nu pot, am rostit, înaintând până lângă fata numită Ella.

M-a privit alarmată.

— De fapt, cred că ar fi bine dacă v-aş trage nişte şuturi in fundurile voastre de idioţi.

Au râs. Greşeala numărul doi.

La fel ca restul stolului, sunt mult mai puternică decât un om adult; ingineria genetică la lucru. Iar Jeb ne-a învăţat pe toţi tehnici de autoapărare. Mă pricepeam. Până mai ieri, n-am avut niciodată nevoie să le folosesc. Dacă aş putea s-o scot pe Ella de aici...

— Puneţi mâna pe Gură Mare, a ordonat şeful, iar ceilalţi doi au dat să se apropie de mine.

Iar asta a fost greşeala numărul trei. Bang, v-am ras!

M-am mişcat rapid, rapid, rapid. Fără niciun avertisment, i-am tras o lovitură de picior în piept ticălosului şef.

O lovitură care lui Fang i-ar fi tăiat doar respiraţia, părea să-i fi rupt o coastă băiatului ăstuia. Am auzit pocnitura, iar tipul s-a sufocat, şocat, şi-a căzut pe spate.

Ceilalţi doi s-au repezit spre mine. M-am răsucit şi i-am smuls puşca din mâini unuia dintre ei. Ţinând-o de ţeavă, am răsucit-o într-un cerc larg şi l-am lovit în tâmplă. Poc! Ameţit, s-a clătinat câţiva paşi într-o parte, în timp ce un şuvoi de sânge, de un roşu-deschis, a început să i se scurgă din scalp.

Am aruncat o privire şi-am văzut-o pe Ella stând tot acolo, cu o expresie temătoare. Speram că nu din cauza mea.

— Fugi! i-am strigat. Dispari de-aici!

După un moment de ezitare, s-a întors şi luat-o la goană, stârnind în urmă un mic nor de praf roşiatic.

Cel de-al treilea m-a înşfăcat de braţ, dar mi l-am tras, eliberându-1, apoi l-am răsucit şi l-am lovit, ţintind bărbia, dar nimerind în nas. M-am cutremurat — hait! — simţind cum i s-a spart nasul, iar înainte de a-1 podidi sângele a existat o pauză de aproape o clipă, mişcare cu încetinitorul. Doaaamne... oamenii erau fragili ca nişte coji de ouă.

Brutele erau varză. Dar tot se mai clătinau pe picioare, furia şi umilinţa

deformându-le chipurile hidoase.

Unul dintre ei şi-a scos pistolul şi l-a armat, ferindu-şi mâna dreaptă.

— O să-ţi pară rău, a promis el, scuipând sânge din gură şi îndreptându-se spre mine.

— Pariez că nu, am rostit.

Apoi, m-am răsucit pe călcâie şi am zbughit-o spre pădure cât am putut de repede.

22

Desigur, aş fi putut să-mi iau zborul, aş fi devenit un mic punct pe cer până acum. Dar nu-i puteam lăsa pe nerozii ăştia să-mi vadă aripile şi, în câteva clipe, am intrat oricum în pădure.

Am fugit prin tufăriş, dând la o parte crengile din calea mea, bucuroasă că purtam pantofi. N-aveam nicio idee despre direcţia în care mă îndreptam.

În urma mea, am auzit cum urlau doi dintre nătărăi, înjurând, ameninţând. Aş fi vrut să râd, dar nu-mi permiteam să irosesc vremea. Măream, constant, distanţa dintre noi.

Apoi am auzit un poc puternic, se trăsese cu puşca, şi scoarţa unui copac mi-a explodat în jurul capului. Arma aia idioată.

Te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti? Te întrebi dacă am observat asemănările dintre această situaţie stupidă şi visul meu? Păi, mda, că nu sunt fraieră. Cât despre ce însemnau toate astea, mă voi ocupa mai târziu.

În secunda următoare, s-a auzit un alt bubuit şi, aproape simultan, am simţit o durere subită, arzătoare, în umărul stâng. Am icnit şi-am aruncat o privire ca să văd sângele înflorindu-mi pe mânecă. Imbecilul chiar m-a nimerit!

Apoi, un ghinion cumplit m-a făcut să mă împiedic de rădăcina unui copac, să cad pe umărul rănit şi să alunec nebuneşte pe o pantă abruptă, printre arbuşti, tufe, lujere şi pietre. Am încercat să mă agăţ de ceva, dar braţul stâng nu mi se mişca prea bine, iar cu dreapta am zgâriat în zadar.

În cele din urmă, m-am rostogolit până pe fundul unei viroage năpădite de vegetaţie. Privind în sus, am văzut numai verde: eram acoperită de lujere şi tufe.

Am rămas nemişcată, încercând să-mi recapăt răsuflarea, încercând să gândesc. Departe, undeva deasupra mea, i-am auzit pe derbedei strigând şi trăgând din nou cu arma. Păreau nişte elefanţi care goneau prin pădure, şi i am auzit cât se poate de clar când au trecut pe lângă locul unde căzusem.

Mă simţeam ca şi cum un căpcăun m-ar fi zvântat în bă- laie cu o bâtă. De-abia dacă mai puteam să-mi mişc braţul stâng, simţeam durerea ca o arsură. Am încercat să-mi în- tind aripa, doar ca să mi se taie respiraţia când mi-am dat seama că şi ea fusese lovită. N-am putut s-o văd bine din- i'oIo de umăr, însă indiciul cel mai important era durerea năucitoare.

Eram zgâriată peste tot, îmi pierdusem pelerina şi, dacă nu mă înşelam, stăteam pe un strat de iederă otrăvitoare.

Încet, m-am ridicat înăbuşindu-mi icnetele de durere.

Trebuia să ies de acolo. Am căutat soarele şi-am pornit spre nord. Mi-am înghiţit un geamăt, dându-mi seama că

Nudge şi Fang se întrebau, fără îndoială, pe unde naiba umblam.

O sfeclisem a-ntâia. Angel mă aştepta şi ea, dacă mai era în viaţă. Ii

lăsasem baltă pe toţi.

Mai presus de toate, eram şi rănită destul de rău şi aveam nişte maniaci înarmaţi pe urmele mele. Ce porcărie!

M-am încruntat. Asta e firea mea, să lupt pentru cei slabi. Jeb îmi spunea întotdeauna că ăsta e defectul meu fatal.

Jeb a avut dreptate.

23

— Fang? Ştii, mie chiar mi-e foame.

Trecuse aproape o oră de când plecase Max. Nudge încă nu înţelegea exact ce se petrecuse, unde se dusese Max.

Fang o aprobă cu un gest scurt, apoi îi făcu semn cu capul. Nudge viră uşor şi-l urmă.

Zburau pe deasupra unor stânci, plate la vârf şi alcătuite din rocă striată. Fang coti spre o scobitură învăluită în umbră, iar Nudge începu să bată din aripi ca să încetinească în vederea aterizării. Văzută de aproape, adâncitura s-a dovedit a fi o cavernă largă, nu prea adâncă, iar Nudge se aplecă puţin ca să păşească înăuntru.

Fang ateriză lângă ea aproape fără niciun zgomot.

Peştera continua vreo cinci metri în interior, şi avea aproape şapte metri lăţime, îngustându-se la ambele capete. Solul era nisipos şi uscat, iar Nudge se aşeză pe jos încântată.

Fang îşi scoase rucsacul şi se pregăti să-i dea ceva de mâncare.

— Oh, da, da, aprobă Nudge, deschizând o pungă cu fructe uscate.

Fang agită pe dinaintea ei un baton de ciocolată, iar ea chicoti bucuroasă.

— Oh, Fang, unde le-ai găsit pe astea toate? Trebuie să le fi ascuns tu pe undeva... n-ai spus nimic şi în tot acest timp ai avut ciocolată şi, oh, Doamne, cât e de bună...

Fang îi oferi un zâmbet vag şi se aşeză. Muşcă din bucata lui de ciocolată şi-şi închise câteva clipe ochii întunecaţi, mestecând încet.

— Deci, unde-i Max? întrebă Nudge peste câteva minute. De ce s-a dus acolo? N-ar fi trebuit să se întoarcă până acum? Nu trebuie să mergem toţi la lacul Mead? Ce ne facem dacă nu se întoarce cât mai repede...

Se opri când Fang ridică mâna.

— Max a văzut pe cineva care dăduse de necaz, acolo, jos, şi s-a dus să dea o mână de ajutor, spuse el cu glasul lui scăzut şi domol. O s-o aşteptăm aici; lacul Mead e chiar sub noi.

Nudge era îngrijorată. Fiecare secundă conta, aşa că de ce stăteau blocaţi aici? Ce făcea Max era mai important decât Angel? îşi termină şi ultima piersică uscată şi privi în jur.

OK, acum că şi Fang pomenise de asta, putea vedea marginea albastră a lacului Mead jos, la stânga ei. Nudge se ridică; capul de-abia dacă-i atingea tavanul. Peştera lor avea câte o bordură destul de lată pe ambele părţi şi se duse pe cea din stânga, să privească mai bine spre lac.

Încremeni.

— Oh, Fang?

24

Fang veni imediat lângă Nudge, apoi rămase înlemnit. Bordura se curba în sus, spre vârful stâncii. Plante subţiri, pipernicite, punctau zona, iar bolovanii ieşeau afară din lutul tare şi stâncă.

Printre roci şi plante se aflau cuiburi mari, fiecare cu un diametru de peste o jumătate de metru. În majoritatea cuiburilor erau pui mari de pasăre, pufoşi, iar cei mai mulţi .iveau părinţi de dimensiuni şi mai mari, cu penajul ruginiu, şi aproape toţi se holbau nervoşi la Nudge şi Fang, cu ochii lor galbeni, de păsări de pradă.

— Ce sunt astea? şopti Nudge din colţul gurii.

— Şoimi ruginii, răspunse Fang încet. Cel mai mare răpitor din State. Aşază-te, foarte încet. Să nu faci nicio mişcare bruscă, altfel devenim amândoi hrana lor.

Biiiine, îşi zise Nudge, lăsându-se, încet, în genunchi. Ar li vrut să se întoarcă şi să o ia la fugă, dar bănuia că, dacă i n ea asta, ar fi fost atacată. Cele câteva gheare pe care le putea vedea arătau înspăimântător. Fără a mai pomeni de i locurile ascuţite, foarte curbate şi cu aspect ameninţător.

— Crezi că..începu ea şoptit, dar Fang îi făcu semn să rămână tăcută, foarte tăcută.

Se lăsă în jos lângă ea, cu ochii aţintiţi spre păsări. Unul dintre şoimi ţinea în cioc un popândău dezmembrat parţial. Puii lui chirăiau zgomotoşi şi pofticioşi.

După câteva minute, Nudge simţi că-i venea să urle. Ura să stea nemişcată, avea un milion de întrebări de pus, nu ştia cât de mult mai dura această inactivitate.

Privirea-i fu atrasă de o mişcare scurtă. Fang îşi întinse, foarte încet, una dintre aripi.

Toate capetele de şoim se rotiră la unison, cu ochii aţintiţi asupra aripii ca nişte lasere.

— îi las să mă adulmece.

Buzele lui Fang de-abia dacă s-au mişcat.

După un răstimp, care păru cât un an, şoimii dădură impresia că deveniseră ceva mai relaxaţi. Erau uriaşi, cu o anvergură a aripilor de aproape un metru şi jumătate, şi arătau ostili şi puternici. La vârful aripilor penele erau mai mult maro, cu dungi roşcate, iar pe dedesubt se observau striaţii albe. Nu arătau altfel decât aripile lui Nudge, cu deosebirea că erau mult mai mari, de două ori mai mari decât ale ei.

Unii dintre şoimi îşi reluară hrănirea odraslelor zgomotoase, alţii plecară în căutarea hranei, iar alţii reveniră la ospăţul lor.

— Uau! nu se putu abţine Nudge să exclame, şoptit, când unul dintre şoimi se întoarse ţinând în cioc un şarpe care încă se zbătea.

Puii erau încântaţi să-l vadă şi, practic, se căţărau unul peste altul ca să înşface prima îmbucătură.

— De două ori uau!

Fang îşi întoarse încet capul şi-i rânji. Nudge fu atât de surprinsă, încât îi răspunse cu un zâmbet.

Asta era destul de cool. Ardea de nerăbdare să plece, îşi dorea ca Max să apară cât mai curând, şi-şi mai dorea să fi avut mai multă mâncare, dar, cu toate acestea, era totuşi grozav să stea aici, la soare, înconjurată de păsări frumoase, cu propriile ei aripi întinse şi relaxate. Bănuia că nu-i strica să mai facă asta câtva timp.

25

Dar nu chiar atât de mult.

— Angel ne aşteaptă, zise Nudge după o vreme. Vreau să spun, mi-e ca o soră mai mică, adică-i surioara tuturor.

îşi scutură puţin praf de stâncă de pe picioarele bronzate, deja prăfuite, şi se încruntă, înlăturând o crustă de pe genunchi.

— Noaptea, când ar trebui să dormim, eu şi Angel discutăm şi spunem glume şi tot felul de chestii.

Ochii ei mari, căprui, întâlniră privirea lui Fang.

— Adică, după ce ajungem acasă, va trebui să dorm singură în camera aia? Max nu s-a întors. N-ar lăsa-o baltă pe Angel, nu?

— Nu, zise Fang. N-ar lăsa-o pe Angel baltă. Uite, vezi cum face şoimul acela mare, cel cu o dungă neagră pe spate, cum pare să-şi mişte o aripă mai repede atunci când virează? Asta-i face virajul foarte strâns şi lin. Ar trebui să încercăm şi noi.

Nudge se uită la el. Probabil era cel mai lung discurs pe care-1 auzise vreodată de la Fang.

Se întoarse să privească şoimul arătat de el.

— Mda, înţeleg ce vrei să spui.

Dar de-abia sfârşi de vorbit că el se ridică, alergă uşor spre marginea stâncii, şi-şi luă zborul. Aripile sale mari, puternice şi întunecate prinseră curenţii de aer şi-l înălţară. Fang zbura aproape de locul unde ceilalţi şoimi descriau cercuri, ca într-un fel de balet al lor.

Nudge oftă. Îşi dorea foarte, foarte mult ca Max să fie aici. Era rănită? Oare n-ar trebui să se întoarcă şi ei? O să-l întrebe pe Fang, când acesta o să revină.

Chiar atunci trecu de ea şi coborî la nivelul peşterii lor.

— Haide! strigă el. Încearcă şi tu! Ai să zbori mai bine.

Nudge oftă iar şi-şi scutură câteva firimituri de ciocolată de pe cămaşă. Nu era deloc îngrijorat de Angel? Dacă era, probabil că n-o arăta, îşi dădu ea cu părerea. Dar ştia despre Fang că o îndrăgea pe Angel, îi citise din cărţi înainte ca ea să înveţe alfabetul, şi chiar şi acum o alinta când era supărată dintr-un motiv sau altul.

Ei bine, aş putea să mă antrenez şi eu. Mai bine aşa, decât să •Iau pe-aicifără să fac nimic. Se aruncă de pe stâncă, incapabilă să împiedice valul de bucurie amară să-i cuprindă pieptul. Era atât de minunat să plutească în văzduh, să-şi mişte energic aripile şi să simtă cum plana liberă prin spaţiu.

Se aşează lângă Fang, iar el îi arătă mişcarea. Ea-1 urmări, iinitându-1. Funcţiona grozav.

Zbură în cercuri largi, repetând mişcarea, şi zburând mai aproape de şoimii care păreau s-o accepte. Câtă vreme iui se gândea la Max sau Angel, totul era bine.

în acea seară, Nudge se culcă pe burtă, cu aripile strânse în jurul ei, şi privi cum şoimii adulţi se ocupau de puii lor. Erau atât de blânzi, de atenţi. Aceste păsări aprige şi puternice netezeau, cu grijă, penajul alb-pestriţ al odraslelor lor, hrănindu-le, ajutându-le să-şi dea drumul din cuib ca să înveţe să zboare.

I se puse un nod în gât. Oftă.

— Poftim? zise Fang.

— Păsările astea, făcu Nudge ştergându-şi ochii şi sim- ţindu-se ca o proastă. Cred că şoimii ăştia retardaţi au parte de mai multă dragoste

părintească decât am avut eu vreodată. Părinţii îi îngrijesc pe cei mici. Pe mine nimeni nu m-a îngrijit aşa vreodată. Ei, în afară de Max. Dar ea nu-i mamă.

— Mda. Am priceput.

Fang n-o privi. Glasu-i răsunase aproape trist.

Soarele apuse, iar şoimii se aşezară pe la cuiburile lor. In cele din urmă, puii cei gălăgioşi se liniştiră. La o oră după lăsarea întunericului, Fang se trase mai aproape de Nudge, şi-şi ridică mâna stângă ţinând pumnul strâns. Nudge îl privi, apoi îşi aşează pumnul stâng peste al lui. Era ceva ce stolul făcea întotdeauna înainte de culcare.

Doar atât că asta nu se mai întâmplase şi când adormiseră în cabană, noaptea trecută. Iar acum nu mai erau decât ei doi.

Nudge îi lovi în pumn cu palma dreaptă, iar el bătu într-a ei.

— Noapte bună, şopti ea, simţindu-se ca şi cum tot ce conta pentru ea îi fusese smuls.

Tăcută, se cuibăriră lângă peretele cavernei.

— Noapte bună, Nudge, şopti Fang.

26

Oh, Doamne. Asta n-a fost chiar cea mai bună zi trăită de mine. Umărul încă îmi mai sângera puţin, chiar dacă-1 ţineam apăsat de ore în şir. De fiecare dată când îl mişcăm, printre degete mi se scurgea sângele cald.

N-am mai dat de bădăranii ăia înarmaţi, dar i-am mai .uizit din când în când. Mi-am urmat drumul spre nord făcând un ocol mare, încercând să las o urmă înşelătoare pentru oricine s-ar fi luat după mine. De fiecare dată când i-am auzit, am rămas încremenită minute nesfârşite, încercând să mă contopesc cu vegetaţia.

Apoi, atentă şi cu trupul rigid, o luam conştiincioasă de la început. In caz că aduceau câini, am intrat de cel puţin patru ori prin pâraie şi, dă-mi voie să-ţi spun, când încerci să-ţi menţii echilibrul pe pietre acoperite de muşchi, prin apa rece, nu-i absolut nicio distracţie.

Mi-am pipăit umărul şi aripa şi, din câte-mi puteam da seama, împuşcătura îmi lăsase o urmă pe piele şi aripă, dar nu pătrunsese adânc. Oricum, simţeam braţul şi aripa scoase din uz şi mă dureau îngrozitor.

Se făcea târziu. Angel se afla undeva, la câteva ore distanţă, supusă numai Dumnezeu ştie căror orori, între- bându-se pe unde eram. Am strâns din buze, încercând să nu izbucnesc în plâns. Nu puteam zbura, nu-i puteam ajunge din urmă pe Fang şi Nudge, amândoi, probabil, furioşi deja. Nu se punea problema să-i sun pe mobil sau aşa ceva.

Această situaţie era cu totul ingrată şi era sută la sută greşeala mea idioată, ceea ce înrăutăţea chiar şi mai mult lucrurile.

Apoi, bineînţeles, a început să plouă torenţial.

Aşa că acum înaintam cu greu prin pădurea umedă, vegetaţia udă, noroiul cleios şi roşiatic, ştergându-mi apa de pe ochi, fiindu-mi şi mai frig şi simţindu-mă mai mizerabil, mai înfometată şi mult mai dementţial de furioasă pe mine însămi.

Nu i-am mai auzit pe tipi de o bună bucată de vreme, probabil că plecaseră să scape de ploaie.

Un minut mai târziu, am clipit şi m-am şters la ochi. Am privit cu ochii mijiţi. Înaintea mea se vedeau lumini.

Dacă era vreo dugheană sau o baracă, aş fi putut să aştept până pleca toată lumea şi apoi să mă strecor înăuntru ca să mă adăpostesc. Foarte repede, am ajuns la numai zece paşi distanţă, ghemuindu-mă prin beznă, cercetând cu privirea printre copacii uzi. Era o casă.

O siluetă a trecut prin dreptul unei ferestre, iar eu am ridicat din sprâncene. Era fata aceea, Ella. Înseamnă că era casa ei.

Mi-am muşcat buza. Probabil că trăia aici, împreună cu părinţii ei iubitori şi fraţiorii ei. Ce drăguţ pentru ea. Oricum, eram bucuroasă că ajunsese în siguranţă acasă. În pofida celor întâmplate, dacă i-aş fi lăsat pe indivizii ăia oribili s-o bată, nu mi-aş fi iertat niciodată una ca asta.

Tremuram din greu, simţind cum ploaia îngheţată mi se scurgea pe spinare. Eram pe cale să mă dau iarăşi peste cap. Ce să fac, să pun la cale un plan...

Încă mai aşteptam momentul de inspiraţie genială, când s-a deschis uşa dintr-o latură a casei. Ella ieşi ţinând o umbrelă mare. La picioarele ei se mişca o umbră. Era un câine, unul cu picioarele scurte, gras.

— Haide, Magnolia, a strigat Ella. Fă-o repede. Nu cred că vrei să te uzi prea tare.

Câinele a început să adulmece pe la marginea curţii lor, prin ierburi, indiferent la ploaie. Ella s-a întors, plim- bându-se în sus şi-n jos, învârtindu-şi umbrela, privindu-şi curtea. Stătea cu spatele spre mine.

Momentele disperate cer măsuri disperate. Nu ştiu cine-a spus-o primul, dar a meritat toţi banii. Am inspirat .idânc, apoi, foarte, foarte încet, am început să mă apropii tie fată.

27

OK, încă două eşantioane de sânge şi terminăm evaluarea glicemiei. Apoi putem trece la EEG-uri.

De ce nu s-a sfârşit cu asta? Unde eşti, Max? se întrebă Angel întristată, la apropierea halatului alb. Partea din faţă a cuştii de câine a lui Angel se deschise şi un individ înge- nunche şi o cercetă cu privirile. Ea se lipi de spatele cuştii cât putu de tare.

Îşi băgă braţul înăuntru, s-o înşface de mână, unde era fixat şuntul, şi-i văzu faţa. Se întoarse spre colegii săi, cercetătorii.

— Ce i s-a întâmplat?

— L-a muşcat pe Reilly ceva mai devreme, zise cineva. A lovit creatura.

Angel încercă să se facă o minge cât mai mică. Întreaga parte stângă a feţei ei îi ardea. Dar era bucuroasă că-1 muşcase. Îl ura. Îi ura pe toţi.

Prostănacul de Reilly. Ar trebui ca tipul să lucreze într-o spălătorie auto. Dacă răneşte specimenul ăsta, îl omor.

— Nu-şi dă seama cât de deosebit este acest material de studiu? spuse, nervos, cercetătorul. Vreau să spun, acest Specimen Unsprezece. Ştie cât l-am tot căutat noi? Spune-i lui Reilly să nu mai pericliteze marfa.

Întinse braţul şi încercă din nou să înşface mâna lui Angel.

Angel nu ştia ce să facă. Şuntul de plastic de pe partea interioară a mâinii o durea, şi şi-o ţinea lipită de piept. Nu primise nimic de mâncare sau de băut toată ziua, apoi o făcuseră să înghită acea mizerie portocalie, îngrozitor de dulce. Îi luaseră sânge din braţ, dar se luptase cu ei şi îl muşcase pe unul dintre tipi. Aşa că îi fixaseră un şunt pe interiorul mâinii, ca să-i ia sânge mai uşor. Îi luaseră de trei ori deja.

Angel simţi lacrimile, dar îşi încleştă maxilarul.

Încet, se relaxă puţin câte puţin şi se apropie de deschizătură. Întinse mâna spre cercetător.

— Asta-i, făcu el liniştitor, şi scoase un ac şi o eprubetă.

Deschise capacul şuntului şi înfipse acul.

— N-o să doară. Pe bune.

Angel se întoarse, ţinându-se cu spatele spre el, cu mâna întinsă departe de ea.

Nu dură mult şi nici n-o duru. Poate că era un cerce- 1.1 lor bun, la fel ca Jeb. Şi poate că luna era făcută din caşcaval.

28

— Bine, făcu Iggy- Avem foarte mare grijă. Hello? Gazzy? Avem foarte mare grijă?

— Gata, zise Gasman ciocănind pachetul cu explozivi numit de ei Big Boy.

— Cuie?

Gasman scutură borcanul.

— Bifat.

— Prelată? Ulei de gătit?

— Bifat, bifat.

Gasman dădu din cap.

— Suntem nişte genii. Eliminatorii ăia nici n-au să ştie ce i-a lovit. Numai dacă am avea timp să săpăm o groapă.

— Da, şi să punem ţepuşe otrăvite pe fund, adăugă Iggy. Dar cred că e bun şi ce avem. Acum trebuie să zburăm de aici, să ne ascundem şi să verificăm căile de acces şi dacă nu cumva Eliminatorii şi-au făcut vreo tabără pe undeva.

— OK. Apoi putem presăra cuie pe drumuri şi să pregătim prelata şi uleiul.

Gasman rânji.

— Trebuie doar să ne asigurăm că nu vom fi prinşi.

— Da, asta ar fi nasol, spuse Iggy cu o figură serioasă. Ei, s-a făcut deja noapte?

— Aproape. Ţi-am găsit nişte haine de culoare închisă.

Gasman împinse în mâinile lui Iggy o cămaşă şi nişte pantaloni.

— Am şi eu. Aşa că eşti gata de acţiune?

Spera că Iggy nu-şi putea da seama cât era de emoţionat. Era un plan măreţ; trebuiau să reuşească, pentru că un eşec ar fi fost dezastruos. Probabil chiar mortal.

— Da. Îl aduc pe Big Boy în caz că se iveşte vreo ocazie.

Iggy îşi schimbă hainele, apoi puse bomba lor artizanală într-un rucsac şi-l atârnă pe umeri.

— Nu-ţi fie teamă, zise el, ca şi cum ar fi putut citi expresia de pe faţa lui Gasman. Nu poate exploda până nu-i potrivesc detonatorul. E ca o bombă cu

siguranţă.

Gasman încercă să zâmbească. Deschise fereastra pe cât de larg putea şi se aplecă peste pervaz. Îi transpirau palmele, iar stomacul i se întoarse pe dos. Dar nu avea de ales, asta era pentru Angel. Era ca să le arate unora ce se întâmpla dacă se puneau cu ai lui.

înghiţi cu noduri şi se lansă în văzduhul nopţii. Era uluitor că putea să-şi deschidă aripile şi să zboare. Era măreţ. In timp ce simţea pe obraji vântul nocturn, moralul lui Gasman crescu. Se simţea puternic, năprasnic şi periculos. Nici pe departe ca un băiat de opt ani, o ciudăţenie mutantă.

29

— Hm... Ella?

Fata a înlemnit, apoi s-a tras înapoi.

Am făcut câţiva paşi înainte, ieşind dintre tufe, ca să-mi poată vedea faţa.

— Eu sunt, am rostit, simţindu-mă chiar şi mai netoată. Fata de la amiază.

Se întuneca şi încă ploua, iar eu speram că o să mă recunoască. Câinele a venit fuga-fuguţa, m-a văzut, şi mi-a transmis un hămăit de avertizare, cam fără tragere de inimă.

— Oh, mda. Hei, mulţam... că m-ai ajutat, a zis Ella, pri- vindu-mă prin ploaie. Eşti bine? Ce faci?

Părea precaută şi privea în jur, de parcă de când mă văzuse ultima oară poate că trecusem de partea răului.

— Sunt bine, am răspuns jalnic. Ei, de fapt, cred că aş cam avea nevoie de ajutor.

Buzele mele nu mai rostiseră niciodată aceste cuvinte. Slavă Domnului că Jeb nu era pe aici, să mă vadă făcând ceva atât de incredibil de nesăbuit şi de jalnic.

— Oh, a spus Ella. Doamne. OK. Tipii ăia...

— Unul dintre ei a reuşit să mă atingă cu un glonţ, dacă poţi să crezi aşa ceva, am spus trăgându-mă mai aproape.

Ella a icnit şi şi-a dus mâna la gură.

— Oh, nu! De ce nu mi-ai spus? Eşti rănită? De ce nu te-ai dus la un spital? Oh, Doamne, vino înăuntru!

S-a dat înapoi, ca să-mi facă loc, şi-a strigat-o pe Magnolia, care se întinsese şi începuse să-mi adulmece, cu interes, hainele ude, ţinându-se departe de mine.

Şi ia ghid. Am ezitat. Atunci a venit clipa decisivă. Până nu intram în casa aceea, încă mai puteam să mă întorc şi să fug, să scap. Odată intrată în casă, va fi mult mai greu. So- coteşte-1 un mic capriciu al personalităţii mele, dar tind să mă sperii dacă mă simt prinsă în capcană pe undeva. Cu toţii facem aşa, adică noi, stolul. Când trăieşti într-o cuşcă în primii tăi ani de viaţă, ţi se poate întâmpla şi asta.

Insă sunt destul de cinstită cu mine însămi ca să ştiu că nu puteam continua aşa, adică udă, îngheţată, flămândă şi puţin cam vlăguită din cauza pierderii de sânge. Trebuia să înghit hapul şi să accept ajutorul. De la nişte străini.

Am întrebat:

— Părinţii tăi sunt acasă?

— Nu-i decât mama, a răspuns Ella. Tata nu. Haide, să If ducem înăuntru. Mama te poate ajuta. Magnolia, aici, vino fetiţo.

Ella s-a întors şi a pornit spre casă. A bocănit pe treptele «li- lemn, apoi s-a întors şi s-a uitat după mine.

— Poţi să mergi singură?

— Ihîm...

Încet, am luat-o spre căsuţa Ellei, care strălucea cu căl- ilură şi lumină. M-am simţit ameţită şi panicată. Aceasta ar fi putut fi ultima mare greşeală dintr-un şir lung de erori uriaşe pe care le comisesem deja astăzi.

Mi-am sprijinit mâna rănită cu cea zdravănă.

— Oh, Doamne... sânge? făcu Ella, holbându-se la bluza mea de un albastru-deschis. Oh, nu, haide, trebuie să mergem repede înăuntru!

A deschis uşa împingând-o cu umărul, aproape împie- dicându-se de Magnolia, care s-a îndepărtat repejor.

— Mamă! Mamă! Fata asta are nevoie de ajutor!

Am simţit că încremenesc. Stai sau fugi. Stai sau fugi. Stai?

30

— Crezi că sârma asta o să ţină? şopti Gasman.

Iggy dădu din cap, încruntându-se în vreme ce răsucea cu cleştele capătul celor două cabluri, unindu-le. Se sprijini ile un pin, pentru mai multă forţă, iar când firul se strânse, il prinse cu o clemă şi-o închise.

— Asta o să ţină cât de cât, şopti el ca răspuns. Până c.ând un anumit Hummer îl loveşte cu viteză maximă.

Gasman clătină trist din cap. Ce mai noapte. Făcuseră .1 ta tea, nici chiar Max n-ar fi putut reuşi mai bine. Spera că Max o salvase deja pe Angel. Spera că nu se întâmplase nimic rău. Dacă cercetătorii puseseră mâna pe Angel... O văzu pentru o clipă, palidă şi fără viaţă, întinsă pe o masă din oţel rece, în vreme ce halatele albe comentau structura ei osoasă neobişnuită. Înghiţi un nod şi alungă imaginea îns.păimântătoare. Privi în jur din nou, trăgând cu urechea.

— Ne întoarcem? şopti Iggy.

— Da.

Ridicându-se în picioare, Gasman se înălţă de la sol, răsărind aproape de copaci. Se luă după umbra întunecată Im Iggy, în vreme ce acesta reduse viteza şi viră înapoi spre vest, către casă. De acolo, de sus, Gasman nu putea distinge nimic din isprava lor, ceea ce era un lucru bun. Nu voiau ca Eliminatorii să poată vedea prelata din elicopterul lor, sau firul declanşator decât după ce era prea târziu.

— Am acoperit căile de intrare şi de ieşire, îi zise lui Iggy odată ce ajunseră la altitudinea de croazieră. Pata de ulei, cuiele de pe drum, firul de declanşare. Ar trebui să fie suficient.

Iggy dădu din cap.

— îmi pare rău că nu l-am putut folosi pe Big Boy, spuse el. Dar nu vreau să-l irosim. De fapt, noi trebuie să-i vedem primii. Vreau să spun, tu să-i vezi.

— Poate mâine, spuse Gasman pe un ton încurajator. Ieşim şi-o să vedem ce prăpăd am produs.

— Provocat, făcu Iggy.

— Cum zici tu, rosti Gasman inspirând adânc aerul rece al nopţii.

Las' să vadă şi Max cât au fost ei de cool.

31

O femeie cu părul negru şi priviri îngrijorate a deschis uşa mai larg.

— Ce-i, Ella? Ce s-a întâmplat?

— Mămico, ea este…

Ella s-a oprit cu mâna în aer.

— Max, am zis.

De ce n-am folosit un nume fals? Pentru că nici nu m-am gândit la asta.

— Prietena mea, Max. Ea-i fata de care ţi-am povestit, cea care m-a salvat de Jose şi de Dwayne şi ceilalţi. M-a salvat. Dar au împuşcat-o.

— Oh, nu! a exclamat mama Ellei. Te rog, Max, vino înăuntru. Vrei să-i sun pe părinţii tăi?

Stăteam pe covoraşul de la intrare, nedorind să las ploaia şi sângele să li se scurgă pe podea.

— Hmmm…

Apoi, mama Ellei a dat cu ochii de bluza mea pătată de sânge, şi privirile i s-au oprit pe faţa mea. Obrazul îmi era lulit, un ochi învineţit. Întreaga situaţie s-a schimbat brusc m acea clipă.

— Stai să-mi iau trusa, a zis ea cu blândeţe. Dă-ţi jos pantofii şi du-te cu Ella la baie.

Am lipăit prin hol în ciorapii mei uzi.

— Ce trusă vrea să aducă? am şoptit.

Ella a aprins lumina şi m-a condus într-o baie de modă veche, cu gresie verde şi-un inel de rugină pe fundul chiuvetei.

— Trusa ei medicală, mi-a şoptit fata. E veterinar, aşa că se pricepe la răni. Chiar şi la oameni.

Un veterinar! Am început să râd încet şi a trebuit să mă las pe marginea căzii. Un veterinar. Stai să vezi când o să descopere cât de bine s-a nimerit.

Mama Ellei a intrat cu o cutie de plastic care conţinea trusa de prim ajutor.

— Ella, ai putea să-i aduci lui Max ceva suc sau altceva. Probabil că are nevoie de ceva dulce şi lichide.

— Sucul ar fi grozav, am spus cu toată convingerea.

Ella a dat din cap şi a pornit grăbită pe hol.

— Presupun că nu vrei să-i sun pe părinţii tăi? a spus încet mama Ellei, începând să taie gulerul bluzei mele.

— Hm, nu.

Bună, laboratorul? Aş putea vorbi cu eprubeta, vă rog?

— Şi nici poliţia, nu?

— Nu-i nevoie să-i implicăm, am fost de acord, apoi mi-am ţinut răsuflarea când degetele ei blânde găsiră rana de pe braţul meu. Cred că glonţul doar m-a zgâriat.

— Da, cred că ai dreptate, însă rana-i destul de adâncă şi murdară. Iar aici…

Stăteam încremenită, holbându-mă drept înainte, cu toate simţurile încordate. Îmi asumam un mare risc acum. Nici n-ai idee cât de mare. Nu mai lăsasem niciodată pe nimeni din afara stolului să-mi vadă aripile. Însă aceasta

era o situaţie pe care n-o puteam rezolva singură. Uram asta.

Mama Ellei s-a încruntat uşor. A tăiat gulerul şi apoi a tras de bluză în jos, lăsându-mă doar în tricou. Stăteam acolo ca o statuie şi simţeam o răceală de gheaţă pe dinăuntru, care n-avea nicio legătură cu faptul că eram udă.

— Uite.

Ella mi-a dat un pahar mare cu suc de portocale. Practic, m-am înecat încercând să-l dau peste cap cât mai repede posibil. Oh, Doamne, era atât de bun.

— Ce-i cu..., a început mama Ellei, pipăind cu degetele pe marginea aripii mele, acolo unde se plia şi se strângea în adâncitura de lângă spinarea mea, între umăr şi şold.

S-a aplecat să vadă mai bine.

M-am holbat la ciorapii mei uzi, la degetele strânse.

M-a răsucit uşor, iar eu am lăsat-o.

— Max.

Ochii ei de un căprui-închis arătau îngrijoraţi, obosiţi şi nervoşi, toate odată.

— Max, ce-i asta? a întrebat ea încet, atingând penele care de-abia dacă se vedeau.

Am înghiţit din greu, ştiind că tocmai îmi pierdusem orice speranţă pentru o relaţie normală cu Ella şi mama ei. Am revizuit în minte planul casei: la dreapta, pe hol, imediat la stânga, apoi uşa din faţă. Probabil că mi-ar lua doar câteva secunde. Aş reuşi s-o fac. Probabil că mi-aş putea înşfăca şi ghetele din mers.

— Este o... aripă, am şoptit.

Din colţul ochilor am văzut-o pe Ella încruntându-se.

— Este... hm... aripa mea.

Tăcere.

— Mi-au rănit-o.

Am inspirat adânc, simţindu-mă de parcă îmi venea să bo- răsc, apoi, încet şi cu grijă, mi-am întins puţin aripa, ca mama Ellei să poată vedea unde-am fost împuşcată. Ochii li s-au căscat cât cepele. Şi s-au tot căscat şi s-au tot căscat. Până la urmă, m-am aşteptat să-i văd cum le sar afară şi cad pe podea.

— Ce..., a început Ella întrebătoare.

Mama ei s-a aplecat s-o examineze mai îndeaproape. Era uimitor că încerca să se poarte normal, ca şi cum, oh, bine, ai o aripă. Mare brânză.

Practic, m-am hiperventilat, simţindu-mă ameţită şi cu un soi de viziune îngustată, de tunel.

— Da, şi aripa ţi-a fost lovită, a murmurat mama Ellei, întinzând-o atât de grijulie. Cred că glonţul a rupt puţin din os.

S-a dat înapoi şi m-a privit.

M-am holbat la podea, simţind greutatea privirii ei. Nu-mi venea să cred că ajunsesem în această situaţie. Fang o să mă omoare. Şi după ce-o să fiu moartă, o să mă mai omoare încă o dată.

Şi-aş merita-o.

Mama Ellei a tras adânc aer în piept, după care l-a expirat imediat.

— Bine, Max, a spus ea cu o voce calmă, controlată. In primul rând, va trebui să curăţăm rănile şi să oprim sângerarea. Când ţi-ai făcut ultima oară vaccin antitetanos?

M-am uitat fix în ochii lor. Mama Ellei părea stăpână pe situaţie şi... incredibil de atentă. Cu mine. Devenisem o mare plângăreaţă în ultimele două zile, aşa că n-am fost deloc surprinsă să simt cum lacrimile-mi înceţoşau vederea.

— Hm, niciodată.
— OK, mă pot ocupa şi de asta.

32

— Hai, haide, pufni Gasman.

Se ţinea atât de strâns de o creangă de pin, încât de-abia dacă-şi mai putea simţi degetele.

— Ce se întâmplă? întrebă Iggy nerăbdător. Povesteşte-mi tot.

Era dimineaţa devreme, iar ei doi erau cocoţaţi în apropiere de vârful unui pin bătrân, care se înălţa deasupra unuia dintre drumurile forestiere abandonate. Studiaseră ituaţia, iar Gasman avusese dreptate: cel puţin doi dintre eliminatori, poate mai mulţi, îşi aşezaseră tabăra improvizată nu departe de locul unde aterizase elicopterul. Părea destul de clar că-i căutau pe ceilalţi din stol. Nu conta dacă voiau să-i omoare sau să-i răpească: capturarea era de ne- lonceput.

Gasman încă mai avea coşmaruri în care se pomenea înapoi, la Şcoală. Visa că halatele albe îi luau sânge, îi injectau tot felul de substanţe, pentru a vedea cum reacţiona, îl făceau să alerge şi să sară, apoi îi dădeau să înghită o substanţă radioactivă, pentru a-i putea studia sistemul circulator. Zile şi săptămâni fără de sfârşit şi ani de suferinţe, de răni şi vomitat, de istovire, ţinut într-o cuşcă. Mai degrabă, Gasman ar fi murit decât să se mai întoarcă acolo. Şi Angel ar fi preferat să moară, dar n-avusese de ales.

— Vine Hummerul, zise Gasman în şoaptă.
— Pe drumul din dreapta, nu?
— Îhî. Şi vine cu viteză prea mare.

Gasman zâmbi uşor, îngrijorat.

— Nu prea conduc prudent. Nţţţ. Ce păcat.
— OK, vin, murmură Gasman. Încă vreo patru sute de metri.
— Poţi vedea prelata?
— Nu.

Gasman privi încordat cum Humvee-ul acoperit de noroi gonea pe drumul forestier din pământ.

— Acuş, acuş, îi şopti lui Iggy, care, practic, vibra de nerăbdare.
— Sper că şi-au pus centurile de siguranţă. Nu!

Se întâmplă chiar atunci.

Era ca şi cum ai fi privit un film. Acum vehiculul pă- trăţos, negru, gonea pe drum, pentru ca în clipa următoare să vireze violent spre stânga, scrâşnind sonor din frâne. Începu o serie de derapaje lente, greoaie, smucite, pe drum în jos, apoi făcu un salt neaşteptat spre copacii de pe o margine. Îi lovi înclinat pe o parte, după care zbură prin aer răsturnat cam cincisprezece metri, înainte de a se prăbuşi la pământ cu un zgomot greu.

— Uau, făcu Gasman încet. A fost incredibil.
— Ai două secunde ca să-mi descrii totul, spuse Iggy nervos.
— A atins uleiul ca lumea. S-a răsucit, a intrat în copaci şi s-a răsturnat, îi povesti Gasman. Acum e pe spate, ca un gândac mare, urât, mort.
— Da!

Iggy lovi aerul cu pumnul, provocând legănarea crengii lor.

— Ceva semne de viaţă?
— Aăă... oh, da. Da, unul dintre ei tocmai a spart un geam. Acum se caţără

afară. Arată destul de şucăriţi. Pot merge, deci nu sunt chiar aşa de loviţi.

Gasman i-ar fi vrut pe Eliminatori cu totul scoşi din joc, ca să nu-şi mai facă probleme din cauza lor. În acelaşi timp, nu era sigur cum s-ar simţi dacă ar fi murit de-a binelea.

Apoi îşi aminti că o luaseră pe Angel.

Decise că era, probabil, OK să sufere un accident care să le fi periclitat viaţa.

— Mai spune-mi.

Iggy părea dezamăgit.

— Are vreun rost să-l lansăm pe Big Boy peste ei acum?

Gasman clătină din cap, îşi aminti că Iggy nu-1 putea

vedea şi zise:

— Nu cred. Vorbesc în staţiile lor de radio. Acum se îndreaptă direct spre pădure. Probabil că am declanşa un incenidiu de pădure uriaş, ceva de genul acesta.

— Hmm.

Iggy se încruntă.

— OK. Trebuie să ne regrupăm, lansăm Faza Doi. Ce-ar fi să mai zăbovim prin vechea cabană vreun minut?

Cool, făcu Gasman. Hai să mergem. Am făcut destule pentru o singură zi.

33

Cu optzeci de ani în urmă, tăietorii de lemne folosiseră o cabană improvizată din apropiere drept bază, în timpul sezonului tăierilor de copaci. Abandonată în ultimii treizeci de ani, era, practic, o ruină. Iar asta o transforma într-un adăpost deosebit de bun pentru stol.

— Aşadar, Faza Unu s-a terminat, zise Iggy, aşezându-se pe un şezlong rupt, din plastic.

Adulmecă prin aer.

— N-am mai dat pe aici de secole.

— Îhî, făcu Gasman, privind de jur împrejur. În caz că ai vreun dubiu, este tot un morman de gunoi.

— întotdeauna a fost un gunoi, spuse Iggy. De asta ne şi place.

— Omule, nu-mi iese din cap şi gata... prelata plină de ulei care a mătrăşit total Hummerul, comentă Gasman. A fost cam înspăimântător. S-o faci de-adevăratelea.

Iggy deschise rucsacul şi-l scoase pe Big Boy, plim- bându-şi degetele sensibile pe ceasul fixat cu bandă adezivă de pachetul exploziv.

— Trebuie să-i terminăm pe Eliminatori, murmură el. Ca să nu se mai poată atinge de noi.

— Ca să n-o mai ia niciodată pe Angel, spuse Gasman, mijindu-şi ochii. Eu zic să lovim elicopterul.

Iggy dădu din cap şi se ridică.

— Da. Ascultă, hai să plecăm de-aici, ne întoarcem acasă, mai pregătim nişte planuri.

În clipa următoare, o vibraţie uşoară a podelei îl făcu pe Iggy să încremenească. Gasman îl privi în grabă, văzându-i ochii orbi mişcându-se agitaţi.

— Ai auzit? şopti Gasman, iar Iggy dădu din cap, ridi- cându-şi mâna. Poate

că un raton...

— Nu în timpul zilei, răspunse Iggy de-abia auzit.

Un scrâşnet uşor pe uşă îi îngheţă lui Gasman sângele în vene. Desigur, era doar un animal, vreo veveriţă, altce...

— Purceluşilor, purceluşilor, lăsaţi-mă să intru.

Glasul şoptit, senin şi angelic părea că pluteşte printre

crăpăturile uşii ca un fum otrăvitor. Era o voce de Eliminator, o voce care dacă-ţi cerea să te arunci de pe o stâncă, o făceai.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Gasman scotoci repede încăperea cu o privire cercetătoare. Uşa. Două ferestre, una în încăperea principală şi alta micuţă în baie. Se îndoia că ar putea strecura prin cea de la baie, iar Iggy cu atât mai puţin.

Eliminatorul zgârie din nou uşa, iar lui Gasman i se ridică părul de pe ceafă. OK, fereastra de-aici atunci. Începu i se tragă spre ea, ştiind că Iggy va putea să se ia după zgomotul aproape imperceptibil.

Pac! Uşa se trânti de perete, aşchiile de lemn zburând prin aer ca nişte săgeţi.

— Către ora opt, şopti Gasman, indicându-i astfel lui Iggy unde se afla fereastra, în vreme ce mintea lui înregistra apariţia mătăhăloasă a unui Eliminator care umplea cadrul uşii. Muşchii i se încordară pentru saltul pe fereastră, însă lumina provenită de la ea fu blocată, dintr-odată, de un cap uriaş, rânjitor.

— Hei, purceluşilor, purceluşilor, purceluşilor, îi zefle- misi un al doilea Eliminator prin geamul acoperit de murdărie.

Anii de antrenament obligatoriu, impus de Max, acţionară ca un declic, în vreme ce adrenalina se răspândi în organismul lui Gasman. Uşa blocată. Fereastra blocată. Erau înconjuraţi, fără nicio cale de scăpare clară la dispoziţie. Va avea loc o confruntare, îşi dădu el seama, pregătindu-se deja.

Mai mult ca sigur, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

34

Nudge se trezise de patru ori înainte ca, într-un târziu, să se răsucească în culcuş şi să-şi întredeschidă ochii.

Era aproape de zorii zilei. Fang plecase. Prima s-a dus Angel, apoi Max, iar acum... Fang.

Duşi! Nudge privi în jur, târându-se până la deschizătura peşterii în mâini şi-n genunchi. Nimic nu te trezeşte mai repede ca panica, îţi pune toate simţurile în mişcare. Nudge se simţea foarte alarmată, înspăimântată, cu prea multe gânduri bântuindu-i prin minte.

Privirea-i fu atrasă de o mişcare, iar capul i se întoarse după o formaţie răsfirată de şoimi care străbăteau cerul îngheţat, alb-albastru. Erau atât de frumoşi, de puternici, graţioşi, deveniţi una cu cerul şi pământul şi stâncile dure.

Unul dintre ei era Fang.

Nudge se ridică grăbită, aproape lovindu-se cu capul de tavanul scund al peşterii. Fără nicio ezitare, se avântă de pe marginea stâncii spre cer. Îşi desfăcu aripile şi prinse curenţii de aer precum vântul în pânze şi, dintr-odată, deveni o bărcuţă maro, avântată pe marea nesfârşită şi albastră.

Se apropie de şoimi şi, după câteva ocheade aspre şi ascuţite, aruncate spre

ea, se deplasară în aşa fel încât să li se poată alătura. Fang o privea, iar Nudge fu surprinsă de figura lui, cât de viu părea acum, cât de... relaxat. Fang se arăta întotdeauna foarte îngrijit, cumva încordat, ca o strună pe arc. Acum arăta relaxat şi eliberat, viu.

— 'Neaţa, zise el.

— Mi-e foame, răspunse Nudge.

El dădu din cap.

— Oraşul e la vreo trei minute distanţă. Ia-te după mine.

Îşi înclină trupul într-un fel nou, care-1 proiectă în sus, departe, fără a-şi mişca aripile. Era grozav, ca un avion. Nudge încercă şi ea, însă nu-i reuşi la fel de bine. Va trebui să mai exerseze.

Sub ei se întindea o autostradă îngustă, cu două benzi, mărginită de ultimele magazine şi firme înainte ca drumul să cotească spre deşert. Fang îşi coborî privirile: un fast-food, cu un container imens în spate. Chiar şi de la această înălţime, Nudge putea vedea cum un lucrător arunca nişte cutii de carton pline cu de toate, pregătindu-se pentru o nouă zi.

Dădură ocol de două ori, până când se asigurară că lucrătorul nu va mai ieşi, apoi coborâră rapid, ca nişte bombe, strângându-şi aripile astfel că numai vârful penelor le ghida picajul. La zece metri deasupra containerului, îşi desfăcură aripile din nou, frânând brusc, apoi aterizară aproape în tăcere, pe marginea metalică a containerului.

— E Nirvana, făcu Fang, căutând prin mâncarea încă bună, dar nevandabilă. Un hamburger?

Nudge chibzui, apoi dădu din cap.

— Nu ştiu... după ce i-am văzut pe şoimi cum sfâşie animale mici... oh, dar uite două salate. Şi nişte plăcinte cu mere! Bonus!

Strânseră în talie şnururile pelerinelor. Apoi, în viteză, începură să bage mâncarea în interiorul hainelor, orice putea fi transportat. La trei minute după ce aterizaseră, erau din nou sus, încărcaţi cu provizii de hrană şi zâmbitori.

Era uluitor cum se simţea Nudge după ce mâncase. Oftă şi se aşeză la intrarea în peşteră cu picioarele încrucişate, privindu-i pe şoimi cum zburau.

Fang termină cea de-a cincea chiflă cu hamburger şi-şi şterse degetele de blugi.

— Ştii, cred că felul în care zboară şi toate astea sunt un Id de mesaje către alţi şoimi, zise el. Ca şi cum le-ar spune unde-i vânatul, sau unde se duc şi aşa mai departe. Încă iui mi-am dat seama. Dar o să văd eu.

— Oh.

Nudge se lăsă pe călcâie şi-şi întinse aripile, bucu- i induse de soarele care-i încălzea penele. Încercă să păstreze tăcerea, ca să nu-1 deranjeze pe Fang, dar după cinci minute era aproape de explozie.

Fang? Trebuie să mergem s-o găsim pe Max, spuse ea. Sau n-ar trebui să ne luăm zborul şi să încercăm s-o găsim pe Angel?

Fang îşi mută cu greu atenţia de la şoimi.

O să ne întoarcem să cercetăm zona după Max, zise.

Trebuie să fi... păţit ea ceva.

Nudge dădu solemn din cap, incapabilă să definească ce-ar fi putut fi acel ceva care-o despărţise pe Max de ei. Nici nu voia să se gândească la asta.

Fang se ridică, înalt şi întunecat pe fundalul pietrei lustruite de vânt, de culoare nisipie, a stâncii. Privi în jos spre ea, cu o expresie calmă şi răbdătoare, iar ochii nu-i reflectau deloc lumina.

— Eşti gata?

Nudge sări în picioare, scuturându-şi nisipul de pe fund.

— Absolut. Hm, unde crezi că ar trebui să...

Dar Fang îşi luase zborul deja, purtat de vânt, ridicat în sus, prin văzduh, de curenţii de aer înălţaţi din canionul de dedesubt.

Nudge îşi luă un mic avânt sărind de pe stâncă pe urmele băiatului.

— Tarzan! strigă ea.

Indiferent ce-o mai fi însemnat şi asta.

35

M-am trezit încălzită, uscată, bandajată şi în siguranţă.

Mă simţeam ca naiba.

Ca întotdeauna, imediat după trezire, m-am speriat în primul moment, neştiind unde mă aflam. Creierul meu a înregistrat, neliniştit, detaliul tapetului floral. Un pat moale şi cald, care mirosea a balsam de rufe. M-am uitat în jos. Purtam o bluză imensă, cu un personaj de desene animate pe ea, unul necunoscut mie.

Eram în casa Ellei. Şi se presupunea că o salvam pe Angel, dacă măcar mai era în viaţă. Fang şi Nudge înfigeau, probabil, ace într-o păpuşă Max. Nici nu-i condamnam.

Acum că mă trezisem, durerea din umăr şi aripă m-a lovit din nou, o durere ascuţită, împrăştiată ca o explozie stel ară. Uf. Mi-am amintit cum îmi dislocasem cândva umărul, antrenându-mă cu Fang. M-a durut atât de tare, încât mă clătinam pe picioare ţinându-mă de umăr, încercând să nu plâng. Jeb m-a liniştit, vorbindu-mi, abătându-mi gândurile de la umăr, şi tocmai când mă aşteptam mai puţin, l-a împins la loc. Instantaneu, întreaga durere s-a dus. Mi-a zâmbit şi mi-a dat părul transpirat la o parte de pe frunte, aducându-mi nişte limonadă. Iar eu m-am gândit: asta-i ceea ce-ar face un tată. E mai grozav decât ce-ar face un părinte.

încă îmi era atât de dor de Jeb, încât mi s-a pus un nod în gât.

Deodată, am încremenit pentru că uşa camerei s-a deschis foarte, foarte încet şi fără niciun zgomot.

Fugi! urla mintea mea, în vreme ce degetele mi s-au strâns ca nişte gheare pe aşternut. Zbori!

Ochii căprui ai Ellei, curioşi şi scotocitori, mă priveau de după uşă. A rostit încet, peste umăr:

— Cred că s-a trezit.

Mama Ellei şi-a făcut apariţia.

— 'Neaţa, Max. Ţi-e foame? îţi plac clătitele?

— Câmăciori de micul dejun? adăugă Ella. Fructe şi de toate?

Am sperat că doar mi s-a părut că-mi curg balele pe cămaşa de noapte. Am dat din cap. Au zâmbit şi-au plecat, iar după aceea am văzut hainele de pe patul meu. Blugii şi ciorapii, hainele mele, fuseseră spălate, iar lângă ele era o bluză mov-deschis, cu găuri mari, recent tăiate, la spate.

Mama Ellei avea grijă de mine, aşa cum făcuse şi Jeb. Nu ştiam cum să mă port, ce să spun.

O fată se putea obişnui cu astea.

36

Indiferent cât de repede-i ucideau Eliminatorii, Gasman ora sigur că se va simţi ca şi cum ar fi durat o veşnicie.

— Sus şi valea, icni Iggy, apropiindu-se uşor de el.

Sus şi valea? Gasman se încruntă. Iggy probabil că glumea. Drept în sus?

Poc! Gasman sări când fereastra din spatele lui se spulberă într-o explozie de sticlă spartă şi lemn rupt. Un Eliminator intră prin deschizătura zdrenţuită rânjind tăcut.

— Ca să vezi! exclamă primul Eliminator cu un zâmbet încântător. L-am prins pe cel mic, n-au nevoie de voi doi în viaţă.

Râseră, iar râsul lor răsună ca un dangăt de clopot alânc şi feţele lor începură să se schimbe. Gasman nu se l'iitu abţine să nu se strâmbe în timp ce aceştia se transformau, devenind tot mai vizibil lupi, cu boturile alun- e,mdu-se, cu dinţii ieşind în afară, până când boturile I mi ură pline de lame de cuţit.

— Băieţi, măi băieţi, făcu unul dintre ei, parcă torcând. N11 v-a spus nimeni niciodată? Puteţi fugi, dar nu vă puteţi incunde.

Părul său strălucitor, negru, devenea mai bogat, şi începuse să-i apară grotesc pe braţe şi palme. Îşi linse buzele, literalmente, şi-şi frecă palmele imense, păroase, ca şi cum ar fi imitat nişte personaje negative din desenele animate.

— Gata?

Glasul lui Iggy era atât de stins, buzele-i erau atât de încordate, încât Gasman nu era sigur dacă auzise cu adevărat ceva. Fiecare clipă părea că se prelungeşte nefiresc de mult. Îşi strânse pumnii, ţinându-i îndepărtaţi de corp. Era gata. Sigur.

— Mutantul ăsta-i orb, zise unul dintre Eliminatori, arătând spre Iggy. Nu-ţi face probleme, băiete. Se va termina curând şi nu va mai trebui să te chinui cu asta, cu orbirea. E păcat că nu ţi-au pus ochi noi, aşa ca ai mei.

Gasman privi spre el, şi în gât îi urcă o senzaţie de vomă când văzu ce voia Eliminatorul să spună. O bilă din oţel inoxidabil era aşezată adânc într-una din orbite. Un licăr roşiatic, ca de laser, o făcea să pară ca şi cum ar fi fost plină de sânge. Eliminatorul rânji şi-şi întoarse ochiul spre Gasman. Un punct roşu apăru pe cămaşa băiatului şi, pe când privea, începu să ardă încet, făcându-i o gaură în pânză.

Eliminatorii râseră.

— Aţi plecat înainte să apuce să vă doteze cu ultima tehnologie, zise unul. Paguba voastră.

Da, aşa-i, se gândi Gasman cu dezgust.

— Ce-aţi zice voi de asta, purceluşilor? întrebă primul Eliminator. N-aţi vrea să încercaţi să fugiţi? Cine ştie, poate că aveţi noroc. Pentru ceva vreme.

Rânjind de nerăbdare, Eliminatorii se apropiară.

— La trei.

Din nou, Gasman nu era sigur dacă-1 auzise pe Iggy, sau doar îşi imaginase.

— Unu.

Degetele de la picioarele lui Gasman se încordară în tenişi.

— Doi.

Când Iggy strigă „Trei!“, Gasman sări direct în sus, des- chizându-şi aripile cu un şuierat puternic. Scoţând un urlet de furie, unul dintre Eliminatori îl prinse pe Gasman de un picior şi trase. Deasupra lui, Iggy ţâşni prin acoperişul putred al cabanei urcând în văzduh. Gasman îşi eliberă piciorul din strânsoarea Eliminatorului.

Apoi ţâşni şi el prin acoperişul spart, strângându-şi bine .iripile ca să poată încăpea prin gaură. Afară, pierdu altitudine mult prea repede şi ateriză

stângaci pe o grindă de pe acoperiş. Alunecă într-o parte, agăţându-se de ţiglele care se desprindeau în mâinile lui.

Iggy ţipă de la şase metri deasupra lui:

— Gazz! Dă-i drumul!

Tocmai când aluneca peste marginea acoperişului, Gasman îşi desfăcu aripile. Se lansă în picaj cu toată forţa lui, .ipoi îşi ridică aripile şi le lăsă din nou în jos. Când urca, pentru a-1 întâlni pe Iggy, acesta aruncă un pachet în cabană.

— Dă-i drumul, mişcă-te, mişcă-te! strigă Iggy, fâlfâind din aripi ca nebunul.

În câteva secunde, ajunseră la sute de metri distanţă.

Buuum! Doar atât că a fost, mai degrabă, un ba-ba-bu- iiuuuum!

Cei doi băieţi goniră din calea exploziei, rostogolin- 1111 se pe spate, prin aer, din cauza undei de şoc. Gasman .e redresă, cu ochii căscaţi, în vreme ce o minge de foc cu un diametru de zece metri se ridica pe locul unde fusese cabana.

Rămase fără grai.

După ce mingea de foc produsă de Big Boy se dezintegra, cabana arse cu veselie, lemnul său vechi şi putred fiind consumat la fel de repede ca vreascurile. Flăcările se înălţau spre cer atingând copacii verzi de pe margine, şerpuind pe pământ când acele uscate de pin luară foc.

Doamne, ce frumos era!

— Ei, spuse Iggy după o vreme îndelungată, asta o să le ajungă.

Gasman dădu din cap, simţindu-se îngrozitor. Un trup întunecat fusese propulsat în aer din cauza exploziei, căzând înapoi pe pământ ca un tăciune aprins. Celălalt Eliminator se târî la câţiva metri depărtare de cabană, o siluetă arzând, care dispăru cu contururile înceţoşate de flăcări.

— Doar dacă nu cumva au scăpat, adăugă Iggy.

Desigur, Iggy nu văzuse nimic. Gasman îşi drese glasul.

— Nu, spuse el. Sunt morţi.

Se simţi uşor dezgustat, vinovat şi murdar. Apoi îşi aminti de Angel, cum împărţise ea ultima îngheţată cu el, cu trei seri înainte. Era atât de mică şi numai Dumnezeu ştia ce lucruri oribile făceau cu ea. Îşi încleştă maxilarul.

— Luaţi asta, mormăi el. Asta a fost pentru sora mea, pentru Angel, gunoaie mâncătoare de rahat.

Apoi dădu cu ochii de Hummerul negru, cu caroseria îndoită, gonind spre cabana în flăcări. Un Eliminator era aplecat peste geamul din dreptul locului pasagerului şi privea prin binoclu.

— Haide, Iggy, zise Gasman. Hai să plecăm de-aici.

37

Bătaia clopotului se auzi strident, şi mâinile aspre o împinseră pe Angel înainte. Se împiedică, redresându-se în ultima clipă înainte de a cădea peste nişte bobine de sârmă lamelată.

Angel ar fi vrut să plângă. Făcuse asta toată dimineaţa i acum era pe la sfârşitul amiezii.

Era flămândă şi ameţită, şi-o dureau toţi muşchii, iar ei tot o mai obligau să alerge.

Era un labirint, Angel ştia asta.

Îl pregătiseră într-o sală uriaşă, ca o sală de sport, în clădirea principală a Şcolii. Sunau dintr-un clopot şi o împingeau înainte, iar ea trebuia să alerge cât de repede putea

pentru a găsi ieşirea. De fiecare dată, labirintul era altfel, cu ieşirea într-un alt loc. Dacă încetinea, primea un şoc electric atât de puternic, încât îi zdruncina şi creierii, ori o arde, iu firele încălzite la roşu, de sub tălpile ei. Aşa că Angel , alerga orbeşte înainte, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, cotind meoace şi-ncolo până când, în cele din urmă, ieşea afară împleticindu-se.

Apoi primea o gură de apă şi era lăsată să se odihnească cinci minute, până când refăceau labirintul.

Angel trase aer adânc în piept, încercând să păstreze tăcerea. Ura asta. Dacă ar şti dinainte... dacă ar fi ştiut, ar putea alerga repede prin interior şi n-ar mai curenta-o sau arde.

Angel se ridică, simţind fiori de nerăbdare străbătân- du-i şira spinării. Îşi închise ochii şi încercă să asculte la ce se gândeau halatele albe.

Unul dintre cercetători voia să lase un Eliminator să pătrundă în labirint, să o atace, ca să vadă cât era de puternică. Altul se gândea că ar trebui să mărească suprafaţa firelor incandescente, ca să fie întotdeauna nevoită să fugă peste ele, fie că încetinea sau nu. Apoi, el ar fi putut studia efectele stresului asupra nivelului ei de adrenalină.

Angel le dorea să ardă pe vecie în iad.

Unul dintre ei pregătea următorul labirint, scârbosul.

Angel se concentră, încercând să pară că se odihnea. Cineva-i aduse încă o gură de apă şi o sorbi imediat. Putea vedea schiţa labirintului! Se afla în mintea ei pentru că halatul alb se gândise la el. Angel răsufla din greu, intenţionat, părând epuizată, însă simţi fiorii unor noi posibilităţi.

Asta-i! Ştia cum va arăta următorul labirint. Clipind istovită, Angel se ridică, menţinându-şi privirile răvăşite. Revizuia în minte planul labirintului: repede la dreapta, apoi iar la dreapta, după aceea la stânga, trecea de următoarele trei deschideri spre dreapta, până la a patra... şi-aşa mai departe până vedea ieşirea.

Putea vedea toate capcanele, coridoarele înfundate, căile care nu duceau nicăieri.

De-abia aştepta să-i uimească. Va fi distractiv!

Un halat alb puse mâna pe ea, o făcu să se aşeze înaintea intrării în noul labirint.

Răsună clopotul.

Cineva o împinse.

Angel o rupse la fugă. Alergând cât putea de repede, în caz că toate firele erau încinse, făcu un viraj scurt la dreapta, un altul tot la dreapta, apoi stânga şi tot aşa. Alergă prin labirint cu o viteză record, fără nicio ezitare. Nu o curentară deloc şi nu simţi nici firele încinse sub tălpi.

Ţâşni prin ieşirea din labirint, apoi se prăbuşi pe podeaua rece, de lemn.

Secundele treceau.

Prin minte-i pluteau cuvinte: Uluitor. Abilităţi cognitive. Abilităţi de evaluare. Capacitate creativă de rezolvare a problemelor. Îi disecăm creierul. Conservarea organelor. Extragem ADN-ul.

Un glas rosti:

— Nu, nu-i putem diseca încă mintea.

Vorbitorul râse, ca şi cum ar fi fost ceva hazliu. Vocea-i suna... ca şi cum ar mai fi auzit-o într-un basm sau aşa ceva, poate noaptea, sau acasă, ori cu Max...

Angel clipi, şi-şi recăpătă concentrarea. Făcu greşeala ile a se uita în sus. Văzu un bărbat mai în vârstă. Purta ochelari cu ramă de sârmă şi-i zâmbea. Nu recepţiona niciun fel de gânduri din partea lui. Părea...

— Bună, Angel, spuse Jeb Batchelder cu blândeţe. Nu te-am mai văzut de multă vreme. Mi-a fost dor de tine, Ictiţo.

38

Nudge nu ştia exact ce se aştepta Fang să vadă. Max, zburând către ei? Max, stând pe pământul de sub ei, fă- cându-le semn cu mâna ca să le atragă atenţia? Trupul lui Max, chircit... Nudge îşi scoase din minte acest gând. Va aştepta. Fang era mai mare decât ea şi cu adevărat isteţ; Max avea încredere în el. Şi Nudge se încredea în el.

Cât de departe, în urmă, fusese Max când s-a despărţit de ei? Nudge nu-şi putea aminti. Ea şi Fang zburaseră în cercuri tot mai largi ore în şir. De unde ştiau ei că Max nu-i depăşise cumva şi-i aştepta acum înapoi, lângă lacul Mead?

— Fang? îţi aminteşti unde-am lăsat-o pe Max?

— Da.

— O să mergem acolo?

Pauză.

— Nu, chiar dacă putem.

— Dar de ce? Poate că Max e rănită şi are nevoie de ajutor. Poate că trebuie s-o salvăm pe ea înainte de a merge s-o salvăm pe Angel.

Era greu să separi acum aceste misiuni. Întâi Angel, acum Max, apoi din nou Angel.

Fang viră spre stânga, îngustând unghiul, aşa cum văzuseră că fac şoimii. Nudge se luă după el. Sub ei, pământul părea pârjolit, din când în când mai apărea câte-un drumeag, cactuşi, tufăriş.

— Nu cred că Max s-ar fi putut răni prosteşte, zise Fang încet. Nu-i genul care să se izbească de un copac, sau să se prăbuşească. Aşa că, dacă întârzie pentru că-i rănită, asta probabil înseamnă că cineva, o persoană, a rănit-o. Ceea ce înseamnă că cineva a aflat ce-i cu ea. Nu vrem să ştie cineva şi de noi, ceea ce s-ar întâmpla dacă ne-am duce acolo unde-i Max.

Nudge rămase cu gura căscată.

— Iar dacă Max întârzie pentru că-i ocupată, atunci sosirea noastră nu va urgenta lucrurile... va veni atunci când îi pică ei bine şi-i pregătită. Aşa că, deocamdată, nu vom face decât o recunoaştere generală. Dar nu ne întoarcem pe unde-am venit.

Nudge auzi în minte glasul lui Max: gândeşte înainte să vorbeşti. Aşa că-şi ţinu gura şi căzu pe gânduri. Nu avea nii io idee cum de putea Fang să nu se ducă după Max, chiar dacă asta însemna că puteau fi capturaţi sau răniţi. Cu toţii puteau să fie capturaţi sau răniţi încercând s-o salveze pe Angel, nu? De ce era Max mai altfel decât Angel? M.ix era mai importantă decât Angel, îşi zise Nudge cu un sentiment de vinovăţie. Max avusese grijă de ei, îi ajutase să-şi organizeze întreaga viaţă.

Îi aruncă lui Fang o privire. Fang era bun, dacă nu cald şi mănos. Era puternic şi arătos şi capabil. Dar va rămâne cu el, să se îngrijească de toată lumea, dacă Max nu mai era? Sau îşi va lua zborul şi se va duce undeva unde să trăiască singur, fără să se mai complice cu ei? Nudge nu ştia la ce se

gândea Fang cu adevărat.

Deodată, Nudge se trezi ştergându-şi lacrimile, înghiţind cu noduri, simţind cum i se înfunda nasul. Oh, Doamne. Nu putea îndura aşa ceva fără Max. Clipind, încercă să-şi limpezească vederea şi se străduia să se gândească la altceva. Văzu jos un camion alb şi se concentră asupra lui, forţându-se să-şi dea cu presupusul despre ce transporta, de unde venea. De parcă ar fi contat.

Inspiră adânc, ţinându-şi respiraţia, refuzând să plângă înaintea lui Fang. S-ar putea ca, foarte curând, să trebuiască să se ţină foarte tare. Ar putea începe să se pregătească încă de pe acum.

Camionul se îndrepta spre o intersecţie cu indicatoare care marcau o răscruce de drum. Nudge clipi şi privi spre literele devenite tot mai clare, până când le putu citi. Pe unul scria Centrul de primiri California, 28 kilometri. Altul spunea, Las Vegas, North, 157 kilometri. Un altul, Tipisco, 4 kilometri.

Tipisco! Tipisco, Arizona! De unde era Nudge! Acolo fuseseră părinţii ei! Oh, Doamne! Oare şi-ar mai putea găsi părinţii? Ar mai vrea-o înapoi? Le-a fost foarte dor de ea în toţi aceşti ani?

— Fang! strigă ea, deja începând să coboare. E Tipisco, jos! Mă duc acolo!

— Nici vorbă, Nudge! zise Fang apropiindu-se de ea. Nu te lăsa distrasă tocmai acum. Rămâi cu mine.

— Nu! făcu Nudge, simţindu-se îndrăzneaţă şi disperată, curajoasă.

Îşi strânse umerii şi-şi lăsă capul jos, simţind cum pierdea altitudine.

— Trebuie să merg şi să-mi găsesc părinţii! Dacă Max nu mai este, voi avea nevoie de cineva.

Ochii întunecaţi ai lui Fang se căscară de uimire.

— Poftim? Nudge, eşti dusă. Hai să discutăm despre asta. Hai să găsim un loc şi să facem o pauză.

— Nu! spuse Nudge, cu ochii plini din nou de lacrimi. Mă duc jos... şi nu mă poţi opri!

39

— Suntem destul de în siguranţă, dacă Eliminatorii nu se apucă să ne adulmece, îi şopti Gasman lui Iggy

Erau amândoi înghesuiţi într-o crevasă îngustă pe o latură a unei stânci, sus. Tufe crescute la întâmplare acopereau deschizătura. Eliminatorii ar trebui să se caţere pe stâncă pentru a ajunge la ei, sau să folosească elicopterul.

Iggy se lăsă pe spate şi-şi puse palmele pe genunchi.

— Păi, asta-i cât se poate de nasol, spuse el ţâfnos. Mă gândeam că, după ce Eliminatorii ăia au muşcat pământul, vom fi lăsaţi în pace şi linişte, măcar pentru o vreme. Probabil că au cerut întăriri chiar înainte de atacarea cabanei.

Gasman frământa praful de pe jos între buricele degetelor.

— Cel puţin, am doborât doi dintre ei.

Se întreba dacă Iggy se simţea la fel de ciudat şi de prost pe cât se simţea el. N-ar fi putut să-şi dea seama.

— Da, dar acum? Suntem pregătiţi, dar n-avem niciun loc unde să mergem, spuse Iggy. N-avem nicio şansă să mergem acasă, probabil că-s acum peste tot. Ce-ar trebui să facem? Şi ce se întâmplă dacă Max şi ceilalţi se întorc

acum şi aterizează în plină ambuscadă?

— Nu ştiu, spuse Gasman frustrat. Nu m-am gândit mai departe de a-i arunca naibii în aer. Poate că ar trebui tu să pui la punct un plan.

Băieţii stăteau în semiîntunericul crevasei, respirând aerul stătut. Lui Gasman îi chiorăiau maţele.

— Ia zi, dă-i drumul, rosti Iggy, lăsându-şi capul pe genunchi.

— OK, OK, făcu Gasman deodată. Am o idee. E riscantă, iar Max o să ne omoare când o afla.

Iggy îşi înălţă capul.

— îmi pare genul meu de idei.

40

Niciodată, în acei măreţi paisprezece ani ai mei, nu m-am simţit normală niciun picuţ, cu excepţia zilei petrecute de mine împreună cu Ella şi mama ei, doctoriţa Martinez.

în primul rând, am mâncat împreună un mic dejun adevărat, la masa din bucătărie. Pe farfurii, cu furculiţe şi cuţite alături, şi şerveţele. Asta în loc de un hot dog înfipt într-o frigare, pârpălit deasupra focului deschis, mâncat direct de acolo. Sau de fulgi de cereale fără lapte, ori unt de arahide de pe vârful unui cuţit. Fasole din cutie.

Apoi, Ella a trebuit să plece la şcoală. Eram îngrijorată din cauza neisprăviţilor de acolo, dar mi-a spus că profesorul ei era capabil să-i ţină din scurt pe copii, şi tot aşa era şi şoferul autobuzului. Un autobuz şcolar adevărat! Aşa cum se văd la televizor.

Aşa că eu am rămas cu doctoriţa Martinez.

— Şi-aşa, Max, a spus ea golind maşina de spălat vase.

M-am crispat.

— Vrei să vorbim despre... ceva?

M-am uitat la ea. Avea un chip bronzat şi blând, ochii ei erau calzi şi înţelegători. Însă am ştiut că dacă începeam să vorbesc, nu m-aş mai fi putut opri. Aş fi cedat nervos, aş fi început să plâng. M-aş fi speriat. Apoi n-aş mai fi fost Max, n-aş mai fi putut să funcţionez, să am grijă de ceilalţi, să fiu fata alfa. S-o salvez pe Angel. Dacă nu cumva era deja prea târziu.

— Nu prea, am zis.

A dat din cap şi-a început să pună farfuriile curate una peste alta. Mi-am imaginat cum ar fi să fiu prietenă cu Ella şi mama ei, la multă vreme după ce aş fi plecat de aici şi m-aş fi dus acasă. Aş putea reveni şi să le vizitez, uneori... Da, şi-am putea merge la picnic, să ne trimitem felicitări de Crăciun... Eram atât de convinsă. Pierdusem cu totul contactul cu realitatea. Trebuia să plec de aici.

Doctoriţa Martinez a pus deoparte farfuriile curate şi a aşezat altele murdare în maşina de spălat.

— Ai un nume de familie?

Am căzut pe gânduri. Din moment ce nu aveam o iden- litate „oficială“, nu avea ce face cu informaţia. Mi-am frecat tâmplele, o migrenă se făcea simţită tot mai mult de la micul dejun încoace.

— Da, am zis în cele din urmă.

Am dat din umeri.

— Eu mi l-am pus.

Când am împlinit unsprezece ani (a fost o zi aleasă tot de mine), l-am întrebat pe Jeb de un nume de familie. Cred că sperasem să-l aud cum spune:

„Pe tine te cheamă Batchelder, ca şi pe mine.“ Dar n-a făcut-o. Mi-a zis: „Ar trebui să-ţi alegi tu unul.“

Aşa că m-am gândit la asta, m-am gândit cum puteam zbura şi cine eram.

— Numele meu de familie este Ride, i-am spus mamei Ellei. La fel ca Sally Ride, femeia astronaut. Maximum Ride.

Dădu din cap.

— E un nume bun. Mai sunt şi alţii ca tine? a întrebat ea.

Am strâns din buze şi m-am uitat în altă parte. Îmi bubuia capul. Voiam să-i spun, asta era partea cea mai îngrozitoare, ceva dinlăuntrul meu voia să dau totul în vileag. Dar nu puteam. Nu şi după atâţia ani, cât Jeb îmi spusese că nu mă puteam încrede în nimeni.

— Ai nevoie de ajutor?

Ochii mi s-au oprit din nou asupra feţei ei.

— Max, cu aripile tale poţi, de fapt, să zbori?

— Păi, mda, m-am pomenit spunând.

Asta-s eu: gura-nchisă-ca-o-capcană-de-oţel-Maximum. Mda, trebuie să-ţi foloseşti toate trucurile ca să mă faci să vorbesc. Uau! Asta mi se întâmplă pentru că am dormit într-un pat moale şi-am mâncat ca acasă.

— Chiar aşa? Poţi cu adevărat să zbori?

Părea fascinată, alarmată, puţin invidioasă.

Am dat din cap.

— Oasele mele sunt... subţiri, am început, urându-mă pentru asta.

Ţine-ţi gura, Max!

— Subţiri şi uşoare. Am muşchi suplimentari. Plămânii-mi sunt mai dezvoltaţi. Iar inima mai rezistentă. Dar trebuie să mănânc foarte mult. E greu.

Am tăcut brusc, o roşeaţă de furie învăpăindu-mi obrajii. Oameni buni, cu asta am spus mai mult decât am spus vreodată cuiva din afara stolului. Dar şi când îmi dau drumul, nu mă joc. Mai bine aş fi închiriat un avion de publicitate aeriană, să scriu pe cer, cu litere uriaşe: „Sunt o scârbă de mutant!“

— Cum s-a întâmplat? a întrebat în şoaptă mama Ellei.

Ochii mi s-au închis fără să vreau. Dacă aş fi fost singură, mi-aş fi acoperit urechile cu mâinile şi m-aş fi rostogolit jos, făcută colac. Imagini disparate, amintiri, frică, durere, mi-au năvălit toate prin minte. Crezi că dacă eşti un adolescent obişnuit, afectat de dureri crescânde, e un chin? încearcă s-o faci cu un ADN care nu-i al tău, nici măcar de la un mamifer.

— Nu-mi amintesc, i-am zis.

Era o minciună.

41

Doctoriţa Martinez părea sincer afectată.

— Max, eşti sigură că nu te pot ajuta în vreun fel sau
altul?

Am clătinat din cap, nervoasă pe mine însămi, pe ea pentru că adusese toate astea în discuţie.

— Nee. Oricum, s-a terminat. E gata. Dar... trebuie să plec de aici. Mă aşteaptă nişte prieteni. E foarte important

— Cum ajungi la ei? Pot să te duc cu maşina?

— Nu, am răspuns, încruntându-mă şi frecându-mă la umărul rănit. Trebuie să… hmm… să zbor până acolo. Dar nu cred că pot să zbor încă.

Doctoriţa Martinez îşi încreţi fruntea, căzută pe gânduri.

— Va fi periculos pentru tine, dacă-ţi zgândări rana înainte să fie vindecată. Nu-mi pot da seama cât e de gravă, dar aş putea să-ţi spun mai mult dacă facem o radiografie.

M-am uitat la ea cu un aer serios.

— Ai ochi cu raze X?

Râse, luată prin surprindere, şi nici eu nu m-am putut stăpâni să nu rânjesc.

Doamne, Ella a avut parte de ea tot timpul. O mamă adevărată.

— Nu. Nu toţi dintre noi avem puteri supraomeneşti, a spus ea tachinându-mă. Însă unii dintre noi avem acces la aparate cu raze X.

Doctoriţa Martinez împărţea cabinetul veterinar cu un alt doctor. Astăzi era ziua ei liberă, dar era sigură că nimeni n-ar fi văzut ceva ciudat în faptul că ne arătăm pe acolo. Mi-a dat să îmbrac o pelerină, dar încă-mi era destul de teamă să văd alţi oameni atât de aproape.

— Bună, băieţi, a zis doctoriţa Martinez în timp ce intra în cabinet. Ea este o prietenă de-a Ellei. Scrie un referat despre activitatea de veterinar şi i-am spus că-i fac o scurtă prezentare.

Cei trei oameni din spatele recepţiei zâmbiră şi dădură ilin cap, ca şi cum ar fi crezut tot. Poate că aşa şi era. De unde să ştiu?

La două secunde după ce-am intrat, am încremenit în prag, simţind cum îmi fuge tot sângele din obraji şi cum mă năpădeşte un val de teroare.

Acolo era un bărbat.

într-un halat alb.

Doctoriţa Martinez a aruncat o privire înapoi.

— Max?

M-am holbat la ea fără un cuvânt. M-a luat de braţ cu M.indeţe şi m-a condus de acolo într-o cameră de consultaţii.

— Da, aici este locul unde-i consultăm pe pacienţi, a explicat ea voioasă, în vreme ce închidea uşa după noi.

Apoi s-a întors spre mine şi a rostit în şoaptă:

Max, ce s-a întâmplat? Care-i problema?

M-am sforţat să inspir adânc şi încet, de câteva ori, să-mi descleştez pumnii de pe coapse.

— E mirosul, am şoptit stânjenită. Mirosul chimic, de laborator. Tipul cu halat alb. Trebuie să ies imediat de aici, bine? N-am putea pleca acum, adică foarte repede?

M-am uitat spre o ieşire, un geam.

Ea mă freca uşor cu mâna pe spate.

— Pot să-ţi promit că eşti în siguranţă aici. Eşti în stare să stai doar atât cât să-ţi fac o radiografie rapidă şi apoi plecăm?

Am încercat să înghit, dar aveam gura uscată. Inima-mi bătea atât de tare, încât îmi şuierau urechile.

— Te rog, Max.

Am încercat să dau din cap. Doctoriţa Martinez a verificat dacă nu purtam bijuterii — de parcă aş fi avut vreodată aşa ceva — apoi m-a aşezat cu grijă pe o masă. O maşinărie a trecut pe deasupra mea. Mă simţeam ca şi cum nervii erau pe cale să-mi cedeze.

A ieşi din încăpere, am auzit un bâzâit uşor şi s-a terminat.

Două minute mai târziu, mi-a arătat o imagine mare, întunecată, cu oasele mele de la umăr, braţ şi o parte a aripii, dezvăluită într-un alb de diferite

intensităţi. A aplicat-o pe o cutie de sticlă de pe perete şi a aprins lumina. Imaginea a ieşi strălucitoare în evidenţă.

— Uite, mi-a explicat ea, urmărind cu degetul conturul omoplatului meu. Acest os n-are nimic. Doar muşchii sunt afectaţi, poţi vedea ţesuturile rupte, aici şi aici.

Am dat din cap.

— Iar oasele aripii tale, a rostit ea coborându-şi glasul fără să-şi dea seama, toate par să fie în regulă. Ceea ce-i bine. Din nefericire, leziunile musculare au, de obicei, nevoie de mai mult timp pentru a se vindeca decât oasele. Cu toate astea, trebuie să spun că ai o viteză de regenerare ciudat de rapidă.

S-a încruntat spre radiografie, ciocănind cu degetul.

— Oasele tale sunt atât de fine şi de uşoare, a murmurat ea, ca şi cum ar fi vorbit de una singură. Sunt minunate. Şi apoi... hmm. Ce-i asta?

Arăta spre un pătrat alb strălucitor, cu o lăţime de vreun centimetru douăzeci, care se afla exact în mijlocul antebraţului meu.

— Asta nu-i bijuterie, nu?

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— E fermoarul pelerinei?

— Nu, mi-am dat-o jos.

Doctoriţa Martinez s-a aplecat mai aproape de imagine, cu ochii mijiţi.

— Este un... arată ca un...

Vocea i s-a stins.

— Poftim? am zis, speriată de expresia de pe faţa ei.

— Este un microcip, a spus ea cu ezitări. Noi le punem

ceva asemănător animalelor, pentru a le identifica în cazul

că se pierd. Al tău arată ca... ca unul dintre cele pe care le lolosim pentru animalele de companie scumpe, câinii de spectacol, aşa ceva. Au un sistem de urmărire, pentru cazul când sunt furaţi. Pot fi urmăriţi, oriunde s-ar afla.

42

Imaginea groazei, întipărită pe faţa mea, după ce realizasem ce însemna asta, a alarmat-o pe doctoriţa Martinez.

— Nu spun că asta şi este, a adăugat ea repede, aşa pare doar.

— Scoate-1, am zis cu glas răguşit.

Mi-am ridicat braţul şi mi-am suflecat mâneca.

— Te rog, scoate-mi-1 chiar acum.

S-a uitat din nou spre radiografie, studiind-o câteva minute, în vreme ce încercam să-mi ţin nervii sub control.

— îmi pare rău, Max, a rostit ea în cele din urmă. Nu cred că poate fi îndepărtat pe cale chirurgicală. Pare să fi fost implantat cu multă vreme în urmă, când braţul ţi-era mult mai mic. Acum, muşchii şi nervii, vasele de sânge au crescut în jurul lui, astfel încât dacă aş încerca să-l scot, s-ar putea să nu-ţi mai poţi folosi mâna.

Ai putea crede că m-am obişnuit deja cu coşmarul în plină desfăşurare care era viaţa mea, însă am fost jalnic de surprinsă că demonii aceia de la Şcoală

puteau continua să facă prăpăd în viaţa mea, de la asemenea distanţă, după atâta vreme.

Dar de ce eram surprinsă? m-am întrebat cu amărăciune. Au făcut-o şi acum două zile, când au răpit-o pe Angel. Imaginea ei mi-a venit brusc în minte, feţişoara ei dulce zâmbind spre mine, radiind de dragoste. Am înghiţit cu noduri şi-am inspirat adânc.

Chiar atunci, am auzit nişte voci în camera de aşteptare, voci bărbăteşti, catifelate şi încântătoare, punând întrebări.

Am încremenit din nou, oferind o imitaţie a posturii de căprioară prinsă în lumina farurilor.

Doctoriţa Martinez m-a privit şi a ascultat vocile.

— Sunt sigură că nu-i nimic, Max, a spus ea calmă. Dar ce-ar fi să intri aici un minut?

Pe hol exista o uşă mică, ce dădea în magazia lor de medicamente. Mai multe halate albe, lungi, atârnau înăuntru, iar eu m-am strecurat în spatele lor, lipindu-mă de perete.

Şi da, am priceput ironia, mulţumesc.

Doctoriţa Martinez a stins lumina şi a închis uşa. După nici douăzeci de secunde, am auzit vocile în cabinetul de coinsultaţii, de unde tocmai plecasem.

— Ce se întâmplă aici? a spus doctoriţa Martinez cu o voce aspră, părând scandalizată. Acesta-i un cabinet medical!

— Scuze, doamnă, a rostit un glas, părând numai lapte şi miere.

Inima a început să mi se zbată în piept.

Doamnă doctor! s-a răstit ea.

Scuze, doamnă doctor, s-a auzit o altă voce.

lira mieroasă, calmă, împăciuitoare.

Iertaţi-ne că vă întrerupem. Nu trebuie să vă faceţi in. iun fel de probleme. Cooperăm cu poliţia locală.

— Ne interesează orice aspect neobişnuit, a rostit prima voce. E doar o precauţiune. Mă tem că nu vă pot spune mai mult de-atât.

Asta sugera că erau chestiuni ultrasecrete de-ale guvernului. Poate chiar eram.

Tăcere. Oare se lăsa doctoriţa Martinez cucerită de aceste glasuri? N-ar fi pentru prima dată. Oh, Doamne...

Brusc, mi-am amintit de radiografia mea, rămasă pe sticla luminată şi mi-am dus mâna la gură. Mi s-a strâns stomacul. În minutul următor s-ar putea să lupt pentru viaţa mea. Era prea întuneric ca să caut ceva ce putea servi ca armă. Gândeşte, gândeşte...

— Cum adică neobişnuit? a întrebat doctoriţa Martinez înţepată. Un curcubeu dublu? Benzină mai ieftină de un dolar jumătate? Răcoritoare fără zahăr, cu gust bun?

Nu mi-am putut reprima un rânjet. Era grozavă. Şi părea imună la Eliminatori, ceea ce era cu adevărat ciudat.

— Nu, a răspuns cea de-a doua voce, după o clipă. Oameni neobişnuiţi, de exemplu. Străini apăruţi prin apropiere. Copii sau adolescenţi pe care nu-i cunoaşteţi, sau care arată ciudat. Sau chiar animale neobişnuite.

— Eu sunt chirurg veterinar, a zis doctoriţa Martinez cu un glas de gheaţă. Ca să vă spun drept, de obicei nu mă uit prea mult la stăpânii pacienţilor mei. N-am văzut niciun străin pe aici. Cât despre animale neobişnuite, săptămâna trecută am tratat o vacă al cărei uter era bifurcat. Avea câte-un viţel sănătos de fiecare parte. Vă ajută asta?

Tăcere. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu vreodată ţinta furiei ei.

— Hm..., a făcut prima voce.

— Domnilor, acum vă rog să mă iertaţi, dar am treburi de făcut.

Din vorbele ei se desprindeau parcă sloiuri de gheaţă.

— Ieşirea-i pe uşa aceea.

— Dacă vedeţi sau auziţi să se fi întâmplat ceva neobişnuit, iată un număr de telefon la care puteţi suna. Vă mulţumesc pentru timpul pe care ni l-aţi acordat. Ne pare rău că v-am deranjat.

Zgomotul greu de paşi se stinse treptat. Un minut mai târziu, am simţit cum s-a trântit uşa.

— Dacă-i mai vezi pe ăştia doi tipi aici, să chemi poliţia, i-a spus doctoriţa Martinez asistentei.

A venit şi m-a scos din debara, privindu-mă cu seriozitate.

— Tipii ăştia au fost vestea rea, a zis ea, aşa-i?

Am dat din cap.

— Mai bine plec chiar acum.

A clătinat din cap.

— Mâine-dimineaţă este destul de bine. Încă o noapte de odihnă. Îmi promiţi?

Am deschis gura ca să protestez, dar ceea ce mi-a ieşit a fost:

— OK, promit.

43

— Nudge, pentru ultima dată, renunţă la asta. E o idee proastă, zise Fang. O idee îngrozitoare.

în sinea ei, Nudge era surprinsă că-1 mai avea lângă ea pe Fang. O ameninţase de mai multe ori că pleacă, dar când ea nu dădea semne că cedează, se retrăgea într-o tăcere mânioasă.

Acum erau la marginea cartierului de rulote. Nudge îşi amintise o adresă, iar Tipisco era atât de mic, încât nu era nicio problemă să se plimbe prin împrejurimi şi să dea de ea. Nu ştia la ce se aşteptase, dar nu la asta.

Cartierul de rulote era organizat în şiruri şerpuitoare, majoritatea marcate cu pancarte şubrede din lemn, cu nume precum Roadrunner Lane sau Seguro Street.

— Haide, zise Fang cu blândeţe. Văd Chaparral Court.

Se strecurară printre tufele de mălin alb, ienuperi încovoiaţi, electrocasnice abandonate şi carcasele de maşini care înconjurau cartierul. Nu vedeai niciunde garduri de lemn, vopsite în alb.

Privirile agile ale lui Nudge depistară un număr, 4625, pe ultima rulotă din şir. Înghiţi cu noduri. Părinţii ei ar putea fi chiar acolo. Dădu la o parte din drum nişte cutii de sprayuri cu vopsea şi ea şi Fang se ghemuiră lângă o maşină abandonată, acoperită de graffiti.

— Şi dacă s-au mutat? întrebă Fang pentru a nu ştiu câta oară. Dacă ai înţeles greşit ce-ai citit acolo şi oamenii ăştia n-au nicio legătură de rudenie cu tine?

Apoi, cu blândeţe, spuse:

— Nudge, chiar dacă nu eşti un copil creat prin inse- minare artificială - ceea ce probabil că aşa este - ce-ar fi dacă a existat un motiv pentru care te-au dat? S-ar putea să nu te vrea înapoi.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la asta? şopti ea cu o furie neobişnuită.

Ştiu asta! Dar trebuie să încerc. Vreau să spun, dacă ar exista cea mai mică şansă, tu n-ai încerca?

— Nu ştiu, răspunse Fang după o pauză.

— Asta-i pentru că tu n-ai nevoie de nimeni şi de nimic, rosti Nudge întorcându-se să se uite la rulotă. Dar eu nu sunt aşa. Am nevoie de oameni.

Fang rămase tăcut.

Erau destul de bine ascunşi, între maşină şi nişte arbuşti de pinon. Nudge era atât de încordată, încât tremura din loată încheieturile.

Fang înţepeni lângă ea, apoi Nudge auzi o uşă deschizându-se. Îşi ţinu răsuflarea când o femeie ieşi din rulotă. Nudge aruncă o ocheadă rapidă spre propria-i mână, să vadă dacă nuanţa pielii se potrivea. Oarecum. Era greu de spus. Femeia coborî până în curtea din faţă, acoperită de ace uscate de pin, şi se aşeză pe un şezlong ieftin, la umbră.

Avea părul ud şi buclat, iar pe umeri ţinea un prosop. Se lăsă pe spate, îşi aprinse o ţigară şi trase inelul unei cutii de băutură răcoritoare.

— Cola. Nu mai e doar în loc de micul dejun, şopti Fang, iar Nudge îi trase un ghiont.

Hmm. Nudge se lăsă pe călcâie. Era ciudat. O parte din ea spera că nu era mama ei. Ar fi fost mai bine dacă ar fi văzut-o aşezând o tavă cu prăjituri pe pervazul ferestrei, ca să se răcească, ori dacă ar fi trebăluit prin grădină, sau orice altceva. Ceva mămos. Iar o altă parte din ea încă mai spera că era mama ei, pentru că, cinstit vorbind, cineva, oricine, era o variantă mai bună decât nicio mamă.

Nudge ar fi vrut doar să se ridice, să se ducă până acolo şi să spună: „Ăăă, n-ai pierdut o fată pe nume Monique, acum vreo zece, unsprezece ani?“ Mda, asta era tot ce avea de spus. Iar apoi femeia ar zice…

— Căutaţi ceva, mutanţilor? Păi, cred că aţi găsit.

Nu era nicio îndoială în hohotul de râs plăcut, melodios, de Eliminator, din spatele lor.

44

Nudge sări în picioare. Erau trei şi începeau deja să se transforme. La început, arătau toţi ca nişte modele masculine, dar apoi boturile lor îngrozitoare se alungiră, din gingiile însângerate se iviră colţii, din vârful degetelor le crescură gheare.

— Ari, spuse Fang sec.

Nudge se încruntă şi privi spre lider. Ochii i se făcură mari.

— Ari! zise ea. Erai doar un prichindel.

Ari zâmbi, flexându-şi mâinile cu gheare.

— Iar acum sunt Eliminator matur şi mare, spuse el.

Îşi încleştă dinţii în joacă, scoţând scrâşnete.

— Iar tu eşti o purcică maronie. Iam-iam.

— Ce ţi-au făcut? întrebă Nudge în şoaptă. Îmi pare rău, Ari.

El se încruntă.

— Păstrează-ţi milostenia pentru tine. Sunt exact cine vreau să fiu. Şi am nişte veşti pentru voi.

Îşi suflecă mânecile ca să-i arate braţele foarte vânoase, musculoase, păroase.

— Ascunzătoarea voastră din munţi s-a făcut praf. Amicii tăi au tot felul de

accidente nefericite. Voi sunteţi ultimii doi rămaşi în viaţă... şi-acum v-am prins.

Asta-i distră pe Eliminatori la culme şi chicotiră, scutu- rându-şi umerii, în vreme ce mintea lui Nudge duduia. Ultimii doi în viaţă? Ceilalţi erau morţi? Le-a ars casa până-n temelii?

Începu să plângă şi încercă să se oprească, dar nu putea. Apoi hohoti ca un copil.

Privi neliniştită spre Fang, însă el se uita la Ari, cu maxilarele încordate, cu pumnii strânşi.

— Morişcă, mormăi el din colţul gurii.

Ari se încruntă, întrebându-se, evident, ce mai însemna şi morişcă, mijindu-şi frumoşii lui ochi mari.

— Întâi cholla, murmură Nudge.

Nu-i venea să creadă că era atât de curajoasă, aproape ca şi Fang. Restul stolului e mort? Nu se poate! Pur şi simplu, nu!

— Numără până la trei, spuse Fang calm.

Ceea ce însemna numără doar până la unu.

Ari se aplecă, acţionând rapid, şi-l prinse pe Fang de umăr.

— Tacă-ţi gura!

— Unu, zise Fang, recâştigându-şi echilibrul, iar Nudge se aruncă înainte într-o clipită, lovindu-1 pe cel de-al doilea Eliminator în piept, cât putu ea de tare.

Luat prin surprindere, se clătină mergând cu spatele direct în acele ascuţite ale cactusului cholla. Înjurând, Eliminatorul dădu din mâini, dar ateriză direct în vârful acelor de peste şapte centimetri, urlând de parcă se petrecuse un accident de tren. Un minunat şi muzical accident de tren.

În clipa următoare, Nudge se lansă în aer, într-o parte, rugându-se să fie prinsă de Fang.

O prinse, apucând-o de braţe şi rotind-o, folosindu-i avântul. Izbi cu picioarele, îl lovi pe Ari într-o parte a gâtului, aproape doborându-1, lăsându-1 cu respiraţia tăiată şi gata să se sufoce.

Apoi, Fang o întoarse pe Nudge cât putu el de tare, le- gănând-o prin aer în timp ce ea-şi desfăcu aripile şi bătu otât de repede din ele, încât rămase în aer.

— O să mori, mutantule, mârâi Ari, sărind la Fang tocmai când el se desprindea de la sol.

Îl prinse pe Fang de un picior şi se prăbuşiră amândoi. Apoi Ari se urcă pe pieptul lui Fang, lovindu-1. Nudge icni, punându-şi mâna la gură când văzu sângele ţâşnind din nasul lui. Cel de-al doilea Eliminator îl lovea pe Fang în piept, dur, iar şi iar, tumpf tumpf.

Nudge se panică — era un dezastru. Oamenii din cartierul de rulote o vor observa plutind în faţa copacilor. Fang primi încă o lovitură, iar capul îi zvâcni într-o parte, apoi scuipă un şuvoi de salivă şi sânge direct în faţa lui Ari. Acesta scoase un urlet şi-şi înfipse ambele mâini în pieptul lui Fang, cu destulă forţă cât să-i rupă coastele. Nudge auzi cum lui Fang i se taie respiraţia cu un şuierat.

Ce să facă? Dacă ar fi coborât pe sol, era terminată, la fel şi Fang. Numai dacă ar putea să...

Atunci îşi aminti de tuburile de spray cu vopsea, aflate pe jos. Poate că erau goale. Sau poate nu...

Se lăsă jos într-o clipită, înşfăcă cel mai apropiat tub şi se avântă din nou în văzduh, la adăpost. Scuturâ vehement lubul, apoi se lăsă în jos câţiva metri şi-l

aţinti direct spre luţ.i lui Ari. După un hârâit îngrozitor, vopseaua verde ţâşni boltindu-se prin aer. Ari urlă şi sări în picioare, ştergându-se la ochi cu degetele lui cu gheare.

Fang se înălţă dintr-un salt, şi-şi luă zborul mai repede decât îl văzuse ea mişcându-se vreodată. Nudge izbuti să-l prindă în plină faţă şi pe celălalt Eliminator, apoi vopseaua se termină. Nudge azvârli tubul cu toată forţa spre capul lui Ari, de unde ricoşă din coama lui bogatăă, deasă, de păr verde.

Apoi, ea şi Fang se ridicară în aer, mult deasupra Eliminatorilor. Ari stătea încă în picioare, dar amicul său era la pământ, înjurând şi încercând să-şi şteargă vopseaua de pe ochi. Cel care se desprinsese, în cele din urmă, de cactus, era plin de zgârieturi. Cu sângele roşu şi vopseaua verde, arătau ca nişte podoabe de Crăciun.

— Sunteţi morţi, mutanţilor, mârâi Ari, cu ochii şiroind de lacrimi, dinţii lui lungi şi galbeni părând prea mari pentru gura lui.

— Oh, de parcă n-ai fi chiar tu un mutant, făcu Nudge răutăcioasă. Încearcă să te uiţi într-o oglindă, căţelandrule!

Ari se scotoci prin jachetă, apoi scoase un pistol. Nudge şi Fang o luară din loc, cât de repede puteau. Un glonţ îi şuieră lui Nudge pe la ureche. Fusese atât de aproape să ajungă surdă sau... moartă.

Când ajunseră la o distanţă sigură, Nudge spuse gâfâind:

— îmi pare rău, Fang. Ai fost rănit din vina mea.

Fang scuipă iarăşi sânge şi privi cum se îndrepta spre sol, într-o cădere prelungită.

— N-a fost vina ta, spuse el. Eşti doar un copil.

— Hai acasă, zise ea.

— Ziceau că a ars toată, răspunse Fang, ştergându-şi sângele de pe buze.

— Nu, vreau să spun acasă, printre şoimi, spuse Nudge.

45

Angel se holba, iar şi iar, la Jeb Batchelder.

Ştia cine era. N-avea decât patru ani când îl văzuse ultima dată, dar încă-şi mai amintea de faţa lui şi zâmbetul lui. Şi-l amintea pe Jeb legându-i şireturile de la pantofi, jucându-se de-a baba-oarba cu ea, pregătind pop-com. Îşi amintea cum se lovea, iar Jeb o ridica, ţinând-o strâns. Max îi povestea cât de bun fusese Jeb, cum îi salvase el pe toţi de oamenii răi de la Şcoală. Cum dispăruse şi ei toţi credeau că era mort.

Dar trăia! Şi era aici! Se întorsese ca s-o salveze din nou. Speranţa o învălui ca o lumină caldă. Angel aproape că sări n se arunce în braţe.

Aşteaptă. Gândeşte-te. Ceva nu se potrivea în acest cadru.

Nu putea asculta nici măcar un singur gând din mintea Im, era cu totul opacă. Asta nu se mai întâmplase înainte. De asemenea, purta un halat alb. Mirosea tot a antiseptice. Faptul că se afla aici. Creierul ei se simţea, simultan, exaltat şi inert, şi clipi de câteva ori încercând să-şi dea seama ce se întâmpla de fapt.

Jeb îngenunche pe duşumeaua de lemn, în faţa ei. Halatele albe care se ocupaseră de labirint se topiră în peisaj. Jeb căută ceva cu mâna la spate, apoi îi întinse ceva.

Angel privi indiferentă într-acolo.

Era o tavă cu mâncare, o grămadă de mâncare cu aspect delicios, caldă şi aburind. Mirosea atât de bine, încât Angel simţi cum scânceşte pofta care-i urca în gâtlej.

Se holbă spre tavă, mintea duduindu-i de efortul de a procesa informaţia, şi o potopiră mai multe gânduri dintr-odată.

Unu, Jeb părea acum să fie de partea lor. Un duşman al stolului, la fel ca toate halatele albe din Şcoală.

Doi, stai să vezi când o afla Max de asta. Max va fi... ei, bine, va fi atât de furioasă şi afectată, încât Angel nici nu-şi putu imagina asta. Nu voia să-şi imagineze. Nu voia ca Max să se simtă vreodată în acest fel.

— Angel, nu ţi-e foame? N-ai primit prea multă mâncare, nu?

Jeb părea îngrijorat.

— Când mi-au spus ce ţi-au dat să mănânci, mi-am dat seama că au înţeles greşit, draga mea. Habar n-au ce poftă de mâncare ai.

Râse puţin, clătinând din cap.

— îmi amintesc cum odată am avut noi crenvurşti la micul dejun. Fiecare şi-a luat câte doi, dar tu ai mâncat patru, tu singură.

Râse din nou, privind-o de parcă s-ar fi gândit că era uluitoare.

— Aveai trei ani. Patru crenvurşti!

Se întinse înainte, împingând, încet, tava cu mâncare mai aproape de ea, cât să ajungă sub nasul fetei.

— Chestia este, Angel, cu metabolismul tău şi la vârsta ta, ar trebui să primeşti în jur de trei mii de calorii zilnic. Pariez că n-ai primit nici măcar o mie.

Clătină din nou din cap.

— Asta se va schimba acum, că sunt aici. Mă voi asigura că te tratează bine, OK?

Angel îşi miji ochii. Era o capcană. Era exact genul de lucruri asupra cărora îi avertizase Max pe toţi. Numai că Max n-ar fi putut ghici niciodată că ameninţarea va veni de la Jeb.

Fără să spună niciun cuvânt, Angel se ridică, încru- cişându-şi mâinile la piept, şi se holbă la el aşa cum îl privea Max pe Fang când se certau, iar ea urma să iasă învingătoare. Angel se strădui să nu se uite la mâncare, nici măcar n-o mirosi. Era atât de speriată văzându-1 pe Jeb .tcolo, încât stomacul i se strânsese oricum. Faptul că nu putea intercepta niciun gând de-al lui îl făcea să pară ciudat şi mort pentru ea.

Jeb zâmbi mâhnit şi-o bătu cu palma pe genunchi.

— E-n ordine, Angel. Pune-te şi mănâncă. Ai nevoie. Vreau să te simţi mai bine.

Ea încercă să nici nu clipească, să nu arate cât era de tul- burată. Oftând, Jeb desfăşură şervetul din hârtie albă, scoase o furculiţă şi o înfipse direct în mâncarea de pe tavă. lot ce-ar fi trebuit ea să facă era să se întindă... şi era terminată?

— Ştiu că totul e derutant, Angel, zise Jeb cu blândeţe. Nu pot să-ţi explic totul acum. In curând, toate se vor cla- nlica, astfel că ai să înţelegi.

— Siiiiiigur.

Angel pusese în acel singur cuvânt întreaga ei durere iscată de trădarea lui.

— Problema este, Angel, continuă Jeb deschis, că viaţa însăşi e un test. Totul este un test. Uneori, trebuie doar să treci de el, apoi totul capătă un înţeles, mai târziu. Ai să vezi. Acum, dă-i drumul şi mănâncă. Îţi garantez că este OK. Îţi garantez.

De parcă ar mai fi crezut vreo promisiune de-a lui.

— Te urăsc, zise ea.

Jeb nu părea deloc surprins. Poate doar un pic trist.

— E-n regulă şi asta, draga mea. Este perfect în regulă.

46

— Eu. Sunt. În. Paradis, am rostit, inspirând adânc.

Doctoriţa Martinez a râs.

— Prăjiturile la care te uiţi nu se coc niciodată, m-a tachinat ea.

Şi pentru ca vacanţa mea să fie totală, toate trei ne-am apucat să facem prăjituri cu fulgi de ciocolată — de la zero - după cină.

Am mâncat destul aluat de prăjituri cât să mi se facă rău, apoi m-a ameţit mirosul de prăjituri coapte. Puteam vedea prin geamul cuptorului cum se topea ciocolata.

Notă pentru mine: arată-i lui Nudge şi lui Angel cum să facă prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Dacă o s-o mai văd pe Angel vreodată.

Mama Ellei a scos prima tavă de prăjituri din cuptor şi a introdus-o pe cea de-a doua. De-abia aşteptam să se răcească şi, luând una, am muşcat, aproape arzându-mi limba.

De pe buze mi s-au desprins gemete incoerente de plăcere, în timp ce mestecam încet, savurând fiecare fărâmă.

Ella şi mama ei mă priveau, iar zâmbetele lor identice le luminau feţele.

— S-ar putea crede că n-ai mai gustat până acum prăjituri făcute în casă, a zis Ella.

— Nici n-am gustat, am bâiguit printre înghiţituri.

Era cel mai bun lucru gustat de mine în întreaga viaţă.

Avea un gust ca de acasă.

— Ei, mai serveşte, m-a îndemnat doctoriţa Martinez.

— Trebuie s-o şterg mâine, i-am spus Ellei în acea noapte, pe când ne pregăteam să mergem la culcare.

— Nu! a făcut ea tulburată. Mi-e drag să te avem aici. Îmi eşti ca o verişoară. Sau sora mea.

Ce ciudat, cum aşa ceva te face să te simţi şi mai rău.

— Sunt oameni care depind de mine, este cu adevărat important.

— O să te întorci în vizită? a întrebat ea. Cândva?

I-am aruncat o privire neajutorată. Era pentru prima dată când mă ataşasem de o altă fiinţă umană din afara stolului, în afară de Jeb.

A fost foarte cool. Cel mai cool.

În plus, mama ei era atât de grozavă. Era severă în legătură cu unele lucruri — nu-ţi lăsa ciorapii peste tot — dar nu chiar aşa de strictă cu altele, cum ar fi să cheme poliţia pentru o rană de glonţ. Spre deosebire de oricare alt părinte despre care am auzit, n-a insistat să afle detalii, nu mi-a făcut morală, şi-a crezut ce i-am spus. De fapt, mă acceptase. Tot aşa cum o acceptase şi pe Ella aşa cum era.

Era destul să-mi provoace o cădere psihică, dacă mă complăceam în asta.

— Probabil că nu, i-am spus, detestând expresia rănită de pe faţa Ellei. Pur şi simplu… nu cred că am să fiu în stare să vin. Dacă aş putea vreodată, aş face-o, dar...

M-am întors cu spatele şi-am început să mă spăl pe dinţi. Jeb spunea întotdeauna că trebuie să gândeşti cu mintea, nu cu sentimentele tale. A avut dreptate, ca de obicei. Aşa că mi-am pus toate acele sentimente într-o cutie, şi-am zăvorât-o.

47

Nudge tot nu putea accepta ideea că Max şi ceilalţi erau morţi. Era imposibil — n-ar fi putut suporta asta — aşa că încercă să se gândească la altceva.

Nudge credea că era cam trist faptul că acum, această mică peşteră, din mijlocul unei stânci din deşert, o făcea să se simtă bine şi confortabil. Stătea pe spate, cu picioarele sprijinite de perete, ţinându-şi întinse picioarele julite, examinând straturile de culori — crem, cafeniu, roz, ca piersica — a rocii masive de deasupra capului. Soarele de afară era dogoritor, însă aici era răcoare şi plăcut.

Asta-ţi demonstrează ceva, îşi zise ea. Crezi că ai nevoie de toate lucrurile tale, de ceaşca ta preferată, cea mai bună pătură a ta, săpun, părinţii tăi, şi apoi îţi dai seama că tot ce ai nevoie este să fii într-un loc unde nu te pot prinde Eliminatorii.

Nu putea să-l uite pe Ari. Ultima oară când îl văzuse, era doar un puşti. Îşi amintea cum părea s-o calce pe Max pe nervi, urmând-o peste tot unde se ducea aceasta. Acum era un Eliminator masiv, cel mai rău dintre toţi. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva în doar patru ani?

Cu o jumătate de oră în urmă, ea şi Fang auziseră zgomotul îndepărtat al unui elicopter. S-au retras în cavernă cât au putut de adânc, lipindu-se de peretele rece din spate. După douăzeci de minute de tăcere, Fang a decis că erau în siguranţă şi-a plecat să caute de mâncare. Spera să se întoarcă repede.

Casa lor era arsă până-n temelii. Toţi prietenii ei, cu excepţia lui Fang, muriseră. Ea şi Fang erau, cu adevărat, pe cont propriu, poate pentru totdeauna.

Fang bătu din aripi pe-o parte a stâncii, aterizând aproape fără zgomot pe bordura ei. Nudge simţi un val cald de uşurare.

— Te-aş putea tenta cu o bucată de şobolan proaspăt de deşert? întrebă el, bătând cu palma peste buzunarul pelerinei.

— Oh, nu! răspunse Nudge oripilată.

El îşi dădu jos pelerina şi-şi scutură câteva fire de praf de pe tricoul negru. Îşi băgă ceva în gură, mestecă şi înghiţi zgomotos.

— Mai proaspăt nu se poate, zise el ademenitor.

— Pfui!

Nudge se înfioră şi plecă de lângă el. Şobolan! Să zboare ca şoimii era un lucru; să mănânce ca ei nu avea să se în- Iample niciodată.

— Bine, atunci, spuse Fang. Ce-ai zice de nişte chebap?

Tu aduci verdeţurile.

Întorcându-se, Nudge îl văzu pe Fang desfăcând folia un ui pachet. Instantaneu, mirosul de carne de vită prăjită ni afumată şi de legume îi ajunse la nas.

— Chebap! făcu ea, grăbindu-se să se aşeze lângă Fang. De unde l-ai luat? N-ai avut când să te duci până în oraş. Oh, Doamne! Sunt încă fierbinţi.

— Hai doar să spunem că nişte excursionişti vor fi puţin surprinşi, spuse Fang pe un ton sec, adunând carnea într-o singură grămadă, cepele şi ardeii graşi în cealaltă.

Nudge muşcă din ardeiul fript. Era cald, afumat, fraged... o adevărată minunăţie.

— Mda, asta da mâncare, zise ea închizându-şi ochii.

— Aşadar, cred că va trebui să hotărâm dacă mai continuăm s-o căutăm pe Max, ori încercăm s-o salvăm pe Angel, spuse Fang, ospătându-se cu bucăţi de came de vită.

— Dar Eliminatorii spuneau că toţi ceilalţi sunt morţi. Asta înseamnă că şi Max şi Angel, nu? întrebă Nudge, simţind cum o învăluie din nou tristeţea.

— N-aş putea să spun, zise Fang. Problema este: dacă Max nu-i aici, asta se întâmplă pentru că-i moartă? Cum au găsit-o? Angel...

Se opri.

— Ei, ştim că au pus mâna pe Angel. Probabil că s-a terminat totul deja.

Nudge îşi lăsă capul în palme.

— Nu pot să mă gândesc la aşa ceva.

— Ştiu. Dar care-ţi sunt...

Se opri, uitându-se atent, privind undeva în depărtare.

Punându-şi palma streaşină la ochi, Nudge se uită şi ea. De-abia putea vedea, departe de tot, două pete întunecate. Ei, şi ce-i? Doar alţi şoimi.

Se lăsă pe spate şi mâncă încet ultima ei bucată de ceapă, apoi linse folia în care fusese învelită mâncarea.

Fang trebuia să vină cu un plan, asta era tot ce aveau nevoie acum.

Insă Fang continua să se uite spre cer.

Nudge se încruntă. Cele două pete întunecate erau mai mari acum, mai aproape. Probabil că erau nişte şoimi foarte mari. Poate că erau vulturi!

Deodată, Fang se ridică şi se scotoci prin buzunar după oglinjoara lui metalică. Întinzându-şi mâna, prinse în oglindă ultimele sclipiri ale apusului de soare, trimiţând reflexia lor înainte.

Lumina, acoperea, lumina, apoi iar acoperea.

Şoimii deveniră tot mai mari, erau tot mai aproape. Acum era limpede că se îndreptau în spirală, în jos, spre ei.

Doamne, dă să nu fie Eliminatori zburători, îşi zise Nudge, panicată brusc. Îşi dăduse seama că erau prea mari, prea neîndemânatici, ca să fie păsările de pradă.

Apoi rămase cu gura căscată. O jumătate de minut mai târziu, Iggy şi Gasman aterizară greoi pe bordură, împrăştiind pietre şi praf peste tot. Nudge rămase cu ochii pironiţi la ei.

— N-aţi murit, zise ea.

— Nu. Nici voi, rosti Iggy enervat. Ce-ar fi să ne spuneţi un „bună!“?

— Bună, prieteni, zise Gasman, scuturându-şi praful din păr. N-am putut sta pe-acasă... Eliminatorii sunt peste tot la munte. Are careva vreo problemă din cauza asta?

48

În dimineaţa următoare, mi-am tras bluza pe mine. Mi-am încercat aripa. Funcţiona, cu toate că era incredibil de rigidă şi dureroasă.

Am fost bucuroasă că plec, că mă întorc în văzduh. Ştiam că Nudge şi Fang

mă vor omorî. Ştiam că o dezamăgisem pe Angel. Dar n-aveam cum să nu fac ceea ce făcusem. N-aş fi fost eu, Max.

Ca să-ţi spun adevărul, să nu fiu Max, are uneori avantajele sale.

Doctoriţa Martinez mi-a oferit un rucsac mic.

— E unul vechi, eu nu-1 folosesc, a precizat ea repede, ştiind că mă pregăteam să refuz orice alt ajutor în plus. Te rog să-l iei.

— Ei, bine, din moment ce ai spus „te rog“, am murmurat, iar ea a râs.

Ella stătea cu privirea-n pământ, cu umerii gârboviţi. Am încercat să nu mă uit nici eu la ea.

— Dacă ai nevoie de ceva, vreodată, orice, te rog să ne suni, a spus mama Ellei. Am pus numerele de telefon în rucsac.

Am dat din cap, deşi ştiam că nu le voi folosi niciodată. Nu ştiam ce să spun. Dar trebuia să încerc.

— Oameni buni, m-aţi ajutat, am rostit eu sec, deşi nici măcar nu mă cunoşteaţi. Ar fi fost foarte rău pentru mine dacă n-aţi fi făcut-o.

Cum îţi place elocvenţa mea, ei? Am vorbit ca un Tarzan aiurea.

— Tu m-ai ajutat pe mine, a amintit Ella. Şi nici nu mă eunoşteai măcar. Ai fost rănită din cauza mea.

Am dat din umeri în acel fel adorabil de mai înainte.

— Oricum... mulţumesc pentru tot. Apreciez foarte mult gestul.

— Cu plăcere, a zis mama Ellei, zâmbind cu căldură. Am făcut-o bucuroase. Şi mult noroc... indiferent ce se întâmplă.

Am dat din cap şi apoi — închipuie-ţi — amândouă m-au îmbrăţişat în acelaşi timp, ca pe un sandvici Max. I lin nou, am simţit oroarea lacrimilor adunându-se în ochii mei, şi am clipit împrăştiindu-le repede. Dar le-am lăsat să mă îmbrăţişeze. N-am să te mint, m-am simţit foarte bine. Şi foarte rău, în acelaşi timp. Pentru că ce poate fi mai rău decât să ştii că vrei ceva şi că n-ai să obţii niciodată acel lucru?

M-am desprins, încet, din îmbrăţişare şi am deschis uşa. Afară era o zi însorită şi călduroasă. Am făcut un mic semn cu mâna, sperând că era elegant, apoi am păşit în curte. M am decis să le ofer un fel de cadou. Am simţit că-1 meritau.

Oare nu le-am apărut ca o proastă? Cum arătam noi, cei din stol, pentru nişte outsideri? N-aveam nici cea mai mică Idee, şi nici n-aveam timp să înceapă să-mi pese.

Mi-am aranjat bluza şi rucsacul. M-am întors spre ele. Ella şi mama ei mă priveau cu ochii mari, plini de curiozitate.

Am alergat câţiva paşi şi-am sărit în văzduh, desfăşu- rându-mi aripile, simţindu-le cum se umpleau de aer, ba- lansându-mă uşor când muşchii mei afectaţi s-au întins şi s-au încordat. Întinse total, aripile mele aveau o anvergură de aproape patru metri, maro tărcat şi împestriţate cu alb.

O bătaie puternică în jos, au!, apoi sus, au!, iar jos. Ritmul familiar. Ella avea pe faţă o expresie uluită şi încântată, şi-şi ţinea palmele împreunate. Doctoriţa Martinez îşi ştergea ochii, iar zâmbetu-i era nesigur.

Un minut mai târziu, eram sus, privind spre căsuţa Ellei, la cele două siluete mici care-mi făceau semn cu mâna. Le-am răspuns, apoi am virat, simţind bucuria familiară a zborului, libertatea, viteza. M-am înălţat spre orizont, îndreptându-mă spre nord-vest, pe cale să mă întâlnesc cu Nudge şi Fang, pe care speram că, în mod miraculos, i-aş mai putea găsi acolo unde le-am spus să se ducă.

Mersi, Ella, m-am gândit, refuzând să mă întristez. Vă mulţumesc amândurora, pentru tot.

Angel, vin spre tine, în sfârşit.

PARTEA A 3-A
ŞCOALA... SAU CE-AR PUTEA FI MAI ÎNGROZITOR DECÂT EA?

49

După vreo jumătate de oră, m-am simţit de parcă scăpaseom de toţi cârceii din muşchi. Ştiam că mâine mă va durea oribil tot, însă chiar acum mă simţeam bine, şi prezentul era singurul lucru care conta. Am zburat energic şi cu toată viteza, folosindu-mă de curenţii de aer ori de câte ori puteam.

De data asta, nu m-am mai uitat în jos.

O oră mai târziu, m-am apropiat de locul întâlnirii, gândindu-mă să fiu aşteptată de Nudge şi Fang.

Întârziasem două zile, şi nu i-aş fi învinovăţit dacă ar fi i enunţat la mine, însă nu credeam în posibilitatea de a fi hotărât s-o salveze pe Angel de capul lor.

Când m-am apropiat mai mult de locul de întâlnire, am mi vput să-i dau ocoluri largi, reducând lent din altitudine, in limp ce examinam solul, stâncile, umbrele. Nimic.

Am zburat pe întreaga lungime a canionului, căutând semne, dar am fost din nou dezamăgită. Panica mă sufoca. Am fost atât de proastă.

Oh, Doamne, şi dacă nici n-au ajuns până aici? Dacă...

O umbră s-a lăsat atunci peste mine şi m-am uitat în sus, zicându-mi: elicopter! însă nu era asta, ci doar un stol rătăcit de şoimi, deasupra mea, străbătând cerul.

M-am încruntat şi m-am orientat spre înălţimi. Câţiva dintre şoimi erau ciudat de mari şi de diformi. Insă zburau alături de ceilalţi şi păreau să facă parte din stolul lor Mi-am mijit ochii şi mi-am focalizat privirea, în tot acest timp câştigând altitudine.

Mi s-a oprit inima în gât; patru dintre şoimi erau mult prea mari. În plus, şoimii nu poartă tenişi.

în ordine, m-au aşteptat şi erau în siguranţă. Uşurarea şi bucuria mi-au inundat trupul şi sufletul. Acum ne vom duce s-o găsim pe Angel, iar apoi stolul va fi din nou întreg.

Şi da, am spus suflet.

50

M-au văzut, şi zâmbetele lor deschise, poznaşe, luminară faţa lui Gasman şi a lui Nudge.

Iggy, desigur, nu m-a văzut, iar Fang nu era el prea zâmbăreţ. Mi-a surprins privirea şi mi-a arătat cu capul spre o stâncă. Nu trecuseră decât două zile de când îl văzusem ultima dată, însă părea că zboară cu o nouă graţie şi putere, aripile lui de peste patru metri licărind întunecate în lumina soarelui. Pe când ne apropiam tot mai mult, Nudge chiţăia fericită, atingându-şi aripile de ale mele.

— Max! Max! Nu-mi vine să cred! Pot să cred oare?

Fang a aterizat primul, aproape dispărând în neant. De-abia când am ajuns

la aproape şase metri de stâncă, am văzut că se strecurase într-o scobitură mică, săpată pe ver- antul stâncos. Era un loc de aşteptare excelent.

Am zburat unul după altul şi-am aterizat, gonind spre rapătul cavernei pentru ca şi ceilalţi să poată veni după noi. Eram împreună. Noi, cinci, eram în sfârşit la adăpost.

— Max! a strigat Nudge, repezindu-se să mă îmbrăţişeze.

Braţele ei subţiri m-au cuprins strâns, iar eu am îmbrăţişat-o la rândul meu, scărpinându-i aripile acolo unde se îmbinau cu umerii, aşa cum îi plăcea ei.

— Am fost aşa de îngrijoraţi... n-am ştiut ce s-a întâmplat cu tine şi nici n-am ştiut ce să mai facem, iar Fang a zis că o să mâncăm şobolani şi...

— OK, OK. Totul e bine, i-am spus.

Peste umărul ei am interceptat privirile lui Fang şi-am rostit, în tăcere, şobolani? Peste buze i-a trecut licărul unui rânjet, apoi s-a risipit. M-am uitat în ochii mari, căprui ai lui Nudge.

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd în siguranţă, i-am spus.

M-am întors spre Gasman şi Iggy.

— Ce faceţi voi doi aici? De ce n-aţi rămas acasă?

— N-am putut, a început Gasman sincer. Peste tot, prin munţi, erau Eliminatori. Ne vânau pe noi. Acum am fi mâncare pentru câini.

— Când au început să vă vâneze? am întrebat, uluită. Chiar după ce-am plecat noi?

— Nu, a răspuns Gasman cu glas şoptit.

I-a aruncat o privire lui Iggy, care stătea impasibil, în- lăturându-şi firele de praf, invizibile pentru el, de pe pantalonii negri.

— Poftim? am zis, trezindu-mi-se anumite suspiciuni. Când au început să vă caute?

— A fost... a fost după ce Hummerul s-a accidentat din cauza petei de ulei? l-a întrebat, ezitant, Gasman pe Iggy.

Am căscat ochii. Accident din cauza petei de ulei?

Iggy şi-a frecat bărbia, chibzuind.

— Sau poate că s-a complicat totul după bombă, a spus Gasman cu glas slab, privind în pământ.

— Cred că bomba a fost, a acceptat Iggy. Asta pare să-i fi pus clar în mişcare.

— Bombă? am întrebat nevenindu-mi să cred. Bombă? Aţi declanşat o bombă, măi băieţi? Nu credeţi că asta le-a spus Eliminatorilor exact unde vă aflaţi? Ar fi trebuit să staţi ascunşi!

— Deja ştiau unde suntem, a explicat Gasman. Ne-au văzut pe toţi... ştiau că ne aflăm prin zonă.

— Era doar o chestiune de timp, a încuviinţat Iggy.

Nu ştiam ce să mai spun. Ca s-o zic pe-a dreaptă, nici nu luasem în considerare faptul că Eliminatorii ne-ar fi putut găsi casa. Am deschis gura şi-am închis-o la loc, fără să pot rosti ceva. Poate că peste vreo douăzeci de ani aş reuşi să mă descurc cu băieţii. Sau poate că nu.

— Ei, sunt bucuroasă că aţi scăpat cu bine, am zis jalnic, şi l-am auzit pe Fang cum încerca să-şi stăpânească râsul.

L-am ignorat.

— Aţi procedat corect venind aici. Gândit deştept. Excelent.

L-am îmbrăţişat pe Gasman, apoi pe Iggy, care era cu .iproape doisprezece centimetri mai înalt decât mine, după mm mi-am dat seama. Am strâns-o, din nou, în braţe pe Nudge, iar ea s-a agăţat de mine în timp ce-i mângâiam părul.

— E-n ordine, scumpo, am zis încet.

În sfârşit, mi-a dat drumul şi m-am întins să-l îmbrăţişez pe Fang, care nu-i cea mai drăgălaşă persoană din lume, transformat acum într-o statuie neclintită, şi atunci i tehuie să te descurci cum poţi. Ceea ce-am şi făcut.

Apoi mi-am întins mâna stângă, cu pumnul strâns, iar ceilalţi patru şi-au aşezat, instantaneu, pumnul stâng peste al meu. Am lovit fiecare de două ori în pumnul celuilalt, apoi ne-am azvârlit braţele în sus.

— Pentru Angel! am strigat şi glasurile lor au repetat ca un ecou.

— Pentru Angel! Pentru Angel!

Apoi, unul câte unul, ne-am dat drumul de pe versantul stâncos, ne-am deschis aripile şi ne-am îndreptat spre blestemata, îngrozitoarea Şcoală.

51

OK, am zis odată ce-am ajuns la mare altitudine, zburând într-un ritm stabil. Ce-ar fi să-mi spuneţi repede ce-aţi mai făcut?

— Am încercat s-o găsesc pe mama, a spus Nudge, fără niciun preaviz.

— Poooftim?

Am căscat ochii cât am putut de mult.

— Mama ta?

Nudge dădu din umeri.

— L-am făcut pe Fang să aterizeze la Tipisco, în vreme ce te aşteptam pe tine. Am găsit adresa corectă. Am văzut o femeie şi era de culoarea mea, dar n-am fost sigură. Apoi au venit Eliminatorii, între care şi jegul ăla de Ari, aşa că le-am tras nişte şuturi şi ne-am cărat.

Mi-au trebuit minute în şir ca să diger povestea asta.

— Deci, n-ai vorbit cu ea? Cu... hmmm... mama ta?

— Nu.

Nudge îşi examina cu grijă unghiile, păstrând un ritm constant al bătăilor de aripă.

— Era drăguţă?

Muream de curiozitate. Părinţii erau ceva ce ne obseda pe toţi, discutam despre ei constant, şi, ca să fim cinstiţi, plângeam din cauza asta.

— Am să-ţi povestesc mai târziu, a spus Nudge dintr-odată, aşa că mi-am dat seama că ieşise prost.

Mi-am mijit ochii spre Gazzy şi Iggy.

— Ştim ce-aţi pus voi la cale, am rostit.

Gazzy îmi oferi zâmbetul său dulce, jenat. Ce copil.

Venise vremea să le spun şi eu noutăţile.

— Cred că am un cip de urmărire, implantat în mine, am rostit sec, simţind un contracurent drept în faţă.

Mi-am înclinat aripile şi-am planat.

— Nu sunt sigură, însă a ieşit la iveală la o radiografie şi asta părea să fie.

Le-a căzut falca. Toţi se holbau îngroziţi la mine.

— Ţi-ai făcut o radiografie?

Fang nu părea convins.

Am dat din cap.

— Detaliile mai târziu. Dacă am cipul, atunci avem explicaţia pentru toţi Eliminatorii veniţi grămadă, dar nu şi de ce le-a trebuit patru ani ca să dea de urma noastră. Şi nu ştiu dacă vreunul dintre voi are şi el aşa ceva, am adăugat, citind întrebarea pe faţa lui Iggy.

Au tăcut cu toţii, zburând cu gândurile şi temerile lor.

Apoi:

— Max? Crezi că ar mai fi o şansă?

Gasman încerca să fie puternic. Încă un motiv pentru care-mi plăcea de copilul ăsta.

— Nu ştiu. Sper şi eu, i-am răspuns sinceră.

Sinceritatea este întotdeauna bună, cu excepţia momentului când e mai bine să minţi. Ca atunci când vrei să-i protejezi.

— Ştiu că am întârziat pe toată lumea cu două zile. Îmi pare foarte rău de asta. Am făcut ceea ce-am simţit eu că I rebuia făcut. Dar dacă am ajuns atât de departe, nu mai e cale de întoarcere. Mergem după Angel, indiferent ce se întâmplă.

Au urmat câteva clipe de tăcere, ca şi cum îşi făceau cu toţii curaj din nou. Eu ştiu că-mi făceam, încercând să-mi concentrez forţa ca într-o bilă densă şi dură, capabilă să mă ţină tot restul zilei, în timp ce ne îndreptam spre cel mai cumplit coşmar al nostru.

Cel mai cumplit coşmar al oricui, crede-mă.

52

Nu cred că am mai pomenit de asta, dar noi toţi, din stol, avem un simţ înnăscut al orientării. Nu ştiu cum funcţionează. Ştim întotdeauna unde ne aflăm. Aşa că am zburat ca vântul şi ca gândul pe un curs vest-nord-vest cam două ore bune. Mulţi dintre şoimii a căror stâncă a fost împărţită cu Fang şi Nudge ne-au însoţit, zburând într-o formaţie solitară. Noii noştri prieteni grozavi.

— Am învăţat unele chestii de la şoimi, a zis Fang, observând că le urmăream zborul. Câteva metode de a vira, cum comunică, lucruri din astea.

— Sunt chiar foarte cool, a adăugat şi Nudge, zburând mai aproape de mine. Le place să-şi folosească vârful penelor ca să se ajute la orientare. Am încercat şi noi şi a fost nemaipomenit. Un mic amănunt care înseamnă o diferenţă atât de mare. Practic, nici n-am ştiut că pot să-mi mişc penele acelea.

— Ne puteţi învăţa şi pe noi ce-aţi aflat? am întrebat.

— Da, sigur că da, a răspuns Fang.

Am mâncat ultimele noastre batoane de ciocolata în timpul zborului. Am survolat deşertul, munţii, râuri, câmpii mărăcinoase. Mă uitam în jos numai când nu aveam încotro, încercând să nu mă gândesc la Ella sau la mama ei, de care-mi era la fel de dor ca de o mamă adevărată.

Am privit şoimii, imitându-le mişcările, virând, urmări ndu-i, urcând, intrând în picaj, tot ce făceau ei, în afară de vânătoarea de şobolani. Am fost încântată să fiu acceptată printre aceste păsări neînfricate, uluitoare. Când s-au despărţit de noi, la marginea teritoriului lor, mi-a părut rău să-i văd plecând.

Tocmai când începusem să mă simt slăbită din cauza lipsei de zahăr, ne-au apărut în faţă reperele. Semnalând celorlalţi, am intrat în picaj, şi m-am îndreptat spre o pădurice din partea din spate a dealului de la poalele muntelui.

Era o zonă destul de puţin populată, şi n-am putut vedea cine ştie ce activitate, cu excepţia unui mail aflat la vreun kilometru şi ceva mai încolo.

Am aterizat cu toţii şi-am privit de jur împrejur. Mi-am frecat umărul

dureros.

— OK, avem nevoie de mâncare. Iar o hartă a străzii n cir fi cea mai rea idee din lume.

— Şcoala nu-i vizibilă pe nicio hartă, a zis Fang.

— Ştiu. Dar cam ştim destul de bine pe unde se află… pe hartă va fi un spaţiu alb, dar tot ne-ar ajuta să găsim t tlile de a ajunge acolo, am comentat.

Cincisprezece minute de umblat ne-au adus înapoi la in.ill. Era un loc de dimensiuni decente, cu un magazin cu produse la un dolar bucata, staţie de benzină, un ATM singuratic, curăţătorie chimică şi un salon de coafură. Nimic de mâncare, în afară de magazinul staţiei de benzină.

— Vrei să-ţi faci părul? a întrebat Fang şi i-am tras un ghiont.

Ca şi cum mi-aş mai fi făcut, vreodată, permanent în viaţa mea. De cele mai multe ori, îmi tăiam părul scurt, cu foarfecele, atunci când îmi creştea prea supărător de lung.

— Ei, şi acum ce facem? a întrebat Gasman. N-ar trebui să continuăm?

— Lasă-mă să mă gândesc, am spus în şoaptă, cercetând mall-ul cu privirile, de jos şi până sus.

Mersul cu autostopul ieşea din discuţie, am fi sfârşit omorâţi, aruncaţi într-un şanţ, sau cam aşa ceva. Până la Şcoală mai erau cel puţin şaisprezece kilometri. Puteam zbura până acolo, dar nu voiam să ne apropiem în zbor. Aşa că va trebui să mergem pe jos, dar va mai dura, iar nouă deja ne era foame.

— OK, am zis în cele din urmă. Se pare că va trebui să…

M-a întrerupt scrâşnetul unei maşini care trăgea pe

dreapta. Fără niciun cuvânt, ne-am ascuns în nişte tufe pipernicite, de lângă marginea clădirii. O maşină cenuşie, luxoasă, cu un ornament argintiu pe capotă, opri zgomotos în apropierea ATM-ului.

S-a deschis geamul, iar dinăuntru a năvălit muzica dată tare. Un tip arătos s-a aplecat spre bancomat, ţinând un celular la ureche.

— Taci, idioato! a explodat el. Dacă nu ţi-ai fi pierdut cârdul, nu mi-ar trebui acum cash!

Bărbatul a întins mâna şi a introdus cârdul în ATM. A tastat PIN-ul în grabă, apoi a aşteptat.

— Asta mi se întâmplă pentru că mă las pe mâna ta să faci ceva! s-a răstit el la telefon. Nu eşti în stare nici să te îmbraci dimineaţa!

— Jegul, mi-a şoptit Nudge.

Am dat din cap.

Ca printr-o scamatorie, maşinăria aruncă printr-o fantă nişte bancnote verzi, iar bărbatul le înşfăcă şi se apucă să le numere. În clipa următoare, o camionetă neagră, imensă, intră în parcare scrâşnind din cauciucuri, foarte aproape de maşina elegantă. Roţile din spate derapară, împrăştiind pietriş, şi-am putut auzi nişte bufnituri când a lovit limuzina.

Ne-am afundat şi mai mult în pădure. Mi s-a făcut pielea de găină, iar inima mi-a ajuns la gât. Eliminatorii? t ipul pe care-1 aveam. N-ar trebui s-o iau acum la fugă, atrăgându-i pe Eliminatori pe urmele mele şi să lase stolul în pace?

— Îi sare ţandăra acum, a prezis Fang cu glas scăzut.

Cu venele gata să-i explodeze, jegul se aplecă peste geam şi lansă un potop de înjurături, inclusiv una nouă, pe care am pus-o la păstrare într-un ungher al minţii, pentru folosirea sa viitoare, dacă va fi necesar.

Geamul întunecat al camionetei a coborât, iar eu am tras aer în piept fără niciun sunet.

— Ce-ai spus, dobitocule? a întrebat Ari cu un zâmbet parşiv.

53

Am înghiţit cu noduri, cu muşchii încordaţi. Mi-am pus mâna pe umărul lui Gasman.

— Şşşşşt- Şşşşşt.

Ochii nemerniculuidin maşina cenuşie s-au bulbucat ca la melc, iar în clipa următoare a apăsat pedala de acceleraţie până la podea. Maşina a ţâşnit înainte.

Ari râdea ca un dement, iar camioneta neagră a luat-o şi ea din loc, risipind pietrişul. Cinci secunde mai târziu, de-abia dacă mai auzeam mugetul celor două motoare, ambalate pe şosea.

— Se descurcă, a zis Fang încet.

— Ari avea părul verde? am întrebat, prostită.

— Mda, a răspuns Nudge, neobişnuit de concisă.

Ne-am uitat toţi cinci unul la celălalt — în sfârşit, mai puţin Iggy — apoi la ATM.

Ţiuia încetişor. Am aruncat o privire prin jur. Prin magazine erau oameni, însă maşinăria nu era orientată spre ei. Fără să spunem un cuvânt, ne-am lăsat în jos şi-am tra versat parcarea.

Niciunul dintre noi nu mai folosise astfel de lucruri. Dintr-un motiv neobişnuit, savanţii nebuni de la Şcoală neglijaseră să ne deschidă conturi în bancă şi conturi de economii.

Din fericire, maşinăria era proiectată să poată fi folosită şi de idioţi.

MAI DORIŢI ÎNCĂ O TRANZACŢIE? întreba cu litere portocalii.

— Ia nişte bani, m-a sfătuit Fang în mod inutil.

— Crezi că ţine? i-am răspuns şmechereşte.

— Grăbeşte-te, a zis Gasman.

Am apăsat pe tasta pentru retrageri de numerar.

VĂ RUGĂM INDICAŢI SUMA DORITĂ.

Am ezitat.

— Şaizeci de dolari? Cu ăştia ne-am putea cumpăra o grămadă de mâncare, nu?

— A fost un jeg nemernic, a zis Fang. Ia-i tot ce are.

Am rânjit.

— Chiar eşti malefic. Îmi place asta.

Am accesat soldul şi ne-am holbat toţi, fluierând.

— Oh, da, oh, da, a îngânat Nudge, ţopăind de bucurie. Suntem boooogaţi, o să ne cumpărăm o maşină, oh, da.

S-ar putea să nu ştii asta, însă ATM-urile au o limită fixă ,i sumei pe care sunt dispuse să ţi-o dea dintr-o retragere. Aşa că planurile noastre de a ne cumpăra propria noastră |.ină s-au spulberat. Oricum, maşinăria era gata să ne dea t .îteva sute de verzişori.

Am tastat îndată codul nostru de acces, din motive de iguranţă.

— Oh, nu, am gemut. Aţi văzut asta?

— Am auzit, a zis Iggy încet.

— Cred că dacă introducem un cod greşit de mai mult de două ori, maşinăria opreşte tot şi înghite cârdul, a rostit Fang.

— Poţi s-o faci tu? l-am întrebat pe Iggy

— Hm... am să încerc...

Ezitând, Iggy a atins tastatura. Degetele lui sensibile s-au orientat pe taste.

— E-n ordine, Ig, a făcut Fang. Doar dă tot ce poţi mai bun din tine.

Uneori, Fang e incredibil de săritor, dar nu şi cu mine.

Iggy a tastat cinci cifre şi ne-am ţinut cu toţii respiraţia.

ACCESUL RESPINS. VĂ RUGĂM VERIFICAŢI PIN-UL ŞI MAI ÎNCERCAŢI.

— încearcă încă o dată, am zis încordată. Ai cele mai formidabile urechi de pe întreaga planetă.

Mâna palidă a lui Iggy a plutit, din nou, deasupra tastaturii. S-a concentrat şi a introdus cinci cifre.

Nimic. Inima mi-a căzut direct în stomac.

Apoi maşinăria a început să huruie şi imediat a ţâşnit din ea un teanc de hârtii de douăzeci de dolari.

— Da! a zis Fang, bătând aerul cu pumnii. Mutanţii conduc.

— Ia-i şi tuleo! am spus, în timp ce Nudge a început să scoată bancnotele şi să şi le îndese prin buzunare.

Ne-am întors s-o ştergem, când maşinăria a ţiuit din nou.

MULŢUMIM PENTRU TRANZACTIE. VĂ RUGĂM » »

LUAŢI CÂRDUL.

— OK, noi mulţumim, am zis, înhăţând cârdul.

Apoi am alergat din nou în pădure. Adică am alergat şi-am zburat.

54

Dintr-un anumit motiv, nu m-am simţit din cale-afară de rău pentru că luasem banii acelui tip. Poate pentru că părea un nemernic. Parcă noi eram karma lui şi ne răzbunam pe el.

Nu ştiu. Ştiu însă că n-aş fi furat nici măcar un borcan de unt de arahide de la Ella şi mama ei. Niciodată. Nimic.

— Ce păcat că n-am putut lua mai mult, a spus Fang, numărând banii.

— Haideţi să ne întoarcem la staţia de benzină şi să ne cumpărăm ceva de mâncare, ne-a îndemnat Nudge.

Am clătinat din cap.

— Oamenii de-acolo s-ar putea să ne fi văzut deja. Trebuie să plecăm de-aici.

Cât timp am stat ascunşi prin pădure, o dubă roşie a li.îs în spatele unuia din magazine. Un tip tânăr a descăr- i .il ceva din ea, apoi s-a dus înăuntru. Înainte ca uşa să se închidă, l-am văzut cum tastează o cartelă de pontaj.

Deci era la lucru pentru cel puţin două ore, până la prima lui pauză.

Iar duba lui, zăcea, pur şi simplu, acolo.

Fang şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Banii de la un jeg sunt o chestie, am zis, iar o maşină luată de la un tip oarecare este cu totul altceva.

— N-am face decât s-o împrumutăm pentru câteva ore, a spus Fang. I-am putea lăsa nişte bani, ca taxă pentru închiriere.

— Furăm o maşină? a întrebat Gasman. Păi, haideţi.

M-am încruntat.

— Nu. Ne gândeam, doar, să o împrumutăm.

Pe de-o parte, nu prea voiam să devin o adolescentă delincventă. Pe de alta, fiecare minut care trecea reprezenta apropierea de momentul când Angel va deveni lecţia de disecţie de primă mână pentru o bandă de geneticieni descreieraţi.

— Asta-i ca în Grand Theft Auto, a explicat Gasman îndatoritor. L-am văzut la televizor. E foarte cunoscut de copii.

— Ar fi mai bine s-o „împrumutăm“ cât mai rapid, a sugerat Iggy Aud un elicopter.

Am luat o decizie. Şi da, ştiu, karma mea se va întoarce şi mă va lovi şi pe mine.

Prin filme, oamenii întotdeauna „împrumută“ maşinile trăgând nişte fire pe sub tabloul de bord şi conectându-le. Însă funcţionează cu adevărat cu ajutorul unei şurubelniţe şi a starterului aflat sub capotă. Etica mea personală mă împiedică să-ţi dau mai multe informaţii despre aşa ceva. Asta ar fi exact ceea ce-mi trebuie: un şir de furturi de maşini comise de cititorii fideli.

Dar nu cred.

Oricum, am făcut ce trebuia la motor, în vreme ce Iggy stătea pe locul şoferului, apăsând ambreiajul. Motorul s-a trezit, horcăind, la viaţă, am trântit capota şi-am sărit în dubă. Inima îmi pulsa cu vreo două sute de bătăi pe minut.

Apoi, m-am holbat doar la volan.

— Oh, Doamne, a remarcat Fang. Niciunul dintre noi n-a condus niciodată.

Nu-i stătea în caracter să rateze un detaliu atât de important.

— Am văzut la televizor cum conduceau unii, am spus, încercând să par încrezătoare. Cât ar putea fi de greu?

Ştiam despre manevre, parcare, condus, aşa că am băgat în viteză.

— OK, tipilor, le-am zis. Nu merge.

55

S-ar putea să nu ştii asta, dar maşinile au şi o frână de mână separată, nu doar pedala de frână. Nu este atât de vizibilă, la o privire superficială.

Încercarea de a porni o maşină înainte de a debloca frâna de mână e similară cu tentativa de a băga un Saint-Bemard într-o cadă. Dar ajunge cu asta.

— OK, OK, suntem bine, am zis, douăzeci de minute mai târziu, după ce găsisem şi eliberasem frâna de mână.

M-am simţit de parcă ţineam frâiele unui elefant uriaş, neîndemânatic, scăpat de undeva.

Transpiram şi cât pe ce să mor de frică în timp ce conduceam, dar am încercat să arăt cât mai sigură pe mine şi calmă.

— Vreau să spun, nu-i atât de bine ca în zbor, dar mersul cu maşina este dat naibii pe lângă mersul pe jos.

Am zâmbit curajoasă spre Fang, doar pentru a-i vedea chipul încordat.

— Ce-i?

— N-ai putea s-o laşi mai moale cu virajele la limită? a zis el.
— Mă perfecţionez, i-am răspuns. A trebuit să fac ceva practică.
— N-am ştiut că o dubă poate merge aşa, pe două roţi, atât de mult, a comentat Nudge.
— Nu vreau să borăsc într-o maşină împrumutată, a spus Gasman.
Mi-am strâns buzele şi m-am concentrat asupra drumului. Ingraţii.
— Trebuie să virăm spre est peste vreo cinci sute de metri, am murmurat, holbându-mă pe geamul dubei.
Peste vreo şase sute de metri, am tras pe dreapta şi mi-am lăsat capul pe volan.
— Unde naiba-i drumul? am izbucnit frustrată. Nu-i niciun fel de afurisit de drum pe aici!
— Te iei după propriul tău simţ de orientare, a subliniat Fang.
— Şi nu pot fi drumuri peste tot unde simţi tu că ar trebui să fie, a adăugat Iggy împăciuitor.
Aş fi vrut să-i pocnesc pe amândoi.
Oftând, am luat-o pe drumul fără prea multe intersecţii şi-am făcut o întoarcere în U.
— Va trebui să o iau pe o rută mai ocolitoare, am zis.
Uram această senzaţie de timp care zboară, fără a şti dacă Angel mai era sau nu în viaţă. Şi chiar mai rău, detestam să ştiu că ne apropiam tot mai mult de Şcoală, locul unde ni se întâmplaseră toate lucrurile rele. Mă simţeam ca şi mm conduceam spre o moarte sigură şi era greu să-mi itd un forţele.
— Fir-ar!
După încă un viraj care ne-a îndepărtat de locul unde ar ti trebuit să mergem, am tras pe dreapta din nou şi-am lovit cu pumnul în volan de mai multe ori. Toţi muşchii îmi erau încordaţi din cauza condusului şi îngrijorării. Aveam o migrenă urâtă. In ultima vreme, am tot avut migrene păcătoase. Doamne!! Mă întreb de ce?
— E-n ordine, Max, a spus Gasman neliniştit.
— Loveşte în volan? s-a interesat Iggy.
— Uite! a zis Fang, arătând spre o tablă indicatoare. E un oraş în faţă. Haideţi să mergem acolo, cumpărăm ceva de mâncare şi căutăm o hartă recentă. Fiindcă brambu- reala asta nu duce niciunde.
Bennett era un oraş mic, aproape simpatic. M-am înălţat pe locul şoferului şi m-am încruntat, încercând să par mai în vârstă. Existau mai multe locuri unde puteam mânca. Am virat într-o parcare, încet, apoi am condus duba, cu o nespusă grijă, în capătul parcării, departe de celelalte maşini.
Am oprit motorul, iar Nudge şi Gazzy s-au repezit la uşă.
— Suntem în viaţă! a ţipat Gasman.
— Staţi! le-am spus. Uitaţi, suntem foarte aproape de Şcoală. S-ar putea să vă credeţi la dracu-n praznic, însă Eliminatorii chiar pot fi oriunde şi dându-se drept oricine. Ştiţi asta. Aşa că trebuie să fim prudenţi.
— Trebuie să mâncăm, a zis Nudge, încercând să nu se văicărească.
Pentru ea era greu, părea să ardă caloriile mai repede decât oricine, poate doar cu excepţia lui Gasman.
— Ştiu, Nudge, am zis cu blândeţe. O să mâncăm. Eu n-am spus decât că trebuie să fim foarte prudenţi. Să fim cu garda ridicată, gata s-o ştergem, bine? Oricine ne iese în cale, ar putea fi un Eliminator.
Au dat din cap. Am tras parasolarul, ca să mă pot uita în oglindă, şi ceva mic şi greu mi-a aterizat în poală.
Am încremenit, cu respiraţia tăiată în gâtlej. Ce... ?

Am privit în jos, cu grijă. Nu era o grenadă. Era o legătură de chei. Una dintre ele era pentru această dubă. M-am uitat la ea ca viţelul la poarta nouă.

— Ei, asta simplifică lucrurile, a zis Fang.

56

— Aş vrea să-mi miroasă camera aşa.

Iggy inspiră adânc, iar aromele de hamburgeri şi de cartofi prăjiţi fierbinţi pluteau pe lângă noi.

— Ar fi o îmbunătăţire, am căzut de acord citind meniul afişat.

Aveam o senzaţie ca şi cum stomacul meu încerca să se digere singur. Tremuram de tensiune şi adrenalină, sim- ţindu-mă de parcă urma să mă desfac pe la încheieturi.

Restaurantul fast-food era aglomerat şi trepida de gălăgie. Cu toţii eram tensionaţi când ne aflam în preajma oamenilor obişnuiţi. Ne-am aşezat la rând, încercând să nu ieşim în evidenţă. Din câte-mi dădeam seama, nimeni de aici nu era vreun Eliminator.

Desigur, Eliminatorii arătau şi ei normal, dar numai până începeau să se transforme şi încercau să-ţi ia capul cu totul.

— Eu nu mai mănânc came, a anunţat Nudge.

La privirea mea întrebătoare, m-a lămurit:

— Nu şi după ce-am văzut şoimii mâncând iepuri, şerpi şi alte păsări. E, pur şi simplu, dezgustător.

Fang păşi înainte şi comandă trei cheeseburgeri dubli, un shake de ciocolată, o băutură cu cafeină şi zahăr, trei porţii de cartofi, trei plăcinte cu mere.

— Hrăneşti gloata? a întrebat femeia de la tejghea.

— Da, doamnă, a răspuns Fang cu toată drăgălăşenia.

Mda, pe el şi toate personalităţile lui multiple, m-am gândit.

M-am întors spre Nudge.

— OK, am zis, căutând adânc prin puţul răbdării mele de lider. Dar tot ai nevoie de o mulţime de proteine.

Iggy a comandat acelaşi lucru ca şi Fang, am plătit eu pentru el. Fang l-a aşteptat să-şi ia mâncarea, şi l-a condus discret în cel mai izolat dintre separeuri.

— Hm, ia să vedem, am spus, înaintând. Vă rog să-mi daţi două sandviciuri cu pui, doi cheeseburgeri, patru porţii de cartofi prăjiţi, şase plăcinte cu mere, două shake de vanilie, unul de căpşuni şi apoi doi cheeseburgeri tripli, ilar fără hamburgeri.

— Adică, doar brânza şi chifla? Fără carne?

— Da. Asta ar fi grozav.

M-am uitat spre Nudge, iar ea a dat din cap.

Eram cât pe ce să leşin de foame, iar mirosul de mâncare mă ucidea. Stând lângă mine, Gasman îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, cu un aer nerăbdător. Mi s-a părut că a trecut o viaţă de om până când ne-am luat cele trei tăvi încărcate, am plătit şi ne-am alăturat lui Fang şi lj;gy în spate.

O altă privire prin jur mi-a dezvăluit familii fericite, copii care suflau de colo-colo hârtiile în care erau ambalat o paiele pentru băuturi, femei care discutau una cu alta, adolescenţi care ardeau gazul. M-am aşezat cu grijă, iar Nudge a venit lângă mine. Gasman s-a înghesuit lângă ea.

Sunt dură? Puternică? Sunt fermă? Absolut.

Am scâncit, oare, cu o jalnică încântare, când mi-am înfipt dinţii în sandviciul meu cald cu came de pui? Află că da.

Nudge s-a năpustit asupra chiflei ei cu brânză, Fang era la cel de-al doilea burger, Iggy de-abia dacă mai putea respira cu toată mâncarea îndesată în gură, iar Gasman devora cartofi prăjiţi cu pumnul. Arătam, probabil, ca nişte orfani nemâncaţi. Hei! Dar chiar eram nişte orfani nemâncaţi. Timp de câteva minute, tot ce puteai auzi nu erau decât zgomotele dezgustătoare ale masticării. Mi-am amintit, dintr-odată, mesele plăcute şi civilizate servite alături de Ella şi mama ei, când foloseam şervete şi maniere elegante, vorbind despre lucruri normale.

Grozav. Acum mă înecam şi aveam dificultăţi cu înghiţitul.

Nu sunt sigură când s-a întâmplat, dar, încet, mi-am dat seama că muşchii gâtului mi se încordaseră. I-am aruncat o privire lui Fang, care s-a uitat la mine pieziş, în vreme ce-şi consuma cartofii prăjiţi. Cunoşteam acea privire.

Acţionând tres nonşalant, am mai aruncat o privire prin jur. Cele două familii care stăteau aproape de noi, dispăruseră. Acum părea că un gmp de manechine masculine se lăsaseră copleşite de pofta de a ronţăi ceva. Ne înconjuraseră, erau mese întregi ocupate de ei.

Cu toţii arătoşi, tipi cu păr des, ochi mari şi frumoşi şi glasuri îngereşti.

Oh, Doamne! Mi-a căzut inima-n călcâie, ca o roabă încărcată cu plumb.

57

I-am făcut lui Fang un semn discret cu capul, aproape imperceptibil, şi m-am uitat înapoi spre ieşirea de incendiu din spatele lui. A clipit în semn că da, să-mi arate că a înţeles. Apoi l-a bătut pe Iggy pe mână.

— Nudge, am rostit în şoaptă. Gazzy. Nu te uita acolo.

Peste trei secunde sari peste Fang şi dispari pe uşa de incendiu.

Fără să-mi dea vreun semn că m-au auzit, Nudge şi Iggy îşi continuară mestecatul. Nudge sorbi, calmă, o înghiţitură din shake-ul ei. Apoi, într-o secundă, sări în sus, pe masa noastră, şi, practic, se aruncă prin uşa de incendiu. Gasman era, de fapt, ca lipit de spatele ei.

Eram aşa de mândră de ei.

Alarma începu să sune, dar eram chiar în urma lor, iar Fang şi Iggy după mine. Am ajuns la dubă înainte ca Eliminatorii să fi ieşit pe uşă.

Înăuntru, am înfipt cheia în contact şi-am pornit motoul Eliminatorii au năvălit în parcare, începând să se transit u me în lupi.

Am apăsat pe acceleraţie şi-am băgat, rapid, în marşa- rier, ţipând când am simţit bufnitura unui Eliminator lovit. Apoi am băgat în viteză şi-am depăşit, mugind, curba, chiar printre tufele care mărgineau parcarea. Cauciucurile scrâşneau în timp ce m-am înscris în trafic, atrăgându-mi un cor de claxoane furioase dinspre celelalte maşini.

Am trecut chiar prin staţia de benzină din colţ, evitând, la limită, mai multe maşini. Ajunşi pe partea cealaltă, am intrat, din nou, huruind în trafic.

— Maxi mi-a strigat Nudge, însă văzusem şi eu semiremorca, am auzit scârţâitul metalului când camionul a zgâriat un automobil.

Apoi am tot intrat şi ieşit de pe carosabil, dorindu-mi să fi ştiut să conduc mai bine, dorindu-mi să fi furat şi altceva în afara dubei.

— E aşa de masivă! am strigat frustrată, în vreme ce ne legănam, din nou,

pe două roţi, într-un alt viraj.

OK, coteam repede. Dar sigur.

— E o dubă, a zis Fang, ca şi cum m-ar fi învinovăţit pe mine că nu furasem un automobil de curse.

Am ieşit din oraş în goană, a trebuit să scap din tot traficul aglomerat. Adrenalina pulsa în mine, braţele mi le simţeam ca pe cablurile întinse ale volanului. Trebuie să scăpăm de duba asta.

— Am să opresc! am ţipat peste zgomotul motorului. Săriţi afară şi luaţi-vă zborul cât de repede puteţi!

— OK! mi-a răspuns stolul în cor.

O ocheadă în oglinda retrovizoare mi-a arătat trei maşini negre, care ne urmăreau, gata să ne ajungă din urmă.

Trebuia să câştig timp.

Scrâşnind din dinţi, am ieşit brusc de pe drum direct intr-un lan de porumb. Ne-am avântat prin tuleiele uscate, tresărind când se izbeau de parbriz. Am încercat să merg ni zigzag cât de bine m-am priceput, apoi ceea ce vedeam în faţă m-a făcut să sper că în curând ajungeam la o şosea.

N-am mai văzut nimic în oglinda retrovizoare, iar zgomotul produs de tulpinile de porumb strivite răsuna prea l.ire pentru mine ca să mai pot auzi şi alte motoare. Scă- Iiţisem de ei? Şi da, iată un drum! Excelent!

Duba a ţâşnit greoaie pe drum, scuturându-ne până la oase. Imediat ce cauciucurile au dat de asfalt, am ambalat iar motorul.

Chiar atunci un sedan ne-a sărit în faţă.

L-am lovit, frontal, cu nouăzeci şi şase de kilometri la oră.

58

Notă pentru mine: Blochează airbagurile viitoarei maşini pe care o furi.

Problema cu airbagurile este că, atunci când loveşti ceva cu optzeci-nouăzeci de kilometri pe oră, se umflă cu o forţă suficient de mare ca să te arunce pe speteaza scaunului, ca pe o păpuşă dezarticulată, fiind posibil să-ţi pocească faţa. Ceea ce mi s-a întâmplat mie cu asta, am constatat, încercând să stăvilesc valul de sânge din nas.

— Ziceţi, am spus sfârşită.

— Eu sunt OK, a zis Fang lângă mine.

Avea gâtul rănit de centura de siguranţă, care aproape că-1 decapitase.

— OK şi aici, a rostit Nudge, de pe locul din spate, părând mică şi înfricoşată.

M-am înălţat s-o văd. Era albă la faţă, cu excepţia frunţii julite în urma impactului cu scaunul lui Fang. Ochii i s-au căscat, din cauza şocului, când a văzut sângele de pe faţa mea.

— E doar nasul, am asigurat-o repede. Rănile de la cap sângerează întotdeauna din belşug. Uite, aproape că nu mai curge.

O minciună.

— Mă simt ca... o budincă, a gemut Iggy. O budincă dotată cu terminaţii nervoase. O budincă aflată în dureri groaznice.

— Mi-e rău, a făcut Gasman, alb la faţă, cu buzele livide şi lipsite de sânge.

Trosc!

Peste tot în jur, geamurile s-au spart şi am sărit şi ne-am pus mâinile pe faţă. Am văzut un pistol izbind sticla, apoi mâini păroase, cu gheare oribile,

traseră de uşi deschi- zându-le.

N-am avut vreme nici măcar să pocnim şi noi zdravăn pe cineva; Fang şi cu mine am fost traşi din dubă şi aruncaţi la pământ.

— Fugi! am zbierat, apoi am scos un geamăt, după ce n.isul meu primise încă o lovitură năucitoare.

Am privit în sus chiar la timp ca să văd uşile din spate .ile dubei deschizându-se şi Iggy şi Gasman ţâşnind în văzduh. Un val de bucurie fără seamăn m-a făcut să radiez, .ipoi m-am înecat după ce un nou val de sânge mi-a ajuns in gură.

L-am scuipat, în vreme ce Eliminatorii urlau de furie, şi .iu început să tragă în băieţi. Dar Iggy şi Gazzy continuau să câştige altitudine. Da, da, da!

Nudge, care lovea şi ţipa, fu smulsă din spatele dubei şi azvârlită lângă mine. Avea lacrimi în ochi şi m-am întins s-o iau în braţe.

Un Eliminator m-a lovit tare cu cizma lui italienească, lucrată manual. Au!

— Marcată. Eşti pe inventar, a hohotit Ari, iar ceilalţi au izbucnit în râs, aproape dansând cu un avânt şi o bucurie monstruoase.

— Mai că-ţi vine să crezi că nu vreţi să vă întoarceţi la Şcoală, a continuat el dezvelindu-şi dinţii galbeni, ascuţiţi ca lama, picurând peste mine balele lui de Eliminator.

Erau cinci Eliminatori şi noi trei. Pentru statura mea sunt ciudat, incredibil de puternică, însă Ari mă depăşea în greutate cu vreo 72 de kilograme şi-şi ţinea cizma apăsată tare pe fruntea mea. Aş fi vrut să-l împuşc, doar un glonţ mortal care să-i împrăştie creierii.

I-am văzut ochii lui Fang, care erau întunecaţi şi lipsiţi de expresie, apoi ai lui Nudge. Am încercat să-i ofer un zâmbet încurajator, dar din moment ce faţa mea era doar un mare spectacol al sângelui, asta n-avu deloc efectul îmbucurător sperat de mine.

Apoi am auzit acel îngrozitor vup, vup, al elicopterului care se îndrepta spre noi, iar Eliminatorii au început să strige şi să-şi agite braţele.

Ce scenă emoţionantă, mi-a strigat Ari. Mergem cu toţii acasă. Ca pe vremuri.

59

Angel trăia. Atât timp cât trăia, puteam să fac faţă aproape la orice.

Ştiam că era în viaţă pentru că o puteam vedea în cuşca ci jalnică, alături de a mea. Dacă ne întindeam degetele printre gratii cât puteam noi de mult, ne mai despărţeau doar vreo câţiva centimetri până să ne atingem.

— Cel puţin, ţie ţi-au dat o cutie mare, a spus ea cu o voce subţire şi scrâşnită. Sunt un medium.

Mi s-a pus un nod în gât. Faptul că încă încerca să fie curajoasă mi-a zguduit lumea interioară. M-am simţit ruşinată pentru că mi-a trebuit atât de mult timp ca să ajung aici, ruşinată pentru că-i lăsasem pe Eliminatori să ne prindă, ruşinată pentru că eram o ratată, chiar şi ca mutantă.

— Nu-i vina ta, a mai zis ea, citindu-mi gândurile.

Arăta îngrozitor. Ochii-i erau duşi în fundul capului şi in jurul lor avea pete întunecate uriaşe, vineţii. O parte a Icţei ei era o vânătaie imensă, pe alocuri galbenă, şi verde pe la margini. Angel arăta slabă şi uscată, ca o frunză, cu oasele la fel de delicate ca nişte lujere. Penele-i erau flasce şi murdare.

Vizavi, de partea cealaltă a culoarului, Nudge şi Fang erau în cutiile lor.

Nudge arăta zguduită rău, încercând să-şi ţină frica sub control, dar pierdea lupta. Fang stătea cu mâinile strânse pe genunchi, nemişcat. I-a zâmbit lui Angel când a văzut-o prima dată, dar în majoritatea timpului era rece, retras, distant. Se retrăgea în el însuşi, singurul loc care-i mai rămăsese la dispoziţie.

— Îmi pare rău, Max, a şoptit Angel, cu ochii tulburaţi. Este numai greşeala mea.

— Nu spune prostii, i-am zis, cu o voce care amintea de Elmer Fudd din cauza nasului meu înfundat şi spart. I s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi. Şi este greşeala mea că Nudge, Fang şi cu mine am fost capturaţi.

Peste tot în jurul meu, mirosurile de metal rece şi antiseptic îmi trezeau nişte amintiri oribile, îngropate de mine adânc, cu mult timp în urmă. Ţăndări de lumină, durere şi frică îmi apăreau în minte, făcându-mă să mă simt un pic aiurea. Sângerarea din nas se oprise, în sfârşit, dar mă durea. Migrena îmi revenise în forţă şi vedeam străfulgerări de imagini din cele mai ciudate. Ce însemnau toate acestea?

— Max, e ceva ce trebuie să-ţi spun, a început Angel să-mi zică, plângând.

— Şşşşş, am şoptit cu blândeţe. Mai poate aştepta. Tu doar odihneşte-te. Încearcă să rezişti.

— Nu, Max, chiar e foarte important...

Se deschise o uşă şi pe linoleum răsunară paşi zgomotoşi. Pe faţa ei mică şi învineţită, ochii lui Angel arătau acum înspăimântaţi. În mine s-a aprins mânia că cineva, oricine, ar fi putut s-o îngrozească aşa pe fetiţa asta.

Mi-am încordat muşchii, mijindu-mi ochii, şi arătând expresia mea cea mai sălbatică. Le va părea rău că aleseseră să se pună cu Angel. Vor regreta chiar şi că s-au născut.

Am strâns din pumni. M-am ghemuit în cuşca mea, gata să sar la oricine-ar deschide-o ca să le pot sfâşia plămânii. Aş începe cu Ari, jegul jegurilor.

Angel stătea gârbovită acum, plângând pe tăcute, iar în sinea mea am început să mă îngrozesc, întrebându-mă ce Dumnezeu i-au făcut? Mă simţeam total dependentă de adrenalină, cu totul dementă.

Picioarele s-au oprit drept în faţa cuştii mele. Puteam vedea marginea unui halat alb, de laborator, atingând genunchii.

S-a aplecat şi s-a uitat în cuşca mea cu o expresie blândă, milostivă.

Inima aproape că mi s-a oprit şi am căzut pe spate.

— Maximum Ride, a zis Jeb Batchelder. Oh, mi-a fost atât de dor de tine.

60

Am halucinaţii, mi-am zis, buimăcită. Am o experienţă extra- corporală.

Orice altceva dispăru din câmpul meu vizual. Nu-1 puteam vedea decât pe Jeb, zâmbindu-mi printre gratiile cuştii mele de câine.

Jeb a fost singura persoană de care am avut vreodată parte care s-a comportat părinteşte cu mine.

Ne-a răpit pe toţi şase, acum patru ani, din acest circ grotesc şi ne-a ascuns în casa de la munte. Ne-a ajutat să învăţăm să zburăm — niciunuia dintre noi nu i se îngăduise suficient spaţiu ca să încerce asta. Ne-a hrănit, ne-a îmbrăcat şi ne-a învăţat tehnici de supravieţuire, cum să luptăm, ne-a învăţat să citim. Ne-a spus glume şi ne-a citit poveşti şi ne-a lăsat să jucăm jocuri video. Ne pregătea cina şi ne vâra în culcuş la venirea nopţii. Ori de câte ori mi se făcea frică, îmi aminteam că Jeb era acolo şi că ne va apăra, iar după

asta, întotdeauna mă simţeam mai bine.

Dispăruse acum doi ani.

Noi întotdeauna am ştiut că fusese ucis. Ştiam că mai degrabă ar fi murit decât să dezvăluie locul unde ne aflam. Că murise încercând să ne protejeze. Lucruri din astea.

În ultimii doi ani, tuturor ne fusese dor de Jeb atât de mult, încât simţeam asta ca o durere oribilă, persistentă, tânguitoare, care nu mai înceta. Ştii cum, ca atunci când (i-ar muri tata şi mama. A fost atât de îngrozitor la început, când n-a mai venit acasă, iar apoi am fost nevoiţi să acceptăm că nici nu se va mai întoarce.

Mort sau viu, a fost eroul meu. Zi de zi. In ultimii patru ani.

Acum, ochii-mi spuneau că era unul dintre ei.

Că fusese unul dintre ei tot timpul. Că tot ce-am ştiut .ui simţit în legătură cu el a fost o minciună putredă şi infectă.

Acum, cuvintele lui Angel, teama ei, lacrimile ei, dobândeau un înţeles oribil. Ştiuse.

Mueram de dorinţa să mă uit la ea, la Fang sau la Nudge, să le văd reacţiile.

Însă nu i-am oferit această satisfacţie.

Precum o uşă trântită în faţă, tot ceea ce în mine îl iubise i se încrezuse în Jeb s-a zăvorât în sine. În locul lor, au prins contur sentimente noi, atât de puternice şi pline de ura, încât m-au speriat.

Ceea ce spunea ceva.

— Ştiu că eşti surprinsă, a continuat el cu un zâmbet. Hai. Trebuie să vorbesc cu tine.

A scos zăvorul de la uşa cuştii mele de câine şi a deschis-o. Într-o clipită mi-am şi conturat un plan de acţiune: să nu fac nimic. Doar să ascult şi să privesc. Să absorb orice şi să nu dau nimic din mine.

OK, ca plan, nu era proiectul pentru Westminster Abbey, însă era un început.

încet, am ieşit din cuşcă. Muşchii au gemut când m-am ridicat. Nu m-am uitat spre nimeni din stol, dar mi-am dus mâna dreaptă la spate, cu două degete lipite.

Era semnul nostru pentru „aşteptaţi“.

Jeb ne învăţase asta.

61

Jeb şi cu mine am trecut de un şir de computere, ieşind din raza vizuală a celorlalţi. O uşă, aflată pe peretele de la capătul celălalt, ducea într-o încăpere mai mică, care nu prea mai părea a fi laborator, mobilată cu canapele, o masă şi scaune, o chiuvetă şi un cuptor cu microunde.

— Aşază-te Max, te rog, a spus el, arătând spre un scaun. Am să aduc nişte ciocolată caldă.

A rostit asta calm, ştiind că era preferata mea, ca şi cum am fi fost în bucătărie, acasă.

— Max, trebuie să-ţi spun... că sunt atât de mândru de voi, a continuat, punând nişte căni în cuptor. Nici nu-mi vine să cred cât de bine v-aţi descurcat. Nu, pot să cred... şl iam că puteţi s-o faceţi. Dar văzându-te atât de sănătoasă, ile puternică, un lider atât de bun, ei, bine, asta mă face să lai

mândru.

Cuptorul cu microunde a ţiuit, iar el a aşezat o cană aburindă înaintea mea, pe masă. Ne aflam într-o locaţie ul- trasecretă din mijlocul Văii Morţii, numită oficial „aiurea, la dracu-n praznic“ pe orice hartă, şi totuşi a reuşit să facă rost de bezele, punând două în cana mea.

Îl înfruntam cu obidă, ignorând ciocolata fierbinte, cu toate că-mi făcea maţele să chiorăie.

S-a oprit, ca şi cum mi-ar fi dat răgaz să răspund, apoi s-a aşezat la masă vizavi de mine. Era Jeb, creierul meu acceptase, în cele din urmă, adevărul inevitabil. I-am recunoscut cicatricea fină, roz, de pe linia bărbiei, uşoara încovoiere a nasului, pistruiul mic de pe urechea dreaptă. Acesta nu era fratele lui geamăn şi rău. Era chiar el. Era malefic.

— Trebuie să ai multe întrebări de pus, a zis el. Nici nu ştiu de unde să încep. Eu doar... Îmi pare nespus de rău pentru asta. Aş vrea să pot explica tot... aş vrea să-ţi fi putut explica, încă de acum doi ani, dacă altcuiva nu. Aş vrea să pot explica ce-aş da ca să te văd zâmbind din nou.

Ce-ai zice de capul tău, înfipt într-un par?

— Dar cu timpul, Max, totul va ieşi la iveală şi ai să înţelegi ce se întâmplă. Asta i-am spus lui Angel. I-am spus că totul este un test, chiar şi când nu ştii asta. Că uneori trebuie să faci doar ce ţi se spune să faci, şi ştii că se va limpezi totul mai târziu. Tot ce s-a întâmplat a fost un test.

A dat din mână cu un gest vag, ca şi cum ar fi cuprins întreaga mea experienţă.

Stăteam acolo, conştientă că bluza mea era pătată de sângele uscat, că mă durea faţa, că mi-era foame — quelle surprise — şi că n-am simţit niciodată, atât de mult, dorinţa de a ucide pe cineva, nici măcar vara trecută, când Iggy mi-a sfâşiat singura mea pereche — favorită — de pantaloni Goodwill ca să facă un fitil destul de lung ca să detoneze ceva aflat la vreo cincisprezece metri distanţă.

N-am spus nimic, pe chipul meu nu se citea nicio expresie.

M-a privit, apoi a închis uşa.

— Max, a zis, cu un ton nou, insistent, în glas. Max, curând, vor veni nişte indivizi aici, să discute cu tine. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva.

Că eşti întruchiparea diavolului?

— Ceva ce nu ţi-am putut spune mai înainte, ceva pentru care am crezut că te voi putea pregăti mai târziu.

A aruncat o privire prin jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-1 auzea nimeni. Cred că uitase de toate lecţiile noastre de filaj, despre microfoanele ascunse şi senzorii de temperatură, de echipamentul de ascultare de la mare distanţă, care putea înregistra un pârţ de şobolan şi de la un kilometru distanţă.

— Problema este, Max, a spus el, cu o tonă de emoţii sfâşietoare în priviri, că tu eşti mult mai deosebită decât ţi-am tot spus eu. Vezi tu, ai fost creată cu un motiv. Ţinută m viaţă cu un scop, cu un scop special.

Vrei să spui că în afară de verificarea modului cum savanţii ilnnenţi pot transplanta ADN aviar pe un ovul uman?

A inspirat, privind adânc în ochii mei. Mi-am decuplat, urc, orice amintire frumoasă despre el, fiecare hohot de râs împreună, fiecare moment fericit, orice gând despre cum îmi era el ca un tată.

— Max, motivul, scopul, ar fi acesta: se crede că tu vei milva omenirea.

62

OK, n-am putut rezista. Mi-a căzut falca. Mi-am închis gura, din nou, repede. Ei bine, asta va da, cu siguranţă, greutate încercărilor mele constante de a avea prima acces la baie dimineaţa.

— Nu-ţi pot spune mai mult de-atât acum, a zis Jeb, ui tându-se din nou peste umăr. Dar a trebuit să-ţi fac o imagine a dimensiunii problemei cu care ne confruntăm, enormitatea ei, importanţa ei. Eşti mai mult decât deosebită, Max. Eşti predestinată. Ai un destin pe care nu ţi I poţi imagina.

Poate că reuşesc să o fac pentru că nu sunt cu totul scrântită.

— Max, tot ce-ai făcut, tot ceea ce eşti tu, tot ce ai putea fi, este însemnat în destinul tău. Viaţa ta valorează cât mii de alte vieţi. Faptul că eşti în viaţă este cel mai important lucru realizat de cineva, vreodată.

Dacă se aştepta la un răspuns debordant, va trebui să aştepte mult şi bine.

A oftat din greu, fără să-şi ia ochii de la mine, dezamăgit de lipsa mea de entuziasm faţă de faptul că aflasem că eu eram Mesia.

— E-n ordine, a continuat el, trist şi înţelegător. Aproape că nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simţi sau ce gândeşti. Este OK. Doar am vrut să-ţi spun chiar eu. Mai lârziu, vor veni alţii să discute cu tine. După asta, vei avea posibilitatea de a te gândi la tot, de a-ţi da seama ce ar putea însemna pentru tine şi pentru ceilalţi. Dar, deocamdată, nu spune nimic celorlalţi din grup. E secretul nostru, Maximum. Curând, îl va şti întreaga lume. Dar nu încă.

Mă pricepeam tot mai bine la a nu spune nimic.

S-a ridicat şi m-a ajutat să mă scol de pe scaun, o mână prevenitoare plasată sub cotul meu, care mi-a făcut pielea tie găină.

Am mers în tăcere până la şirul de cuşti şi a deschis-o pe a mea, aşteptând, răbdător, să mă târăsc înăuntru. Ce mai gentleman.

Zăvorând uşa în spatele meu, s-a aplecat pentru a-mi tl.lrui una dintre privirile lui pline de miez.

— Să nu uiţi, a şoptit el. Ai încredere în mine. E tot ce-ţi cor. Doar să ai încredere în mine. Ascultă-ţi instinctul.

Ei, de câte ori l-am auzit spunându-mi asta? m-am întrebat, plină de dispreţ, în vreme ce se îndepărta. Chiar acum, instinctu-mi spunea că voiam să-i smulg plămânii ilară din piept cu nişte cleşti.

— Eşti bine? m-a întrebat Angel neliniştită, cu faţa lipită de o latură a cuştii ei.

Am dat din cap şi am întâlnit privirile lui Fang şi ale lui Nudge, vizavi.

— Sunt OK. Toată lumea să se ţină bine, da?

Nudge şi Angel dădură din cap, iar Fang se holba la mine. N-aveam nicio idee la ce se gândea. Se întreba, oare, dacă nu devenisem trădătoare? Se întreba dacă nu cumva Jeb reuşise să mă prelucreze, ori dacă nu cumva fusesem în aceeaşi ligă cu el de la bun început?

Va afla destul de curând.

63

Au trecut orele. În dicţionar, alături de cuvântul stres, există o imagine cu o creatură mutant de mărime mijlocie, înghesuită într-o cuşcă de câine, întrebându-se dacă destinul ei este să fie ucisă, sau să salveze lumea.

OK, nu prea cred. Dar aşa ar trebui.

Dacă te poţi gândi la altceva mai enervant, mai sigur că-ţi va biciui fiecare fibră a trupului până te termină, să-mi spui şi mie.

Nu le puteam povesti nimic celorlalţi, nici măcar în şoaptă. Dacă pe Jeb îl distra să pretindă că uşile închise şi vorbitul în şoaptă erau o bună metodă de a păcăli orice ascultare, n-avea decât. Dar eu ştiam altceva. Puteau fi camere de luat vederi şi microfoane ascunse oriunde, integrate în cuştile noastre. Aşa că n-am putut să aplic ni- i iun plan, să liniştesc lumea, nici măcar să dau ochii peste cap şi să zic: „Oh, Doamne! Jeb trăieşte!“

Când Angel a şoptit „Unde-s Gazzy şi Iggy?“, am dat ilu.ir din umeri. I-a căzut faţa şi i-am aruncat o privire 'tură. Au fugit. Sunt în siguranţă.

Mi-a citit gândurile, a dat uşor din cap, apoi s-a lăsat încet pe-o parte a cuştii ei, istovită.

După aceea, tot ce-am mai putut face a fost să trimit priviri ameninţătoare.

Ore în şir.

Migrena mi-a revenit, iar când am închis ochii, toate acele imagini dansau în spatele pleoapelor.

La un moment dat, a intrat un halat alb şi a aruncat încă un „experiment“ în cuşca de lângă mine. M-am uitat într-acolo, curioasă, apoi mi-am întors repede privirea, cu durere-n suflet. Semăna suficient de mult cu un copil ca să mă facă să-mi vină rău, dar şi mai mult cu un fel de ciupercă oribilă. Excrescenţe uriaşe, granuloase, îi acopereau mare parte din corp. Avea numai câteva degete şi doar un singur deget la picior, înfipt la capătul unui membru ca o păstaie. Ochi albaştri, morţi, priveau spre mine clipind.

La un moment dat, în următoarea jumătate de oră, mi-am dat seama că „experimentul“ nu mai respira. Murise, chiar lângă mine.

Copleşită de oroare, m-am uitat spre Angel. Plângea. Stia.

În cele din urmă, mult mai târziu, uşa laboratorului s-a deschis. Au intrat mai multe persoane, şi-am auzit glasuri omeneşti şi croncănit ca de Eliminatori şi râsete. Au împins în zona noastră un căruţ mare, cu platformă.

— Nu văd decât patru, a spus un bărbat, cu glasul afectat şi îngrijorat.

— Doi au încasat-o, a zis Ari, părând victorios. In Colorado. Atâţia au mai rămas.

A lovit cu piciorul în cuşca mea, făcând să se zguduie gratiile.

— Salut, Max! Ţi-a fost dor de mine?

— Directorul e sigur de asta? a întrebat o femeie. E păcat, mai avem atât de multe de aflat despre ei.

— Da, a confirmat un al treilea halat alb. E prea riscant. Ţinând cont de cât de necooperantă a fost asta mică.

Am interceptat privirile lui Angel şi i-am făcut un semn cu degetul mare în sus, mândră de rezistenţa ei. Mi-a răspuns cu un zâmbet istovit.

Apoi, cuşca ei a fost înşfăcată brutal şi azvârlită pe cărucior ca o valiză. A tresărit când s-a lovit cu obrazul julit de latura cuştii, iar în mine s-a aprins din nou furia.

In secunda următoare, Ari a apucat şi cuşca mea şi a aruncat-o în căruţ, alături de a ei, lăsându-mă să cad cu o zguduitură în urma căreia mi-am muşcat buza adânc. De parcă mi-ar fi trebuit încă o rană. Mi-a rânjit printre gratii, lăsându-mă să-i văd colţii lungi, galbeni.

— Puternic, ca un taur, s-a împăunat el.

— Taică-tu trebuie să fie atât de mândru, am zis sarcastică, iar el s-a înfuriat instantaneu, lovind cuşca atât de tare, încât aproape că a răsturnat-o.

— Uşor, a murmurat un halat alb, alegându-se cu un m.irâit ucigător din partea lui Ari.

Apoi, alţi doi Eliminatori i-au încarcerat pe Fang şi Nudge chiar lângă noi. Cu Ari ţinând trena în spate, pă- i.ind furios, ne-au împins prin uşile duble, late. Sala de-afară era dureros de strălucitoare, îmbibată de mirosul de detergent pentru spălat podele şi încărcată cu diverse echipamente de birou.

Agăţată de gratiile cuştii mele, am aruncat o ocheadă pe-afară, încercând să recunosc vreun coridor, un birou, ortice mi-ar putea indica în ce parte a Şcolii ne aflam.

Eliminatorii îşi băgau degetele printre gratii, încercând să ne zgârie, batjocoritori, zăngănind, literalmente, cuştile. Mă întrebam cât de multă forţă ţi-ar trebui ca să apuci degetul unui Eliminator şi să-l rupi.

Am cotit, brusc, după un colţ, şi-am fost împinşi prin alte uşi duble, batante, iar apoi am ajuns afară. Am inspirat cu nesaţ, dar chiar şi în afara Şcolii aerul era alterat şi îmbâcsit.

Aplecându-mă, m-am mutat dintr-o parte în alta a cuştii, căutând repere. In spatele nostru se afla clădirea laboratorului. În faţa noastră, la poate o sută de metri distanţă, era o clădire scundă, din cărămidă roşie. Ne aflam în curtea din spatele Şcolii.

Curtea la care obişnuiam să mă uit, în miez de noapte, de la fereastra laboratorului nostru.

Era curtea unde se antrenau Eliminatorii să-şi doboare ţintele şi să le dezmembreze.

Probabil că de aceea râdeau.

64

Ciudăţenia confruntării cu moartea iminentă este că te face să pui totul în balanţă.

Ca acum. Alternativele mele erau ori să cedez şi să-i las să ne ucidă pe toţi, ori să lupt cu tot ce aveam.

Am ales a doua variantă, pentru că aşa sunt amuzantă.

În secunda în care a trebuit să decid ce formă va lua lupta mea până la moarte“, o umbră a acoperit soarele.

— Ţi-ai pus tenişii, purcico? a întrebat Ari, băgându-şi degetele păroase printre gratiile cuştii mele şi zăngăni ndu-le. Ai chef de puţină mişcare? Vrei să alergi? Vrei să te baţi cu mâncare? Tu eşti haleala!

Am rânjit sinistru. Apoi m-am aplecat şi l-am muşcat zdravăn de degete. A tras adânc aer în piept, apoi a urlat din cauza durerii groaznice. Mi-am adunat forţele şi l-am muşcat şi mai tare, până când mi-am simţit dinţii sfâ- hlindu-i pielea, gustându-i sângele oribil. Dar ştii ce? Nu mi .1 păsat. Să-l văd pe Ari rănit, a meritat tot.

După accidentul de maşină, dacă muşcam ceva mă durea îngrozitor, însă mi-am reprimat durerea, punând fiecare miligram din furia mea în maxilarele afectate. Ari tot scutura cuşca, izbind-o cu cealaltă mână, iar capul îmi era aruncat de colo-colo ca o minge de ping-pong.

Dar am rezistat, având gânduri de pitbull.

Halatele albe urlau acum la mine. Încă răcnind, Ari a început să izbească sălbatic în cuşca mea. Deodată, mi-am descleştat dinţii şi i-am dat drumul. Următoarea lui lovitură a căzut într-o parte a cuştii, făcând-o să se rostogolească de vreo două ori.

Am aterizat cu susul în jos, chiar lângă uşa cuştii lui Angel. Fiind mai isteaţă

decât media urşilor, mi-au trebuit doar câteva secunde ca să-i scot zăvorul.

— Fugi! i-am poruncit. Du-te! Nu comenta!

A dat uşa la o parte şi a ţâşnit afară tocmai când Ari sărea pe partea de sus a cuştii mele animat de o furie ucigătoare. M-am ţinut cât am putut de bine, însă el demola cuşca, mugind de durere. Cutia s-a rostogolit într-o parte, pe iarbă, şi, pentru o fracţiune de secundă, am zărit cerul. Era traversat de nori întunecaţi, de furtună, care se deplasau rapid. Apoi am fost rostogolită din nou, ceea ce m-a făcut să mă simt ca o rufă într-o maşină de spălat.

Ari urla furios, făcându-mă în toate felurile şi scutu- rându-şi degetele însângerate, astfel că picăturile de he- moglobină m-au mânjit printre gratii.

Dar acum zâmbeam. Primul meu zâmbet sănătos din ultimele zile.

Ştiam ce erau acei nori de furtună.

Erau şoimii, conduşi de Iggy şi Gasman, cine altcineva? Şi atacau Şcoala ca să ne salveze.

65

N-ai decât să crezi că-s nebună, dar există ceva îmbucurător la vederea unor păsări de pradă uriaşe, care sfâşie carnea unui Eliminator.

Tot aşa cum Ari, uitând de zăvor, în furia lui criminală, a reuşit să spargă cuşca, a fost şi el atacat în picaj de un şoim cu ghearele ascuţite ca briciul, cu o ură imensă faţă de lupi. Iţindu-mă din cuşcă, l-am văzut cum încerca să-l pocnească, grohăind ca un porc mare când pasărea-i jupui pielea de pe ceafă.

— Angel! Fugi de-aici! am strigat, alergând la ea.

O fugăreau două halate albe, însă am ajuns eu prima. L-am îmbrâncit din drum pe unul, am apucat-o pe Angel de încheietura mâinii, şi-am aruncat-o în văzduh.

Apoi am reuşit să deschid cuşca lui Fang. Halatele albe s-au aruncat asupra mea, însă un adult obişnuit care se pune cu Max când e furioasă nu are nicio şansă. I-am tras unuia un dos de palmă peste falcă, simţind cum îi zboară dinţii. Pe celălalt l-am pocnit drept sub bărbia dublă. Capul i-a zvâcnit în spate, apoi individul a căzut ca un sac cu ciment.

Fang a zbughit-o din cuşcă, apoi l-a înşfăcat pe unul dintre halatele albe şi l-a izbit de cărucior. Şi-a ridicat pumnul şi-a lovit, arătând detaşat şi hotărât. Savantul şi-a dat ochii peste cap, după care s-a prăbuşit.

Nu mi-a trebuit mult ca să ajung la Nudge. S-a rostogolit din cuşca ei tocmai când Iggy şi cu Gasman îşi conduceau roiul de şoimi pentru runda a doua.

Prin apropiere, o femeie în halat alb se chinuia să se ridice în picioare. Am ţâşnit spre ea, apoi am sărit în sus, cu piciorul drept deja legănându-se pentru o lovitură cumplită din lateral. Am lovit-o în piept, bam! A căzut în genunchi, incapabilă să mai respire, cu o expresie năucită pe faţă.

— Consideră asta un accident de muncă, vrăjitoareo! am mârâit, apoi m-am răsucit pe călcâie ca să văd ce fac şi ceilalţi din stol.

Fang îşi exprima ostilitatea faţă de Ari, ghemuit neajutorat la pământ, cu mâinile ţinându-se de cap. Fang l-a lovit cu piciorul din lateral, apoi l-a izbit cu pumnul într-o tâmplă. Ca măsură de siguranţă, Fang a ridicat o cuşcă, pe care a spart-o lovind-o de nemernicul Eliminator. Acum părea că Ari fusese prins într-o cuşcă.

Am ţâşnit în văzduh, simţindu-mă entuziasmată când aprigii şoimi au trecut

pe lângă mine. Am numărat patru halate albe, Ari, şi alţi trei Eliminatori aflaţi pe sol, doi dintre ei încă în picioare. Unul a scos un pistol, însă muşchii săi de la încheietură i-au fost imediat sfâşiaţi de un clonţ neiertător. Oooh! Cât o mai fi durut asta.

— Fang! am strigat. Iggy! Gazzy! Să mergem! Plecaţi, plecaţi, plecaţi!

S-au ridicat în aer aproape în silă, Iggy se deplasa printre şoimi. Prin vorbe nerostite le-a spus că bătălia noastră s-a terminat. Aceste păsări minunate au virat atunci cu eleganţă şi s-au înălţat în viteză, făcându-mi urechile să ţiuie cu ţipetele lor de luptă.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, am numărat, adunându-mi propriul meu stol şi îndemnându-i să urce. Fang! Ia-o pe Angel!

Angel reuşise să se menţină în aer în tot acest timp, însă se clătina şi pierdea altitudine. Imediat, Gasman s-a dus de-o parte a ei, iar Fang de alta, ţinând-o amândoi în timp ce se înălţau.

Din clădire ieşeau puhoi şi mai multe halate albe şi Elini inatori, însă eram prea sus şi ne deplasam cu viteză prea mare pentru ei ca să ne mai poată răni. Adio, cretinilor, mi-am zis. Şcoala s-a terminat, pentru totdeauna.

— Max!

Vocea îmi atrase privirea în jos.

Era Jeb. Probabil fusese prins în atacul şoimilor pentru că avea halatul sfâşiat, iar pe umăr se vedeau pete de

sânge.

— Maximum! a strigat el din nou.

Expresia de pe chipul său nu era una furioasă... era i ova ce n-am putut descifra.

— Max! Te rog! Acesta a fost un test! Nu te-ai prins? Aici «•raţi în siguranţă\ N-a fost decât un test. Trebuie să mă i rozi... sunt singurul în care poţi avea încredere! Te rog! în- loarce-te... dă-mi voie să-ţi explic!

M-am uitat la el, omul care mi-a salvat viaţa cu patru .mi în urmă, m-a învăţat, practic, tot ce ştiam, mă consola i-.ind plângeam, mă înveselea când luptam, îmi ţinea părul dat pe spate când prindeam din zbor fulgii de grâu, mi-a fost cel mai aproape de ideea de tată.

— Nu prea cred, am zis obosită.

Apoi m-am lansat în zbor şi mi-am lăsat aripile să mă poarte departe, sus, acolo unde mă aştepta familia mea.

66

Două ore mai târziu, lacul Mead se înfăţişa vederii împreună cu vârful de stâncă ocupat de şoimii uriaşi, care ne salvaseră. Toţi şase, din nou laolaltă, am aterizat cu graţie pe bordură.

Angel s-a prăbuşit pe podeaua răcoroasă, acoperită de praf, a peşterii. M-am lăsat jos lângă ea, mângâindu-i părul.

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, a spus ea, şi o lacrimă stingheră i s-a prelins pe faţă. Mi-au făcut lot felul de lucruri, Max. Îngrozitoare. Îngrozitoare. Îngrozitoare.

— N-aş fi renunţat niciodată la gândul de a te recupera, i-am spus, simţind că mi se rupe sufletul. Sub nicio formă nu i-aş fi putut lăsa să te ţină acolo. Ar trebui să mă omoare pe mine prima dată.

— Aproape că au şi reuşit, a rostit ea cu vocea tremurătoare.

Am tras-o lângă mine şi-am ţinut-o aşa multă vreme.

— Aşa ar trebui să rămână pentru totdeauna, a spus Iggy. Să fim toţi împreună.

M-am uitat spre locul unde stătea Fang, sprijinit de pe rete, cu faţa întoarsă spre canion. Mi-a simţit privirea şi s-a întors. Mi-am întins pumnul stâng. Aproape zâmbind, a venit lângă mine şi şi-a pus pumnul stâng peste al meu. Unul câte unul, s-au alăturat şi ceilalţi, iar eu mi-am retras mâna dreaptă din părul lui Angel şi i-am atins pe fiecare pe spate.

— Sunt... pur şi simplu, recunoscătoare, am zis.

Nudge s-a uitat la mine uşor surprinsă. OK, nu sunt eu cea mai siropoasă persoană din lume. Vreau să spun, îmi iubesc familia şi încerc să fiu drăguţă cu ei, dar nu mă tot învârt în jurul lor, spunându-le, tot timpul, cât de mult îi iubesc.

Poate că ar trebui să îndrept cumva chestia asta.

— Vreau să spun, am rostit, simţindu-mă cu adevărat responsabilă, că asta m-a făcut să-mi dau seama cât de mult avem cu toţii nevoie unul de altul. Am nevoie de voi toţi. Vă iubesc pe toţi, dar cinci dintre noi, sau trei dintre noi, sau numai doi, nu suntem noi. Suntem noi numai toţi şase.

Fang îşi examina tenişii cu mare interes, Iggy îşi lovea uşor piciorul cu degetele sale lungi şi albe. Dar mititeii mei au priceput ce voiam să spun.

Nudge şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu.

— Şi eu te iubesc, Max! Şi toţi ceilalţi.

— Mda, şi eu, a zis Gasman. Nu-mi pasă dacă avem sau nu o casă a noastră, sau doar o grotă într-o stâncă, ori o cutie din carton. Casa este acolo unde suntem cu toţii împreună.

L-am îmbrăţişat, iar el s-a cuibărit lângă mine, părând fericit.

Mai târziu, am adormit cu toţii şi ne-am trezit noaptea într-o ploaie torenţială, un miracol în deşert. Am sărit pe marginea bordurii şi-am lăsat ploaia să ne ude, spălând sângele, mizeria şi amintirile. Chiar şi picăturile care mă loveau la nas mă dureau, însă mi-am ţinut braţele deschise spre cer şi m-am simţit curată şi răcită şi înfrigurată.

Tremuram, iar Fang s-a apucat, din senin, să-mi frece umerii. M-am uitat la el, la ochii lui la fel de întunecaţi precum cerul deşertului.

— Jeb ştie de casa noastră, am zis foarte încet.

Fang a dat din cap.

— Nu mai putem niciodată să ne întoarcem. Cred că tivem nevoie de una nouă.

— Da, am zis, dusă pe gânduri.

Am închis ochii şi am deschis, uşor, gura, inspirând .ierul răcoros, limpezit de ploaie. Am deschis iar ochii.

— Est, am rostit, simţind justeţea cuvântului. Vom pleca

spre est.

PARTEA A 4-A
NEW YAWK, NEW YAWK

67

Cer albastru, albastru deasupra norilor. Aerul este mai rece, dar soarele este mai cald la această altitudine. Aerul este rarefiat şi uşor, ca şampania. Ar trebui să-l încerci la un moment dat.

Mă simţeam fericită. Noi, toţi şase, eram fără adăpost, fără nicio direcţie, pe fugă, poate pentru tot restul vieţii noastre, cât de lungă sau scurtă va fi ea. Da...

Ieri am scăpat de câinii iadului, de la Şcoală, după toate cele. Am avut plăcerea de a-i vedea pe prietenii noştri, şoimii, spintecându-i şi chinuindu-i puţin pe cei în halatele lor albe şi pe Eliminatori.

O recuperasem pe Angel.

I-am aruncat o privire: era tot ca vai de ea. Îi va trebui

O bucată de vreme până când se va vindeca, după toate cele câte i-au făcut. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mă cuprinde furia, strângându-se în jurul meu până când simt că nu mai pot respira. Simţind că mă uitam la ea, se întoarse şi-mi zâmbi. Avea un obraz colorat în verde şi galben, o vânătaie pe cale să se vindece.

— Doamne! a exclamat atunci Nudge, accelerând puţin, ca să mă ajungă din urmă. E atât de... de... ştii?

Se lăsă într-un picaj graţios, apoi se ridică iar şi ajunse lângă mine.

— Da, ştiu, am zis zâmbind spre ea.

— Vreau să'spun, aerul, şi că suntem atât de sus încât nimeni nu se ia după noi şi suntem toţi împreună şi-am mers la un IHOP pentru micul dejun.

Se uită la mine, cu ochii ei căprui strălucind, senini.

— Adică, Doamne, suntem aici, sus, şi este atât de cool, în vreme ce jos, copiii sunt ţinuţi în şcoli sau să-şi facă ordine prin cameră. Uram să-mi curăţ camera.

Pe vremea când avea o cameră a ei. Am oftat. Nu te mai gândi la asta.

Apoi, în clipa următoare, am tuşit. Cred că am scos un sunet ciudat, apoi o durere orbitoare, năucitoare, a explodat dinaintea ochilor mei.

— Max? a strigat Nudge.

Nu mai puteam gândi, vorbi, nu mai puteam face nimic. Aripile mi s-au pliat ca nişte foi de hârtie, şi-am început să mă prăbuşesc spre pământ ca o bucată de grindină.

Ceva era îngrozitor de în neregulă.

Deja.

68

Din ochi îmi curgeau lacrimi, şi mi-am cuprins capul cu mâinile pentru a împiedica durerea să-mi crape ţeasta cu lotul. Singurul gând aproape coerent pe care îl aveam era: Ir rog, lasă-mă să mă împrăştii cât mai repede, să se termine cu durerea asta dementială, stop, stop, STOP.

Apoi braţele lui Fang, vânoase şi tari, m-au ridicat, şi am simţit cum mă înălţăm din nou. Aripile-mi erau pliate între noi, dar nu mai conta nimic în afara faptului că lot creierul îmi fusese înlocuit cu o supernovă explozivă, din suferinţă brută. Mai eram doar atât de conştientă cât să Im deranjată că mă auzeam gemând jalnic.

Moartea ar fi fost atunci atât de grozavă.

Nu ştiu cât m-a cărat Fang după el. Încet, încet, durerea s-a liniştit. Aproape că-mi puteam întredeschide ochii. Puteam înghiţi. Prudentă, înfiorându-mă, mi-am eliberat capul din mâini, aproape aşteptându-mă să văd că-mi rămăseseră în palme bucăţi mari de craniu.

Am clipit către Fang, ochii lui întunecaţi mă cercetau. Imă mai zbura şi mă căra şi pe mine.

— Mamă, dar cântăreşti o tonă afurisită, mi-a zis. Ce-ai mâncat, pietre?

— De ce, îţi lipsesc ceva pietre de prin cap? am întrebat hârâit.

Fu cât pe ce să schiţeze un zâmbet, şi atunci mi-am dat seama cât era de tulburat.

— Max, eşti OK?

Faţa lui Nudge îi trăda îngrijorarea, făcând-o să pară cu adevărat copilă.

— Uh.. .hmm, am izbutit să îngaim.

Tocmai am avut un atac cerebral sau aşa ceva.

— Găseşte un loc să aterizăm, i-am zis lui Fang. Te rog

69

Cred că mi-am revenit, după vreo oră şi ceva, însă din ce? Ne-am aşezat tabăra pentru noapte.

— Hei, aveţi grijă! am spus. Curăţă mai mult decât tufele alea. Nu vrem să dăm foc întregii păduri.

— Cred că ţi-ai revenit la starea ta obişnuită, a mormăit Fang, dând cu piciorul în nişte crengi uscate, îndepărtându-le de locul unde făcea Iggy focul.

I-am aruncat o privire, apoi le-am ajutat pe Nudge şi Angel să înconjoare mormanul de lemne de foc cu pietre mari. Te întrebi cum de se juca cu chibriturile un tip orb? Pentru că se pricepe. Orice ţine de foc, aprinderea lucrurilor, aruncarea lor în aer, şmecherii cu amorsă, fitiluri, catalizatori.. . Iggy se pricepea la toate. Era unul dintre acele lucruri şi bune şi rele.

Douăzeci de minute mai târziu, exploram posibilităţile de a prăji ceva pe ţepuşe, la focul de tabără.

— Nici nu-i aşa de rău, a comentat Gasman, mâncând o bucată de câmat, înfiptă în băţul său.

— Nu-s înnebunită după asta, a anunţat Nudge ursuză, aruncând în tufe un fel de terci aburind.

— Mai vreau, am îngăimat, îngrămădind o felie de graham peste un sandvici cu ciocolată şi bezea, pe care-1 ţinusem în echilibru pe genunchi.

Am muşcat şi în gură mi s-a revărsat plăcerea pură.

— E drăguţ aşa, a zis Gasman încântat. E ca într-o tabără de vară.

— Da, Tabăra Hoinarilor, a replicat Fang. Pentru mutanţii rebeli.

I-am tras un ghiont în picior.

— E mai bine decât acolo. Asta-i ceva cool.

Fang mi-a aruncat o privire care însemna ceva de genul „dacă spui tu“, şi şi-a întors şunca să se mai prăjească.

M-am întins, cu capul sprijinit pe bluza mea făcută ghem. Era vremea odihnei. Nu aveam nicio idee ce-a fost durerea aceea, însă acum îmi era bine, aşa că nu aveam de gând să-mi fac griji.

Ce minciună. Genunchii-mi erau, practic, îndoiţi unul spre celălalt. Adevărul este că „savanţii“ de la Şcoală s-au jucat cu chestii riscante, combinând ADN-

ul uman şi cel neuman. De fapt, genele secvenţionate au început să se deşire, după o vreme, iar organismele respective s-au apucat să... ei bine, să se autodistrugă. Stolul şi cu mine am văzut asta întâmplându-se de un milion de ori: combinaţia ie- pure-câine a fost atât de nefericită. La fel şi trăsnaia oaie-macac. Experimentul şoarece-pisică a produs un şoarece uriaş, ostil, cu mari abilităţi de echilibristică, însă incapabil să digere nici grâu, nici came. Aşa că a murit de foame.

Chiar şi Eliminatorii, pe cât erau ei de reuşiţi, aveau un mare dezavantaj: durata de viaţă. Ajungeau de la embrion la bebeluş în cinci săptămâni, iar de la bebeluş la tânăr aduluit cam în patru ani. Se deteriorau şi mureau la circa şase ani, mai mult sau mai puţin. Dar erau îmbunătăţiţi constant.

Cât despre noi? Cât vom dura noi? Păi, din câte ştiam eu, eram cele mai vârstnice creaturi recombinante pe care le produsese Şcoala vreodată.

Şi puteam involua şi muri în orice clipă.

Şi poate că asta a început să mi se întâmple mie, astăzi.

— Max, trezeşte-te, a zis Angel atingându-mi genunchiul.

— Sunt trează.

M-am ridicat, iar Angel s-a târât lângă mine şi mi s-a cuibărit în poală. Am luat-o în braţe şi i-am îndepărtat de pe faţă buclele blonde şi răvăşite.

— Ce-i, Angel?

Ochii ei mari şi albaştri priviră solemn într-ai mei.

— Am aflat un secret. Când am fost la Şcoală. E despre noi. Cum am apărut noi.

70

— Ce vrei să spui, scumpo? am întrebat-o blând.

Cefei de iad nou mai e şi acesta?

Angel îşi răsuci între degete tivul cămăşii, fără să se uite la mine. Mi-am calmat gândurile, ca Angel să nu-mi poată sesiza îngrijorarea.

— Am auzit lucruri, a continuat ea aproape în şoaptă.

Am tras-o mai aproape. Când au capturat-o Eliminatorii, m-am simţit ca o persoană căreia i s-a tăiat un braţ. Recuperarea ei m-a făcut să fiu iarăşi întreagă.

— Lucruri pe care le-au zis oamenii, sau pe care le-au gândit?

— Lucruri pe care le-au gândit, a răspuns ea.

Am remarcat cât de obosită arăta. Poate că asta putea aştepta şi până mâine.

— Nu, vreau să-ţi spun acum, a insistat ea, citindu-mi, evident, gândurile. Vreau să spun, lucruri pe care doar le-am auzit. N-am înţeles tot... unele părţi lipseau. Şi au venit de la doi oameni diferiţi.

— De la Jeb? am întrebat cu voce sugrumată.

Ochii lui Angel îi întâlniră pe ai mei.

— Nu. De la el n-am prins nimic. Absolut nimic. Parcă «ir fi fost mort.

Angel continuă:

— Au tot făcut teste, ştii, şi se gândeau toţi la mine, la stol, tot întrebându-se cam pe unde vă aflaţi şi dacă nu cumva aţi încerca să veniţi după mine.

— Ceea ce-am şi făcut, am zis imediat.

— Da, a admis ea. Oricum, am descoperit că mai există un loc unde se află informaţii despre noi... cum ar fi de unde venim noi.

Mintea mi s-a înviorat instantaneu.

— Poooftim? am zis. Informaţii cum ar fi durata vieţii noastre? Sau cum au dobândit ei ADN-ul nostru?

Chiar voiam să aflu media noastră de viaţă? Nu eram sigură.

Angel dădu din cap.

— Păi, dă-i drumul! a îndemnat-o Iggy, care probabil că fusese tot timpul treaz şi ne ascultase, în felul lui delicat.

l-am aruncat o privire, perfect inutilă, desigur. Iar acum toată lumea se trezise.

— Au dosare despre noi, a spus Angel. Cum ar fi arhivele. Sunt la New York. Într-un loc numit Institutul.

— Institutul? am întrebat. În New York City, sau în statu1 New York?

— Nu ştiu, a zis Angel. Cred că îi ziceau Institutul. In- Ktitutul Vieţii sau aşa ceva.

Fang se uita la mine, nemişcat şi concentrat. Ştiam că, în i ele din urmă, se decisese să se ducă şi să verifice, şi i-am făcut un semn scurt din cap.

— Mai e ceva, a adăugat Angel.

Glăsciorul ei tremura şi-şi lipi faţa de umărul meu.

— Ştii cum vorbim întotdeauna despre părinţii noştri, dar că nu ştim, cu adevărat, dacă nu cumva am fost concepuţi în eprubetă, nu? a zis Angel.

Am dat din cap.

— Mi-am văzut numele în dosarele vechi ale lui Jeb, a intervenit Nudge. Chiar mi l-am văzut.

— Ştiu, Nudge, am răspuns. Ascult-o, o clipă, pe Angel.

— Nudge are dreptate, a confirmat Angel. Am avut părinţi... părinţi adevăraţi. N-am fost concepuţi în eprubetă. Ne-am născut, ca nişte copii adevăraţi. Ne-am născut din femei.

71

C red că dacă o rămurică s-ar fi rupt, chiar în acea clipă, am fi sărit cu toţii în sus vreo trei metri.

— Şi-ai ţinut asta în guşă încă de ieri?

Iggy părea scandalizat.

— Ce-i cu tine? Doar pentru că eşti cea mai mică, nu înseamnă că trebuie să fii şi cea mai proastă.

— Uite ce-i, am intervenit trăgând aer adânc în piept, li.iideţi să ne calmăm şi s-o lăsăm pe Angel să vorbească.

I-am dat la o parte buclele de pe faţă.

— Poţi să ne spui tot ce-ai auzit?

— N-am aflat decât chestii disparate, pe bucăţi, a zis ea stânjenită. Îmi pare rău, gaşcă. M-am simţit destul de nasol.... şi totul mă şi întristează foarte mult. Nu vreau să mâ pun din nou pe plâns. Oh, iar plâng.

— E-n ordine, Angel, a spus Fang cu glasul lui calm şi şoptit. Te înţelegem. Acum eşti în siguranţă, eşti aici, cu noi.

Nudge arăta de parcă era gata să explodeze şi i-am aruncat o privire cu mesajul: OK, doar abţine-te. Gasman a m iiit mai aproape de mine şi şi-a pus mâna pe cureaua mea, ca să se simtă bine. L-am cuprins cu o mână, ţinând-o pe Angel cu cealaltă.

— Părea ca şi cum, a început Angel încet, am venit din locuri diferite, din

spitale diferite. Dar ne-au luat după ce ne-am născut. Nu am fost concepuţi în eprubetă.

— De ce ne-au luat? a întrebat Fang, Şi cum ne-au băgat genele de păsări?

— N-am prea înţeles, a răspuns Angel. Suna ca şi cum… ca şi cum ne-au introdus genele înainte de a ne fi născut, aşa ceva.

Şi-a şters fruntea.

— Cu un test? O amino… ameno…

— Amniocenteză? am întrebat, simţind o furie mocnită coborându-mi pe şira spinării.

— Da, a rostit Angel. Asta-i. Şi cumva, ne-au introdus acolo genele de pasăre.

— Este în ordine, tu doar continuă, am zis.

Le puteam explica mai târziu.

— Aşa ne-am născut, iar doctorii ne-au predat Şcolii.

Angel continuă:

— Am auzit… am auzit că i-au zis mamei şi tatălui lui Nudge că a murit. Dar de fapt, nu-i aşa.

Nudge scoase un sunet înăbuşit, iar ochii ei căprui, mari, erau plini de lacrimi.

— Am avut o mamă şi un tată, a şoptit ea. Am avutl

— Iar mama lui Iggy...

L-am văzut încordându-se, cu auzul lui extraordinar concentrat asupra glăsciorului lui Angel.

— A murit, a spus Angel, şi a inspirat sacadat. A murit la naşterea lui.

Aspectul îndurerat, şocat al feţei lui expresive era greu de privit. Nu ştiam ce să fac, ce să spun. Aş fi vrut să şterg durerea tuturor.

— Şi despre noi? a întrebat Gasman. Cum de-au pus mâna pe noi, la doi ani diferenţă?

Angel şi-a şters ochii.

— Părinţii noştri ne-au dat chiar ei Şcolii, a spus, şi a început să plângă din nou, scuturându-şi umerii mici.

Gasman rămase cu gura căscată, iar ochii i se făcură cât cepele.

— Poftim?

— Voiau să ajute Şcoala, a zis Angel, rostind cuvintele printre scâncete. I-au lăsat să ne introducă gene de pasăre, şi ne-au dat pentru bani.

Mi se rupea inima. Gasman încerca atât de mult să fie curajos, dar nu era decât un copilaş. S-a lăsat pe mine, îngropându-şi faţa în cămaşa mea, şi a izbucnit în lacrimi.

— Ai auzit ceva despre mine? Sau Max?

Fang decojea un băţ. Tonul îi era nepăsător, însă ume- m i erau încordaţi, chipul rigid.

— Mama ta credea că ai murit, la fel ca a lui Nudge, a zis Angel. Era adolescentă. Nu se ştie cine-i tatăl tău. Dar i-au spus mamei tale că ai murit.

Băţul din mâinile lui Fang se rupse în două, iar încheieturile pumnilor îi erau albe în întuneric. Am văzut durerea din ochii lui întunecaţi. Durerea şi tristeţea, şi reflexia locului nostru de tabără.

Mi-am dres glasul.

— Şi despre mine?

Am visat întotdeauna că am avut o mamă. Chiar sperând — iar asta-i atât de uimitor de jenant, încât n-am s-o recunosc niciodată — că, într-o bună zi, s-ar putea arăta şi că ar fi frumoasă şi s-ar mărita cu Jeb. Şi că ar avea grijă de noi. Ştiu. Jalnic, nu-i aşa?

Angel a clipit spre mine.

— N-am auzit nimic de tine, Max. Nimic. Îmi pare cu adevărat rău.

72

— Nu-mi vine să cred, a rostit Gasman pentru a treisprezecea oară. Ne-au dat de bunăvoie. Înseamnă că nu-s normali. Nişte jeguri bolnave. Mă bucur că nu-i cunosc.

— îmi pare rău, Gazzy, i-am zis tot pentru a treisprezecea oară, săpând adânc de tot pentru ultima mea bucăţică ile răbdare.

Eram cu totul, cu totul de partea lui, însă ajunsesem la limită de vreo treisprezece ori.

Oricum, i-am ciufulit părul fin, deschis la culoare, şi I .im îmbrăţişat. Avea faţa murdară şi străbătută de lacrimi. Aş fi vrut să mergem înapoi la casa noastră de la munte. I li minatorii ştiau unde se afla, şi o invadaseră cu totul. Nu ne mai puteam întoarce niciodată acolo. Însă chiar acum, aş fi vrut atât de mult să-l ţin pe Gazzy sub un duş fierbinte, apoi să-l duc în pat.

Zilele acelea s-au dus, baby.

— Angel? E târziu, scumpo. De ce nu încerci să dormi puţin? De fapt, cu toţii ne-am putea culca mai devreme.

— Şi eu mă culc, a spus Nudge, cu glasul încă răguşit de plâns. Nu vreau decât ca ziua asta să se termine odată.

Am clipit. Aceasta a fost cea mai scurtă propoziţie pe care am auzit-o de la ea, vreodată.

Ne-am strâns toţi împreună. Mi-am ridicat pumnul stâng, iar Fang l-a pus pe al său peste el, şi toţi ceilalţi au făcut la fel. Când am format grămada, am bătut cu palma dreaptă pe dosul pumnului celuilalt.

Întotdeauna facem asta. Obişnuinţa.

Angel s-a ghemuit la locul ei şi-am acoperit-o cu bluza mea. Gasman s-a întins lângă ea, iar apoi s-a aşezat şi Nudge. Am îngenuncheat lângă ea şi i-am aranjat gulerul cămăşii.

Aproape întotdeauna mă culc ultima, ca să mă asigur că toţi ceilalţi s-au dus la culcare. M-am apucat să sting focul, iar Fang a venit să mă ajute.

— Totuşi, poate că ai fost crescută în incubator, a zis el.

Ne tot tachinam unul pe altul spunând că apărusem pe lume dintr-un ou.

Am scos un hohot sec.

— Mda. Poate că da. Poate că m-au găsit într-un răsad cu varză.

— Într-un fel, eşti norocoasă, a spus el încet. E mai bine să nu ştii.

Detest felul în care-mi descifrează gândurile, din moment ce el nu le poate citi ca alţii.

— Asta lasă deschise toate posibilităţile, a continuat el. Povestea ta ar putea fi şi mai păcătoasă, dar la fel ar putea să fie mult, mult mai bună.

S-a lăsat pe vine, privind focul, apoi şi-a întins aripile ca să le încălzească puţin.

— O adolescentă, fir-ar, a spus dezgustat. Probabil că era dependentă de crack sau de altceva.

N-ar fi spus niciodată aşa ceva dacă ceilalţi ar fi fost treji. Existau unele lucruri pe care ni le împărtăşeam între noi pentru că le înţelegeam.

— Sau poate că nu, am răspuns, acoperind focul cu cenuşă. Poate că a fost o fată drăguţă, care a făcut o greşeală. Cel puţin, a vrut să aştepte nouă luni

până te naşti tu. Poate că a vrut să te păstreze, sau să permită unei familii simpatice să te adopte.

Fang a pufnit dispreţuitor.

— Pe de-o parte, avem o familie mitică şi simpatică, dorind să mă adopte. Pe de altă parte, avem o bandă de savanţi demenţi, înnebuniţi după experimente genetice cu copii nevinovaţi. Ia ghici pe ce mână merg?

Obosit, s-a lăsat jos, lângă Gazzy, închizându-şi ochii,

şi punându-şi un braţ pe frunte.

— îmi pare rău, Fang, am zis în sinea mea.

M-am culcat şi eu, întinzându-mi piciorul ca s-o ating pe Nudge, cuprinzând-o pe Angel cu braţul. Eram prea îngrijorată ca să mă întreb cum vom găsi noi Institutul din New York. Prea istovită ca să-mi mai pese de salvarea omenirii.

73

— Atenţie! am zis cu glas tare. Scularea, toată lumea!

Ai fi uşurat să-ţi dai seama că scurta mea abandonare în cea mai cruntă nepăsare s-a terminat când soarele a început să-mi ardă pleoapele, în dimineaţa următoare.

M-am ridicat, am aprins din nou focul — pentru că sunt o minunăţie de lider altruist — apoi m-am dus să-i trezesc, afectuoasă, pe ceilalţi din stol.

Au început o mulţime de gemete şi mormăieli, ignorate de mine, preferând să plimb, cu grijă, o tigaie cu pop-com Jiffy Pop peste o limbă de foc. Pop-com la micul dejun. De ce nu? Sunt boabe. Sunt la fel ca şi haleala, dar cu mare consideraţie pentru sine.

În afară de asta, nimeni nu poate dormi în pocniturile ca de mitralieră scoase de floricele de porumb care se coc. Curând, restul găştii s-a adunat, mohorâţi cu toţii, în jurul focului, frecându-se la ochi de somn.

— Ne îndreptăm spre Big Apple, tipilor. Oraşul care nu doarme niciodată. Cred că suntem la şase, poate şapte ore de zbor de el.

Peste alte douăzeci de minute decolam, unul câte unul. Eu am rămas ultima, după Angel, alergând cam şase metri, după care am sărit în văzduh, bătând cu forţă din aripi. Eram la circa trei metri de sol, când mi s-a întâmplat iar: o forţă nevăzută mi-a înfipt în cap o şină de cale ferată.

Am urlat, am căzut, apoi m-am izbit de pământ suficient de tare cât să mi se taie respiraţia.

M-am încovrigat de durere, cu mâinile la cap, simţind cum lacrimile-mi curgeau pe obraji, încercând să nu ţip.

— Max?

Degetele grijulii ale lui Fang m-au atins pe umăr.

— La fel ca înainte?

N-am putut nici măcar să dau din cap. Tot ce eram în stare să fac a fost să-mi ţin palmele la cap ca să nu mi se împrăştie creierii peste toţi prietenii mei. Un sunet ascuţit, sfredelitor, mi-a ajuns la urechi. Eram eu.

În spatele ochilor, explozii de roşu şi portocaliu mi-au inundat creierul, ca şi cum în interiorul meu ar fi înflorit ar tificii. Apoi a fost ca şi cum cineva mi-ar fi conectat un ocran de cinema direct pe retine: m-au străbătut străfulgerări de imagini rapide, cu o asemenea viteză încât mi-a venit rău. De-abia am reuşit să le descifrez cât de cât: clă- iliri înceţoşate, peisaje neclare, chipuri de oameni, de nerecunos- i ut, titluri de ziare, chestii vechi, alb-negru, chestii

psihedelice, forme caleidoscopice...

Nu ştiu cât a durat asta... ani? încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă puteam mişca şi imediat ce-am putut s-o lac, m-am târât spre nişte tufişuri şi am vomitat din toţi i.lrunchii.

Apoi m-am întins gâfâind, simţindu-mă ca moartă. A trecut o vreme până să pot deschide ochii şi să văd cerul albastru, norii albi, pufoşi şi cinci chipuri îngrijorate.

— Max, ce se petrece cu tine? a zis Angel, cumplit de speriată.

— Crezi că ar trebui să mergi la doctor? a întrebat Fang cu blândeţe, însă ochii săi erau sfredelitori.

— Oh, da, asta-i o idee grozavă, am comentat cu glas slab. Chiar trebuie să facem ca şi mai mulţi oameni din rândul autorităţilor să afle de noi.

— Uite ce-i, a început Fang, dar l-am întrerupt.

— Acum sunt OK, am zis, minţind printre dinţi. Poate că este vreo infecţie la stomac sau ceva asemănător.

Da, acel gen de infecţie care-ţi dă cancer la creier. Acel gen de infecţii cu care te alegi când o întreagă combinaţie genetică este pe cale să se destrame. Infecţia pe care o primeşti înainte de a muri.

— Haideţi să mergem la New York, am spus.

74

După ce m-a măsurat cu o privire lungă, directă, Fang a ridicat din umeri şi i-a făcut un semn lui Gasman să-şi ia zborul. A făcut-o fără nicio tragere de inimă, iar ceilalţi i-au urmat exemplul.

— După tine, a spus Fang, arătând spre cer cu degetul mare.

Scrâşnind din dinţi, m-am ridicat în picioare şi-am alergat nesigură, deschizându-mi aripile şi săltând din nou prin aer, pregătită, pentru orice eventualitate, pentru o altă explozie de durere. Dar a fost bine. Încă simţeam că m-aş putea avânta spre cer şi m-am gândit la cât de groaznic ar fi asta în plin zbor.

— Eşti în regulă? a întrebat Nudge odată ce ne-am luat zborul.

Am dat din cap.

— M-am tot gândit la mama şi tatăl meu, a spus ea.

Aripile ei maro-roşcat băteau la unison cu ale mele, aşa că eram doar puţin în urma celorlalţi la bătăile descendente.

— Pariez că dacă au crezut că am murit acum unsprezece ani, ar fi destul de fericiţi să mă vadă din nou, nu? Vreau să spun, dacă în tot acest timp şi-au dorit să fi fost acasă cu ei, să cresc, acum ar fi fericiţi să mă vadă, nu-i aşa?

N-am spus nimic.

— Doar dacă...

S-a încruntat.

— Vreau să spun... cred că nu prea sunt ceea ce-ar dori ei, nu? Nu-i vina mea sau aşa ceva, dar chestia este că am aripi.

Mda, mi-am zis.

— S-ar putea să nu mă vrea dacă am aripi şi sunt atât de ciudată şi aşa mai departe, a continuat Nudge, cu glasul tot mai stins. Poate că nu vor decât o fiică normală, iar dacă sunt ciudată, nici nu m-ar mai vrea înapoi. Ce crezi, Max?

— Nu ştiu, Nudge, am rostit. Se pare că dacă sunt părinţii tăi, ar trebui să

te iubească oricum, chiar dacă eşti altfel.

Mă gândeam cum mă acceptase Ella, aşa cum eram eu, cu aripi, ciudată, şi toate cele. Iar doctoriţa Martinez va rămâne, mereu, pentru mine, ca o imagine a mamei perfecte. Şi mă acceptase.

Acum înghiţeam cu noduri, încercând să nu plâng. Ca şi cum nu aş fi avut parte de destule emoţii în această dimineaţă. Am mormăit o înjurătură ca pentru mine. După ce o auzisem pe Angel înjurând ca un marinar, după ce-şi zdrelise unul din degetele de la picioare, noua mea ambiţie era să-mi supraveghez limbajul. Tot ce-mi mai trebuia era o mutantă de şase ani cu gura spurcată.

M-am gândit la Ella şi la mama ei, cum au făcut prăjituri cu fulgi de ciocolată. De la zero. Au început cu o pungă ile făină şi ouă adevărate. Nu le-au cumpărat din magazin, nici măcar semipreparate. Cât de in-cre-di-bil era milosul în timp ce se coceau. Mirosea ca... acasă. Aşa cum ar mirosi într-un cămin adevărat.

Au fost cele mai bune afurisite de prăjituri mâncate de mine vreodată.

75

— Oh, Doamne! am murmurat, holbându-mă la luminile de sub noi.

Mare parte a New Yorkului zace pe fundul unei insule lungi, subţiri, insula Manhattan, de fapt. Puteai să-ţi dai seama exact de unde începea şi unde se termina, pentru că, deodată, peisajul întunecat se lumina. Şuvoaiele ca şirurile de perle ale farurilor se deplasau lent prin arterele oraşului. Se părea că la toate ferestrele tuturor clădirilor era câte-o lumină aprinsă.

— Asta înseamnă o mulţime de oameni, a exclamat Fang, venind lângă mine.

Ştiam la ce se gândea: noi tindeam să fim uşor claus- trofobi, puţin paranoici când în jurul nostru se aflau mulţi oameni. Nu numai că Jeb ne avertizase constant asupra interacţiunii cu alţii, indiferent de motiv, dar exista întotdeauna posibilitatea ca unul dintre acei străini să se transforme, brusc, într-un Eliminator.

— Oh, Doamne, oh, Doamne Dumnezeule, a rostit Nudge entuziasmată. Vreau să merg acolo! Vreau să mă plimb pe Fifth Avenue! Vreau să merg la muzee!

S-a întors spre mine, iar faţa ei era învăpăiată de nerăbdare.

— Mai avem ceva bani? Am putea să luăm ceva de mâncare? Am putea să mergem... cum ar fi, la cumpărături?

— Avem nişte bani, i-am spus. Am putea lua ceva de mâncare, dar ţine minte că am venit aici ca să găsim Institutul.

Nudge a dat din cap, însă puteam să-mi dau seama că jumătate din vorbele mele i-au intrat pe o ureche şi i-au ieşit pe cealaltă.

— Ce se aude? a întrebat Iggy, concentrându-se. E muzică. Se aude muzică sub noi? Cum de-o putem auzi de nici?

Central Park era un dreptunghi imens, relativ întune- cat, aflat sub noi. La un capăt, pe o pajişte, puteam vedea o mulţime imensă. Proiectoare uriaşe îi luminau pe oameni.

— Cred că trebuie să fie un concert, i-am zis lui Iggy. În parc. Un concert în aer liber.

— Oh, ce mişto! a exclamat Nudge. Mergem? Te rog, Max, da? Un concert

adevărat!

Dacă-i posibil să sari în sus şi-n jos de entuziasm în timpul zborului, atunci Nudge făcea chiar asta.

Parcul era destul de întunecat. Acolo, jos, se aflau câ- leva sute de mii de oameni. Chiar şi Eliminatorii ar avea de lucru până să ne găsească în mulţime.

Am luat o decizie.

— Da. Încercaţi să coborâţi în spatele proiectoarelor, ca să nu putem fi văzuţi.

Am aterizat fără niciun zgomot, într-un pâlc de stejari cu trunchiuri groase. Am mai rămas, un moment, să ne dezmorţim picioarele, apoi ne-am strâns aripile şi le-am acoperit cu pelerine. După o numărătoare rapidă, i-am condus spre mulţime, încercând să par calmă, ceva de genul: Zbor?Eu? Nici pomeneală.

Muzica era incredibil de zgomotoasă: boxe mai înalte decât Iggy erau puse una peste alta, câte trei. Eu simţeam ca şi cum pământul era cel care vibra.

— Ce concert este ăsta? a întrebat Iggy, ţipându-mi în ureche.

M-am uitat peste zecile de mii de capete ca să văd scena înălţată. Un banner anunţa Natalie şi Trent Taylor.

— Sunt Gemenii Taylor, am raportat, şi aproape toţi cei din gaşcă ţipară şi chiuiră.

Le plăceau Gemenii Taylor.

Angel a rămas aproape de mine, cu mâna ei mică într-a mea, în timp ce stăteam în mulţime. Eram destul de la margine ca să evităm înghesuiala, ca de sardele, a celor din apropierea scenei. Cred că ne-am fi speriat toţi dacă am fi fost la grămadă, incapabili să ne mişcăm. Iggy l-a luat pe Gasman pe umerii săi şi i-a dat bricheta s-o aprindă, aşa cum făceau alte câteva mii de persoane. Gasman se legăna în ritmul muzicii, ţinând bricheta sus.

Odată a privit în jos, spre mine, iar chipul îi era atât de plin de fericire, încât aproape că am început să plâng. Cât de des îl mai văzusem aşa? De vreo două ori? în opt ani?

I-am ascultat cu toţii pe Natalie şi Trent până la terminarea concertului. Imediat ce puhoaiele de oameni începură să se scurgă pe lângă noi, ne-am topit în umbra copacilor. Crengile de deasupra noastră erau groase şi primitoare. Am zburat până la ele, aşezându-ne confortabil.

— A fost nemaipomenit, a zis Nudge fericită. Nu-mi vine să cred câţi oameni sunt pe aici, toţi adunaţi într-un singur loc. Vreau să spun, ascultaţi... nu-i niciodată linişte.

Pot să aud oameni şi maşinile şi sirenele şi câini care latră. Adică, era aşa de linişte acasă.

— Prea multă linişte, a spus Gasman.

— Ei, mie nu-mi place, a comentat Iggy Când e linişte, pot să spun pe unde naiba sunt toate, oamenii, de unde ricoşează ecourile. Aici, sunt înconjurat de un zid gros, sufocant, de gălăgie. Vreau să plec de-aici.

— Oh, Iggy, nu! a protestat Nudge. Locul ăsta-i aşa de cool. Ai să te obişnuieşti.

— Am venit aici ca să aflăm ce putem despre Institut, le-am reamintit amândurora. Îmi pare rău, Iggy, dar poate că te vei obişnui puţin cu asta în curând. Iar tu, Nudge, ştii că nu-i vorba de o călătorie de plăcere. Scopul nostru este să găsim Institutul.

— Şi cum o să facem asta? a întrebat Angel.

— Am un plan, am zis hotărâtă.

Doamne, chiar trebuie să-mi controlez minciunile astea.

76

Practic, dacă ridici un gard în jurul New Yorkului te-ai ales cu cel mai mare circ din lume.

Când ne-am trezit în zori, în dimineaţa următoare, prin jur deja erau amatori de jogging, biciclişti, chiar şi călăreţi străbătând kilometri de cărări din Central Park. Ne-am lăsat jos din copaci şi am luat-o, calmi, pe alei.

într-o oră, pe lângă noi goneau patinatorii cu role, saltimbancii stradali îşi pregăteau decorurile, iar aleile erau aproape pline de cei care-şi plimbau câinii şi mămici împingând ţarcuri pe roţi.

— Femeia aceea are şase pudeli albi! a şuierat Nudge cu palma la gură. Cui îi trebuie şase pudeli albi?

— Poate că-i vinde, i-am sugerat, copiilor cu ochii mari.

— Ceva miroase apetisant, a zis Iggy, întorcându-şi capul pentru a detecta sursa. Ce-i aia? E chiar acolo.

Arăta spre stânga mea.

— E un tip care vinde de mâncare, i-am răspuns. Vinde arahide trase în miere.

— Acolo mă duc, a spus Iggy. Îmi poţi da nişte bani?

Iggy, Angel şi cu mine ne-am dus să cumpărăm şase punguţe cu arahide trase în miere (chiar miroseau dumnezeieşte), iar Fang, Nudge şi Gasman au plecat s-o vadă pe fata-clovn, vânzătoare de baloane.

Mergeam la pas să ne alăturăm lor, când ceva în legătură cu clovnul mi-a atras atenţia. Se uita după un tip brunet, subţire, care se plimba pe o alee. Privirile li s-au întâlnit.

M-au trecut fiorii pe şira spinării. Dintr-odată, pentru mine distracţia s-a spulberat. Am fost înghiţită de spaimă, lurie şi un reflex intens de autoconservare.

— Iggy, fiţi pe fază, am şoptit. Adună-i pe ceilalţi.

Lângă mine, Angel se încordă, iar mâna ei se încleştă

mtr-a mea. Am luat-o repede spre ceilalţi. Fang, făcând o verificare automată a zonei, mi-a remarcat expresia preocupată. În clipa următoare, o apucase pe Nudge de mână şi pe Gasman de umeri, trăgându-i pentru a se îndepărta repede.

Ne-am întâlnit pe alee şi-am mărit pasul. O singură ocheadă aruncată în urma mea mi-a confirmat că tipul brunet ne urmărea. Lui i se alăturase o femeie care arăta la fel de puternică şi hotărâtă ca el.

Un şuvoi de înjurături reprimate eroic îmi năvăliră prin minte. Am cercetat peisajul în căutarea unor rute de scăpare, un loc de unde să putem decola, un loc unde să ne ascundem şi să dispărem.

Ne ajung din urmă.

— Fugiţi! am zis.

Noi şase putem alerga mai repede decât majoritatea .uluiţilor, însă Eliminatorii au fost şi ei modificaţi genetic.

Încă nu puteam găsi nicio cale de ieşire, eram terminaţi.

Acum erau trei, li se alăturase încă unul de tip fotomo- del masculin. Se lansaseră într-o urmărire la pas alergător şi acum reduceau distanţa dintre noi.

Aleile se contopeau cu altele, uneori îngustându-se, alteori lăţindu-se. Din

când în când, aproape că ne izbeam de bicicliştii sau patinatorii care rulau prea repede ca să mai poată vira.

— Sunt patru, a anunţat Fang. Băgaţi mare, tipilor!

Am accelerat. Erau, poate, la vreo douăzeci de metri în urma noastră. Rânjetele flămânde le schimonoseau feţele arătoase.

— Şase acum! am zis.

— Sunt prea rapizi, m-a informat Fang inutil. Poate că ar trebui să ne luăm zborul.

Mi-am muşcat buza, încleştându-mi mâna pe a lui Angel. Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Sunt tot mai aproape, foarte aproape...

— Sunt opt! a rostit Fang.

77

— La stânga! a spus Iggy, şi fără nicio întrebare ne-am aruncat într-acolo.

Cum de a ştiut că era acolo, n-aveam nicio idee.

Aleea noastră s-a terminat, brusc, într-un spaţiu mult mai vast, înconjurat de vânzători care ofereau tot felul de lucruri. În partea stângă erau nişte clădiri din cărămidă, i.ir o mulţime imensă de copii trecea printr-o poartă metalică.

Am dat cu ochii de firmă: Central Park Zoo.

— Amestecaţi-vă, am şoptit, şi ca la un semn, ne-am topit în grămada de elevi.

Fang, Iggy, Nudge şi cu mine ne-am aplecat să fim mai scunzi, şi ne-am croit drum spre mijlocul grupului, în aşa lei încât să fim înconjuraţi de alţi copii. Nimeni nu părea să creadă că prezenţa noastră acolo era nelalocul ei, probabil că erau mai mult de două sute de copii, mânaţi prin porţi.

Mi-am înfrânat o tentaţie de a urla şi a mă holba peste umerii unei fete. Eliminatorii se împrăştiaseră şi ne căutau, părând frustraţi.

Unul dintre scârboşii ăştia mari a încercat să treacă de poliţistul de la poarta grădinii zoologice, însă poliţaiul i-a tăiat calea.

— E ziua numai pentru elevi, l-am auzit spunând. Niciun adult neautorizat. Oh, eşti însoţitor? Da? Arată-mi permisul.

Scoţând un mârâit surd, Eliminatorul s-a retras şi s-a alăturat semenilor săi. Am rânjit: oprit din drum de un poliţai din New York. Bravo, băieţi în albastru!

Am ajuns la poarta de intrare: momentul adevărului.

Ni s-a făcut semn să intrăm!

— Treceţi, treceţi, treceţi, mormăia persoana de la intrare, făcându-ne semn să intrăm fără măcar să ne privească.

În interiorul grădinii zoologice, ne-am retras într-o parte, apoi am stat locului o clipă şi am bătut palma.

— Da! a exclamat Gasman. Ziua şcolarilor! Da! îmi place aici!

— Grădina zoologică! a spus Nudge, tremurând practic de încântare. Am vrut din totdeauna să văd grădina zoologică! Am citit despre ea... am văzut-o la televizor. Este atât de grozav! Mersi, Max!

N-aveam niciun merit în asta, dar am zâmbit şi am dat din cap: magnifica Max.

— Haideţi, să mergem mai departe, a zis Iggy pe un ton nervos. Să punem ceva distanţă între noi şi ei. Uau! Asta a fost un leu? Spuneţi-mi că-i după gratii.

— Este o grădină zoologică, Iggy, a accentuat Nudge, luându-1 de braţ şi conducându-1. Totul se află după gratii.

Tot aşa cum fusesem şi noi.

78

— Oh, fraţilor, ia uitaţi-vă la ursul polar!

Gasman îşi lipi faţa de geamul despărţitor, privind cum uriaşul urs polar înota graţios în bazinul său imens. Ursul avea un butoiaş gol de bere, ca să se joace cu el, pe care-1 trântea prin apă.

Am să-ţi spun drept: noi n-am văzut până acum aceste animale, nu în realitate. N-am crescut mergând în excursii cu şcoala, cu ieşiri duminicale, la iarbă verde, cu părinţii. Aceasta era o lume total diferită, străină, în care copiii roiau în voia lor prin grădina zoologică, animalele se aflau în habitatele lor şi nu sufereau niciun fel de transplanturi genetice, ne plimbam de colo-colo, fără a fi conectaţi la en- cefalografe şi aparate pentru luarea tensiunii.

Eram în sălbăticie.

Ca acest urs. De fapt, erau doi urşi. Unul mare, vedeta, şi altul mai mic, însoţitor. Aveau un habitat destul de spaţios, cu stânci uriaşe, un bazin de înot enorm, jucării cu care să se distreze.

— Frate, făcu Gazzy cu un aer meditativ. Mi-ar plăcea să am un bazin.

Sau, hei! Ce-aţi zice de o casă? Siguranţă? Mâncare din belşug? Toate acestea erau la fel de imposibile ca şi bazinul de înot. Am întins mâna şi l-am mângâiat pe Gazzy pe umăr.

— Asta ar fi chiar mişto, am căzut de acord.

Toate aceste animale, chiar dacă erau închise în incinte speciale, probabil plictisite de moarte, posibil suferind de singurătate, tot o duceau mai bine decât am dus-o noi, la Şcoală. Mă simţeam iritată şi supărată, nervoasă, încă sub efectul dozei de adrenalină, după ce fusesem urmăriţi de Eliminatori. Dând cu ochii de toate aceste animale, m-a făcut să-mi amintesc prea multe despre vremea când eram mică, când trăiam într-o cuşcă atât de strâmtă încât nici nu mă puteam ridica.

Iar asta mi-a reamintit că eram aici ca să găsim Institutul, indiferent ce-ar fi fost. Peste puţin timp, am putea afla cine eram, de unde proveneam, cum s-a întâmplat să venim pe lume.

M-am frecat cu mâna la gură, începând să mă simt agitată şi cu un început de migrenă. Dar Nudge, Gasman, Angel şi Iggy se distrau de minune. Nudge îi descria totul lui Iggy şi râdeau şi alergau prin jur. Exact ca toţi copiii normali. Vreau să spun, cu excepţia aripilor retractabile şi celelalte.

— Locul ăsta îmi provoacă fiori, a zis Fang.

— Şi ţie? Eu înnebunesc aici, am recunoscut. Este un oraş al flashback-urilor. Iar eu am...

Voiam să zic „o migrenă“, dar apoi n-am mai vrut să mă văicăresc, să-l aud pe Fang spunând, iar, că trebuia să merg la un doctor.

— .. .o poftă irezistibilă de a vedea toate aceste animale libere, am continuat.

— Libere ca să facă ce? a întrebat Fang sarcastic.

— Doar ca să fie afară, să scape, am răspuns.

— Afară, în mijlocul Manhattanului? a subliniat Fang. Libere, fără niciun fel de protecţie, fără să le mai aducă nimeni de mâncare, fără să aibă nicio idee

cum să-şi poarte singure de grijă? Le este mult mai bine aici. Doar dacă nu cumva vrei să zbori până în Groenlanda, cărând în spate un urs polar.

Logica este atât de incredibil de agasantă, uneori. I-am .iruncat o privire lui Fang, după care m-am dus să-i adun pe ceilalţi.

— Putem pleca? i-am întrebat, încercând să nu gem.

Ar fi fost foarte nelalocul său pentru un lider.

— Vreau doar să... plecăm de aici.

— Te-ai cam înverzit, a observat Gasman.

Începeam să am o senzaţie de greaţă.

— Da. Putem pleca înainte să mă răstesc la bocanci sub privirile tuturor acestor copii sensibili?

— Veniţi aici, a spus Fang, arătând spre o crevasă mare, săpată între două stânci uriaşe, artificiale.

Ducea spre o alee care probabil că era folosită de îngrijitorii de la zoo, era pustie şi împrejmuită.

Am reuşit să plec de acolo fără să cad, să urlu, sau să vomit. Ce schimbare minunată.

79

— Ştiţi ce-mi place mie la New York? a rostit Gasman, tare, mestecându-şi hotdogul lui cuşer. E plin de newyorkezi mai ciudaţi decât noi.

— Aşadar, ne potrivim cu mediul? a întrebat Iggy.

M-am uitat la el. Lingea un con de îngheţată care arăta ca versiunea lui în miniatură: înalt, subţire, şi vanilat. El avea deja peste un metru optzeci înălţime — deloc rău pentru un băiat de paisprezece ani. Cu înălţimea lui, pielea albă şi părul blond-roşcat, am considerat că era cel mai vizibil dintre noi. Însă aici, pe acest bulevard larg, eram înconjuraţi de supermodele senzaţionale, rockeri punkişti, adepţi ai stilului goth în haine de piele, studenţi, oameni veniţi din toate ţările lumii şi, da, bineînţeles, şase copii cu pelerine de vânt voluminoase, haine prăpădite şi o igienă personală deficitară nu ieşeau deloc în evidenţă.

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns. Desigur, asta nu ne-ar ajuta cu Eliminatorii.

Instinctiv, am măturat cu privirea împrejurimile, o verificare la 360 de grade, în vederea depistării oricărui semn de necaz.

— Şi dacă tot am adus vorba, a spus Fang, se pare că ne confruntăm cu versiunea 6.0.

— Şi eu m-am gândit la fel, am zis. Recolta de anul .icesta pare mult mai umanoidă. Şi sunt şi femele. Ceea ce-i nasol.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, examinam fiecare chip care trecea pe stradă, căutând orice urmă de formă ciudată, animalică, vreo sclipire de cruzime în ochi, o tăietură aspră a liniei gurii.

— Mda. Ştim cu toţii cât sunt de sângeroase femeile.

Lupte în noroi şi aşa mai departe, a observat Fang.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce cabotin.

— Aş putea primi un burrito? a întrebat Nudge pe când ne apropiam de un alt vânzător ambulant.

S-a întors cu faţa spre mine, mergând când înainte, când înapoi pe trotuar.

— Ce-i un nish? Pot să-mi iau un burrito, da?

— Se spune ktiish, am corectat-o. E ca o porţie de piure de cartofi, prăjită.

Cercetam cu privirile toate clădirile, dar pentru ce, habar n-aveam. Vreo firmă mare cu inscripţia Institutul?

— Ce-i aia sauerkraut? a întrebat Angel.

— Nu vrei aşa ceva, i-am răspuns. Crede-mă.

Ne-am luat fiecare câte un burrito, dar nu în folie.

— Îmi place să-mi pot cumpăra de mâncare în timp ce ne plimbăm, a spus Nudge încântată. Dacă mergi vreo două cvartale, întotdeauna găseşti pe câte cineva care vinde mâncare. Şi delicatesele. Mor după ele! Sunt peste tot! Oriunde te duci, găseşti tot ce-ţi trebuie: mâncare, delicatese, bănci, staţii de metrou, autobuze, magazine mişto, standuri cu fructe, chiar pe stradă. Ăsta-i locul cel mai bun, vă spun eu. Poate că ar trebui să trăim numai aici.

— Cu siguranţă, ar fi foarte convenabil pentru Eliminatori, am zis. N-ar mai trebui să ne caute prin toate coclaurile.

Nudge se bosumflă, iar Angel mă luă de mână.

— Dar ai dreptate, Nudge, am adăugat, părându-mi rău că-i stricasem bucuria. Ştiu ce vrei să spui.

Însă asta costa bani şi ai noştri erau cam pe ducă. Şi aveam o misiune.

M-am oprit brusc, ca trăsnită.

Fang se uita la mine.

— Durerea? a întrebat el încet, privind în jur de parcă s-ar fi gândit unde să mă ducă dacă mă prăbuşeam cu totul.

Am scuturat din cap şi-am inspirat adânc.

— Prăjiturile!

Mă privea nedumerit.

M-am răsucit pe călcâie să văd de unde venea aroma. Normal! Chiar în faţa noastră era un mic magazin. Mr. Fields. Mirosul prăjiturilor proaspăt scoase din cuptor plutea până în stradă. Mirosea ca la Ella acasă, evocându-mi siguranţă, un cămin.

— Trebuie să cumpăr prăjituri, am anunţat, şi-am intrat în magazin, cu Angel păşind pe lângă mine.

Erau formidabile.

Însă nu atât de bune ca prăjiturile făcute acasă.

80

— Deci, care-i măreţul tău plan pentru găsirea Institutului? a întrebat Iggy.

— Am obosit de atâta umblat, a gemut Nudge. N-am putea să ne aşezăm şi noi un minut?

Fără să mai aştepte niciun răspuns, s-a trântit pe nişte I repte late din piatră, de la intrarea unei clădiri. Şi-a lăsat capul în mâini şi a închis ochii.

— Ăăăă...

Doar mergem aiurea până dăm de el, nu părea să fie un răspuns strălucit. Însă Iggy atinsese coarda sensibilă: nu ştiam cum să dăm de Institut. Nu ştiam nici cum arăta, sau nici măcar dacă era în New York City, de fapt.

Gasman şi Angel s-au aşezat lângă Nudge. Am fost, din nou, frapată de ce copii incredibil de isteţi erau — pentru nişte mutanţi.

— Ce-ar fi să căutăm într-o carte de telefon? a sugerat Fang. Tot timpul văd câte una.

— Mda, asta ar fi o posibilitate, am zis, frustrată că nu putea veni cu

altceva mai bun.

Aveam nevoie de un sistem de informaţii, poate un computer în care să putem pătrunde. Un leu mare, din marmură, îmi atrase privirea; această clădire avea doi în faţă. Foarte şmecheră chestia.

Am clipit şi-am văzut patru lei, ca nişte imagini suprapuse una peste alta. Tremurau pe dinaintea ochilor mei şi-am scuturat puţin din cap. Am clipit din nou şi totul a revenit la normal. Pe piept simţeam o greutate masivă — creierul meu o luase iar razna.

— Şi-atunci ce facem? a întrebat Iggy.

Da, şefu', condu.

Trăgeam de timp, îngrijorată că mi-ar putea exploda capul în orice clipă. M-am uitat la clădirea din faţa noastră. Avea o denumire: se chema Biblioteca Publică pentru Ştiinţe Sociale şi Umaniste din New York. Hello! O bibliotecă.

Am arătat cu o mişcare a capului spre clădire.

— O să începem de aici, am zis repezit, şi-am bătut de două ori din palme ca să-i ridic în picioare pe cei mai mici. Cred că au computere, baze de date...

Am lăsat glasul să mi se stingă şi-am pornit, hotărâtă, în sus pe trepte. Nudge, Gazzy şi Angel mă urmară.

— Cum îi reuşeşte? l-am auzit pe Fang întrebându-1 pe Iggy.

81

În interior, biblioteca era uimitoare. Niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată într-una, şi ne holbam prin jur ca nişte ţărănoi ce eram.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Un tip tânăr stătea în spatele unui ghişeu din lemn Instruit. Părea uşor nemulţumit, dar nu ca şi cum ar fi vrut să ne smulgă plămânii din piept, aşa că mi-am imaginat că nu era vreun Eliminator.

— Da.

Am păşit înainte, arătând pe cât de serioasă şi expertă putea fi o mutantă de paisprezece ani, care nu mai călcase niciodată într-o bibliotecă.

— Speram să găsesc aici informaţii despre un anume institut despre care cred că se află în New York.

I-am zâmbit, cu multă căldură, iar el a clipit.

— Din păcate, nu cunosc numele întreg al institutului, ,iu unde se află în New York. Este vreun computer pe care

I-ş putea folosi ca să caut? Sau vreo bază de date?

Ne-a cercetat pe toţi cu privirea. Angel a ieşit în faţă lângă mine şi m-a luat de mână. I-a zâmbit dulce tipului, arătând, ei bine, angelică.

— Etajul al patrulea, a zis el după un moment de tăcere. Sunt computere într-o încăpere adiacentă, lângă sala principală de lectură. Accesul este gratuit, însă trebuie să semnezi la intrare.

— Vă mulţumesc foarte mult, am zis, zâmbind din nou.

Apoi ne-am înghesuit într-un lift.

Gasman a apăsat butonul cu numărul patru.

— Ei, şi mai spui că nu eşti fermecătoare? a mormăit Fang, dar fără să mă privească.

— Poftim? am întrebat, uluită, dar n-a mai spus nimic.

Am urcat, detestând să fim într-un loc atât de strâmt şi închis. Transpiraţia îmi şiroia pe frunte în clipa când uşile s-au dat la o parte, la etajul patru, şi-am ţâşnit din lift de parcă ar fi fost presurizat.

Am găsit imediat şirul de computere, cu instrucţiuni cum să navighezi pe Internet. Tot ce-a trebuit să facem a fost să semnez la recepţie. Am semnat cu numele „Ella Martinez“, cu înfloriturі, iar angajatul mi-a zâmbit.

Acesta a fost ultimul lucru încântător care mi s-a în- tâmplat în următoarea oră şi jumătate. Fang şi cu mine am căutat în toate felurile la care ne puteam gândi, şi-am găsit un milion de institute de toate felurile, în Manhattan şi pe tot cuprinsul statului New York, însă niciunul nu părea promiţător. Favoritul meu? Institutul pentru Realizarea Potenţialului Interior al Animalului de Companie. Dacă-mi poate explica cineva ce înseamnă asta, să-mi scrie.

Angel zăcea sub pupitru, la picioarele noastre, murmurând încet, pentru ea. Nudge şi Gasman jucau

spânzurătoarea pe o bucată de hârtie. Din când în când, izbucneau violenţe, din moment ce niciunul dintre ei nu stătea grozav la capitolul vocabular.

Iggy stătea nemişcat într-un scaun, şi ştiam că asculta I iecare şoaptă, fiecare scrâşnet de scaun, fiecare foşnet din încăpere, creând o hartă invizibilă a ceea ce se petrecea în jurul său.

Am tastat încă o comandă de căutare, apoi am privit uluită cum ecranul monitorului se înceţoşează şi se întunecă. Un şir de cuvinte portocalii eşec, eşec, eşec, se plimbă pe ecran înainte ca acesta să devină negru şi să se stingă.

— Oricum, e aproape de ora închiderii, a spus Fang.

— Putem dormi aici? a întrebat Iggy încet. Este atât de linişte. Îmi place aici.

— Ăăă, nu prea cred, am zis, privind în jur.

Nu-mi dădusem seama că majoritatea oamenilor plecaseră, eram singurii rămaşi în încăpere. Cu excepţia femeii în uniformă, care stătea de pază şi tocmai ne depistase. Femeia a luat-o spre noi şi ceva din comportamentul ci, mersul ei foarte hotărât, mi-a declanşat toate alarmele.

— S-o ştergem, am murmurat, ridicându-1 pe Iggy de pe scaun.

Ne-am strecurat afară, am găsit scările, şi-am coborât in fugă cât de repede puteam. Mă aşteptam ca în orice clipă să apară Eliminatorii, însă am ţâşnit afară sub lumina blândă a amiezii târzii şi-am coborât treptele de piatră fără să ne fi urmărit nimeni.

82

— Putem merge cu metroul înapoi în parc? a întrebat Nudge obosită.

Era târziu. Decisesem să dormim din nou în Central Park. Era imens, întunecat, plin de arbori.

— Nu-i de mers mai mult de optsprezece cvartale până acolo, am spus.

Dar Angel începea şi ea să fie istovită, nu-şi revenise complet.

— Să vedem cât costă.

După cinci trepte coborâte la intrarea spre staţia de metrou, eram deja încordată. Nudge, Angel şi Gasman erau prea obosiţi ca să-i mai deranjeze ideea de a se afla într-un spaţiu închis, dar Fang, Iggy şi cu mine aveam deja spasme.

Biletul costa doi dolari de persoană, cu excepţia copii

lor mai mici de un metru douăzeci, care călătoreau gratis. M-am uitat la Angel. Chiar dacă avea numai şase ani, măsura deja peste un metru douăzeci înălţime. Aşa că asta făcea doisprezece dolari.

Atâta doar că ghereta de bilete era închisă. Aşa că ar fi trebuit să folosim automatul de bilete, dacă nu ne deranja un mic amănunt, cum ar fi săritul peste bariera de la intrare, când nu se uita nimeni.

Odată ce-am intrat, au trecut zece minute fără să vină nicio garnitură de metrou. Zece minute luuuuuuungi, I imp în care am crezut că sunt pe cale să încep să urlu şi să mă caţăr pe pereţi. Dacă am fost urmăriţi, dacă veneau Eliminatorii.. .

L-am văzut pe Iggy întorcându-şi capul, ascultând ceva dinspre interiorul tunelului întunecat.

— Ce-i? am întrebat.

— Oameni, a răspuns. Acolo.

— Lucrători?

— Nu cred.

Am scrutat bezna. Acum, că mă concentrasem, am putut auzi şi eu vocile. Şi în jos, pe linie, am văzut ceea ce părea licărul unui foc, lucirea lui reflectată pe curbura tunelului.

Am luat o decizie bruscă, fapt care întotdeauna făcea gaşca să se simtă bine şi în siguranţă.

— Să mergem, am zis, şi-am sărit de pe peron pe şinele care duceau în întuneric.

83

— Ce înseamnă asta? a întrebat Gasman, arătând spre mica placă de metal care anunţa: Nu atingeţi cea de-a treia şină!

— înseamnă că prin cea de-a treia şină circulă şapte sute de volţi de curent electric, a explicat Fang. Atinge-o şi te faci un fel de floricele de porumb.

— OK, am spus. Bun sfat. Toată lumea să stea departe de a treia şină.

Apoi i-am aruncat lui Fang o privire cu mesajul: „Mulţumesc pentru acea imagine adorabilă.“ Aproape că mi-a rânjit.

Iggy a simţit primul trenul.

— Toată lumea afară de pe şine, a cerut el, stând neclintit până când l-am apucat de braţ.

Ne-am retras cu toţii până lângă un perete groaznic, dezgustător, şi ne-am lipit de el cât de bine am putut.

Peste treizeci de secunde, o garnitură de metrou a trecui pe lângă noi atât de repede, încât curentul de aer din spatele lui ne-a făcut să ne legănăm spre el. Mi-am ţinut genunchii băgaţi sub ai lui Angel, astfel încât să nu fie smulsă de pe loc.

— Ei, asta a fost destul de palpitant, am zis în timp ce ne dezlipeam cu grijă de perete.

— Cine-i acolo?

Glasul era agresiv şi aspru, ca şi cum proprietarul lui şi-ar fi petrecut ultimii cincizeci de ani fumând. Poate că asta şi făcuse.

Am păşit înainte, grăbiţi, cu aripile pregătite să ni le desfacem în caz că trebuia să ne ridicăm brusc.

— Nimeni, am strigat convingătoare, în vreme ce treceam de curba tunelului.

— Uau! a făcut Gasman dintr-o suflare.

Înaintea noastră se afla un oraş. Un oraş mic, prăpădit, în subsolurile

Manhattanului. Grupuri de oameni se înghesuiau într-o peşteră imensă din beton. Tavanul se afla deasupra noastră la o înălţime echivalentă cu trei etaje, şi de pe el se scurgeau stalactite din vopsea şi condens.

Mai multe feţe nespălate priveau spre noi, iar cineva a spus:

— Nu-s poliţai. Copii.

S-au întors la ale lor, neinteresaţi de noi, cu excepţia unei femei care părea să fie îmbrăcată cu cinci rânduri de haine.

— Aveţi de mâncare? a lătrat ea.

Fără niciun cuvânt, Nudge a scos din buzunar un knish învelit în şerveţel şi i l-a întins. Femeia l-a mirosit, l-a privii, apoi s-a întors cu spatele la noi şi a început să mănânce.

Ici-colo, caverna era punctată de butoaie de petrol de i ile cincizeci de galoane în care oamenii făcuseră focul. Era o noapte caldă de primăvară, dar focurile ofereau singura sursă de lumină şi risipea răcoarea umedă care-mi cuprindea picioarele.

Era cu totul o altă lume, formată din oameni fără adăpost, oameni care nu se potriveau nicăieri, dezertori… Am văzut şi un cârd de copii care arătau cam de vârsta noastră.

Mi-am dat seama că mă durea capul. Durerea s-a accentuat în decursul întregii seri, iar acum nu voiam decât să dorm.

— Acolo, a rostit femeia cu knish-ul, arătând într-o anumită direcţie.

Ne-am uitat şi-am văzut un ieşind îngust, construit pe un perete. Avea o lungime de câteva sute de metri, iar oamenii dormeau pe el, marcându-şi teritoriul cu pături vechi sau cutii din carton. Femeia arătase spre o porţiune de vreo zece metri, care părea neocupată.

M-am uitat spre Fang, iar el a dat din umeri. Nu era la fel de frumos ca în parc, dar era cald, uscat, şi părea cumva un loc sigur. Am urcat pe margine, ridicând-o pe Angel. Întorşi cu spatele spre restul lumii, ne-am pus pumnii unul peste altul şi i-am ciocnit de două ori. Aproape instantaneu, Nudge s-a şi întins, punându-şi mâinile sub cap.

Fang şi cu mine ne-am aşezat cu spatele rezemat de perete. Mi-am luat capul în mâini şi-am început să-mi frec tâmplele.

— Eşti bine? a întrebat Fang.

— Mda, am murmurat. O să-mi fie mai bine mâine.

— Culcă-te, mi-a spus el. Preiau eu prima gardă.

I-am oferit un zâmbet recunoscător şi foarte curând am fost dusă, dusă, dusă… fără să am vreo idee cum vom şti că s-a făcut dimineaţă.

84

Explozia din creier mi-a revenit în timp ce dormeam.

O clipă eram pierdută într-un vis în care mă plimbam, .igale, printr-un câmp de flori galbene, ca într-o reclamă proastă pentru şampon, pentru ca în clipa următoare să mă trezesc în capul oaselor, ţinându-mă de cap şi simţindu-mă ca şi cum Moartea venise, în sfârşit, şi după mine, şi nu accepta niciun refuz.

Respiraţia mea era o serie de şuierături sacadate. Săgeţi de durere îmi străpungeau craniul şi m-am auzit scâncind. Te rog, fa să se termine repede, L-am rugat pe Dumnezeu. Te rog, pune-i capăt, pune-i capăt, pune-i capăt acum. Te rog, le rog, te rog.

— Max?

Glasul scăzut al lui Fang, chiar lângă ureche, pătrunse printre valurile de durere. N-am putut să-i răspund.

Faţa-mi era scăldată în lacrimi. Dacă aş fi stat pe o stâncă, nimic nu m-ar fi putut opri să mă arunc de-acolo. Cu aripile strânse înăuntru.

În interiorul creierului meu imaginile fulgerau fără sens, îmbolnăvindu-mă, atacându-mi simţurile cu imagini, cuvinte, sunete. O voce vorbea lucruri de neînţeles. Poate că era a mea.

Ca de la mare distanţă, am simţit mâna lui Fang pe umărul meu, dar era ca şi cum aş fi privit un film: părea cu totul fără nicio legătură cu ce mi se întâmpla mie. Dinţii îmi erau atât de încleştaţi, încât mă durea maxilarul, iar apoi am simţit gust de sânge — îmi muşcasem buza.

Când voi vedea proverbialul tunel de lumină albă de care auzisem atât? Cu oameni care să mă aştepte la capătul celălalt, zâmbind şi ridicându-şi mâinile? Copiii înaripaţi nu se duc în ceruri?

Apoi, o voce furioasă s-a strecurat prin durere:

— Cine şi-a băgat labele în Mac-ul meu ?

85

Şi la fel ca înainte, durerea a cedat încet şi aproape că am plâns din cauza frustrării: dacă eram pe moarte, nu murisem. Dacă nu eram moartă, mi se putea întâmpla din nou.

Imaginile se derulaseră în dosul ochilor mei, dar erau neclare şi indescifrabile. Dacă aş fi fost singură, aş fi început să urlu. În loc de asta, trebuia, cu disperare, să încerc să mă abţin, să nu-i trezesc pe cei mai mici (dacă nu o făcusem deja) şi să încerc să nu trădez poziţia noastră.

— Cine sunteţi? a răsunat din nou glasul. Ce faceţi aici? Mi-ai blocat tot sistemul, cretină nenorocită!

În mod normal, aş fi fost deja în picioare, împingându-i pe Angel şi pe ceilalţi la spatele meu, cu o privire crâncenă în ochi.

Oricum, în noaptea asta zăceam făcută colac, umilită, ghemuită şi scâncind, ţinându-mă de cap, cu ochii strânşi, încercând să nu bocesc ca o fraieră penibilă.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? a întrebat Fang, cu o in- t lexiune de oţel în glas.

— Sistemul meu s-a blocat. Am depistat interferenţa şi vine dinspre tine. Aşa că-ţi spun doar s-o laşi baltă, altfel o încurci!

Am inspirat adânc, tremurător, cu totul umilită că un străin mă vedea în halul ăsta.

— Şi ce-i cu ea? S-a drogat?

— E bine, s-a răstit Fang. Nu ştim nimic despre computerul tău. Dacă nu eşti în moarte cerebrală, cară-te de-aici.

Nimeni nu are o voce mai rece şi mai ameninţătoare decât Fang, atunci când vrea.

Celălalt a spus sec:

— Nu mă duc niciunde decât dacă încetaţi să vă mai băgaţi în Mac-ul meu. De ce n-o duci pe prietena ta la un spital?

Prietenă? Oh, Doamne, o să mă ocup şi de asta, dar mai târziu. A fost destul însă ca să mă ridic într-un cot, apoi să mă scol în capul oaselor.

— Cine naiba eşti tu? am mârâit, efectul fiind total compromis de tonul

slab, plângăcios, al vocii mele.

Clipind rapid, găsind dureroasă chiar şi lumina firavă din tunel, m-am străduit să mă concentrez asupra intrusului.

Aveam impresia înceţoşată că era cineva cam de vârsta mea; un puştan zdrenţăros, îmbrăcat în efecte militare vechi. Avea un PowerBook ponosit, ataşat de curelele de pe umerii săi, ca un fel de xilofon sau aşa ceva.

— Nu-i treaba ta! a răspuns el. Doar lasă-mi placa de bază în pace.

Eram încă transpirată şi îmi era greaţă, încă mai aveam migrena năprasnică şi mă simţeam tremurând, dar credeam că reuşesc să încropesc o propoziţie întreagă:

— Despre ce vorbeşti?

— De asta!

Băiatul şi-a întors Mac-ul spre noi, iar când am văzut ecranul, am rămas cu gura căscată.

Era un talmeş-balmeş de imagini sclipitoare, desene, hărţi, şiruri de coduri, secvenţe video cu filme mute, cu oameni care vorbeau. Erau exact chestiile care-mi inundaseră creierul în momentul atacului.

PARTEA A 5-A
VOCEA - FĂ ASTA VOCEA MEA

86

Ochii mi-au fugit spre faţa murdară a băiatului.

— Cine eşti tu? am întrebat din nou, cu un glas încă tremurător.

— Eu sunt tipul care o să-ţi tragă şuturi în fund dacă iui încetezi să intri în sistemul meu, a răspuns puştiul furios.

în clipa următoare, ecranul computerului său se goli în totalitate, acoperit acum de acelaşi verde mohorât ca şi hainele sale. Apoi litere mari, roşii, se plimbară în jos, pe ecran: Hello, Max.

Fang şi-a răsucit capul să se poată holba la mine, iar eu mi-am concentrat, neajutorată, privirile în ochii lui mari, întunecaţi. Apoi, ca şi cum ar fi fost conectate, capetele ni au întors spre computer. Pe ecran scria: Bun venit la New York.

În interiorul minţii mele s-a auzit un glas: Am ştiut că ai să vii. Am planuri mari pentru tine.

— Ai auzit asta? am şoptit. Ai auzit?

— Ce să aud? a întrebat Fang.

— Vocea, am zis.

Mă durea capul, însă durerea era mai suportabilă, şi se părea că s-ar putea să scap şi de vomitat. Mi-am frecat tâmplele din nou, cu privirea fixată pe Mac-ul băiatului.

— Care-i treaba? a întrebat el, sunând mult mai puţin bătăios, dar mult mai tulburat. Cine-i Max? Cum faci asta?

— Noi nu facem nimic, a zis Fang.

Un nou val de durere mi se sparse în creieri, şi, din nou, pe ecranul computerului începură să fulgere imagini disparate, aiureli, planuri, desene, toate haotice şi amestecate

Uitându-mă pe ecran, tremurând şi încă frecându-mi tâmplele, am descoperit cinci cuvinte: Institutul pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii.

M-am uitat spre Fang, iar el a dat din cap cât mai discret posibil: le văzuse şi el.

Apoi ecranul se întunecă din nou.

87

Hăiatul începu să tasteze repede nişte comenzi, mormăind:

— Am să urmăresc chestia asta...

Fang şi cu mine l-am privit, dar după vreo două minute .liuritul s-a oprit, închizându-şi, frustrat, computerul. S-a uitat la noi cu ochii mijiţi, cercetând totul cu privirile: sângele uscat de pe obrazul meu, pe ceilalţi copii care dormeau lângă noi.

— Nu ştiu cum faci asta, a spus el, părând resemnat şi u itat. Unde-i echipamentul tău?

— N-avem niciun fel de echipament, a răspuns Fang. Ciudat, nu?

— Sunteţi fugiţi de undeva? Aveţi probleme?

Jeb ne instruise să nu ne încredem niciodată în nimeni. (Acum ştiam că aici era inclus şi el.) Aiuritul ăsta începea să mă enerveze foarte tare.

— De ce-ai crede aşa ceva? a întrebat Fang liniştit. Băiatul şi-a dat ochii peste cap.

— Ia să vedem. Poate pentru că sunteţi o gaşcă de copii i .ire dorm într-un tunel de metrou. Cam astea sunt indiciile, nu?

OK, avea dreptate.

— Dar cu tine ce-i? am întrebat. Eşti un copil care doarme într-un tunel de metrou. Nu mergi la şcoală?

Băiatul a tuşit.

— MIT m-a dat afară.

MIT era o universitate pentru genii, auzisem de ea. Băiatul ăsta nu avea vârsta necesară.

— Aha.

Am avut grijă să par incredibil de plictisită.

— Nu, pe bune, a spus el, cu un aer aproape şmecheresc. Am fost admis devreme. Aveam de gând să absolv secţia IT. Dar mi-am făcut de cap şi mi-au zis să mă car de-acolo.

— Cum adică ţi-ai făcut de cap? a întrebat Fang.

A dat din umeri.

— Nu-mi luam Thorazina. Spuneau că fără Thorazină zbor din şcoală.

OK, am fost destul timp prin preajma savanţilor cu proiecte trăsnet ca să pricep câte ceva. Cum ar fi faptul că Thorazina era ceva ce li se dădea schizofrenicilor.

— Deci nu-ţi plăcea Thorazina, am comentat.

— Nu.

Faţa i s-a înăsprit.

— Nici Haldolul, sau Mellerilul, ori Zyprexa. Toate-s nasoale. Oamenii vor doar să fiu liniştit, să fac ceea ce mi se spune, să nu provoc necazuri.

Era ciudat; îmi amintea, un pic, de noi: alesese să ducă o viaţă dură, mizerabilă, în locul uneia lipsite de griji, unde ar fi fost ţinut ca un prizonier.

Desigur, noi nu eram schizo. Pe de altă parte, eu auzeam în minte o voce care-mi vorbea. Aşa că mai bine să nu ajung la niciun fel de concluzii pripite.

— Atunci ce s-a întâmplat cu computerul tău, frate? a întrebat Fang.

Băiatul a ridicat din nou din umeri.

— Este lumina ochilor mei. Pot să hackeresc orice. Uneori, oamenii mă plătesc. Fac din astea când am nevoie de bani.

Dintr-odată, şi-a pus lacăt la gură.

— De ce? Cine vrea să ştie asta?

— Calmează-te, tipule, a zis Fang încruntându-se. Doar discutam.

Insă băiatul a început să se tragă înapoi, părând nervos.

— Cine v-a trimis? a întrebat pe un ton tot mai ridicat. Cine sunteţi? Lăsaţi-mă în pace! Staţi departe de mine!

Fang şi-a ridicat mâna într-un gest de calmare, dar băiatul s-a întors şi a luat-o la fugă. In circa cincisprezece secunde nu-i mai puteam auzi tenişii pe sol.

— întotdeauna este reconfortant să te întâlneşti cu cineva mai ţicnit decât noi, am spus. După aşa ceva, noi părem normali.

— Noi? a zis Fang.

— Ce se întâmplă? a întrebat şi Iggy adormit, ridicându-se în picioare.

Am oftat, însă m-am străduit să-i povestesc lui Iggy despre computerul puştiului, despre Vocea din capul meu, despre imaginile care fulgeraseră prin mine în timpul unuia dintre atacurile mele. Am încercat să par nonşalantă, i .1 să nu-şi dea seama că tremuram în bocanci.

— Poate că o iau razna, am zis detaşată, însă asta mă va duce la fapte măreţe. Ca pe Ioana d'Arc.

— Dar să controlezi computerele altora? a spus Iggy sceptic.

— Nu văd cum, am răspuns. Dar din moment ce nu avem niciun indiciu despre cine sau ce-ar putea cauza asta, cred că nu putem exclude nimic.

— Hmmm. Putem crede că asta are legătură cu Şcoala sau cu Institutul? a întrebat Fang.

— Păi, ori asta, ori înseamnă că aşa m-am născut, am comentat sarcastică. Există şansa să nu fi fost născută aşa, aşa că haideţi să încercăm, pe bune, să găsim Institutul mâine. Cel puţin, acum ştim ce denumire trebuie să cău- tăm.

Institutul pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii.

Interesant, nu?

88

Te-ai trezit vreodată de o sută de ori mai obosit decât .itunci când te-ai culcat?

În dimineaţa următoare — cel puţin, aşa am presupus, că era dimineaţa, din moment ce ne trezisem cu toţii — m-am simţit ca una dintre cele douăsprezece prinţese dansatoare, care au dansat toată noaptea, până li s-au găurit condurii, iar apoi au fost nevoite să doarmă toată ziua ca s.l-şi revină. Numai că, oh, da: a) nu sunt prinţesă; b) dormitul într-un tunel de metrou şi încă un atac cerebral nu prea se compară cu dansatul noaptea întreagă; şi c) bocancii mei militari erau încă în stare bună. Altfel, sentimentul era exact la fel.

— E dimineaţă? a întrebat Angel căscând.

— Mi-e foame, au fost primele cuvinte, previzibile, ale lui Nudge.

— OK, o să-ţi dăm ceva de mâncare, am zis obosită. Apoi mergem să căutăm Institutul.

Fang, Iggy şi cu mine căzusem de acord că nu le spunem nimic ălor mici de

hacker, sau despre ultimul meu atac cerebral. De ce să-şi facă griji?

Ne-au trebuit vreo două minute să ne găsim drumul prin tunelurile de metrou înapoi la lumină şi aer curat.

Îţi dai seama imediat că ai respirat altceva decât aer curat, când o stradă din New York îţi pare că are un miros chiar proaspăt şi parfumat.

— E atâta lumină, a zis Gasman acoperindu-şi ochii.

Apoi:

— Miroase a alune prăjite în miere?

Era imposibil să rezişti aromei lor incredibile. Putea fi şi un Eliminator care să le vândă pe stradă, probabil tot ne-am fi dus. Mi-am concentrat privirea asupra vânzătorului. Nu. Nu era un Eliminator.

Am cumpărat nişte alune, apoi ne-am dus pe Fourteenth Street, ronţăind, în vreme ce încercam să-mi pun la punct o metodă rezonabilă de căutare prin oraş. Primul lucru, o carte de telefon. Am văzut o cabină telefonică mai în faţă, însă nu mai exista decât lanţul de care atârnase cartea de telefon. Ne-ar lăsa vreun magazin s-o consultăm pe a lor? Hei! Informaţii! M-am scotocit prin buzunare după ceva mărunţiş şi-am ridicat receptorul. Am format 411.

— La New York, Institutul pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii, am zis când operatorul a intrat automat pe fir.

— Ne pare rău. Nu există niciun număr de telefon sub acest nume. Vă rugăm verificaţi datele şi reveniţi.

Frustrarea era însoţitoarea mea constantă. Aş fi vrut să urlu.

— Şi-acum ce naiba mai facem? l-am întrebat pe Fang.

S-a uitat la mine şi puteam vedea că se concentra asupra problemei. A ridicat o punguţă de hârtie cerată.

— Alune?

Am continuat să mergem şi să mâncăm. Tot ce-ai fi vrut să cumperi pe lumea asta se găsea de vânzare pe Fourteenth Street din New York.

Desigur, noi nu ne permiteam nimic. Totuşi, era copleşitor.

— Zâmbiţi, sunteţi la Candid Camera, ne-a zis Fang, arătând spre o vitrină.

Într-un magazin de electronice, o cameră de luat vederi cu circuit închis afişa imaginile trecătorilor pe câteva ecrane de televizor. Automat ne-am lăsat capul în jos şi ne-am întors cu spatele, devenind, instinctiv, paranoici în ceea ce privea captarea imaginii noastre.

Deodată, am tresărit când un singur impuls dureros, as- cuţit, mi-a izbit tâmpla. În acelaşi timp, cuvintele derulate pe ecranele TV mi-au atras privirea. M-am holbat neîncrezătoare când Bună dimineaţa, Max a apărut pe toate ecranele.

— Doamne, a răbufnit Fang, oprindu-se pe loc.

Iggy s-a ciocnit de el spunând:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Tu eşti? m-a întrebat Gasman. Cum de te cunosc ăştia?

Joaca înseamnă învăţare, Max, zicea Vocea din capul meu.

Era aceeaşi ca noaptea trecută şi mi-am dat seama că n-aş fi putut spune dacă era de adult, sau de copil, de femeie, de prieten sau duşman. Grozav.

Jocurile-ţi testează abilităţile. Distracţia este crucială în dezvoltarea omului. Du-te şi te distrează, Max.

M-am oprit, indiferentă la grămada de oameni care se scurgea în jurul nostru pe stradă.

— Nu vreau nicio distracţie! Vreau nişte răspunsuri! am răbufnit, fără să fi vrut asta... fata ţicnită care-i răspundea micii sale Voci.

Urcă în autobuzul pentru Madison Avenue, a zis atunci Vocea. Cobori când

pare distractiv.

89

Nu ştiu cum vă simţiţi voi, ceilalţi care auziţi glăscioare, dar ceva dintr-al meu mă face să-l ascult cu toată atenţia.

Am clipit şi-am descoperit că stolul mă privea solemn, uitându-se cum mă scufundam mai departe în demenţă totală, chiar sub ochii lor.

— Max, eşti bine? m-a întrebat Nudge.

Am dat din cap.

— Cred că ar trebui să urcăm în autobuzul pentru Madison Avenue, am rostit, căutând vreun indicator stradal.

Fang mă examină gânditor.

— De ce?

M-am întors puţin, ca să nu mă poată vedea ceilalţi, şi-am murmurat:

— Vocea.

Dădu din cap.

— Dar Max, a şoptit el, abia auzit, şi dacă-i o capcană?

— Nu ştiu! am zis. Dar poate că ar trebui să facem ce spune, pentru o vreme... să vedem.

— Să facem ce spune? a întrebat Gasman.

O luasem spre colţul străzii. L-am auzit pe Fang spunând:

— Max tot aude o voce în interiorul ei. Nu ştim ce-i.

Şi să te mai îngrijorezi pentru ceilalţi.

— Cum ar fi conştiinţa ei? a întrebat Nudge. Televizoarele au vreo vină în asta?

— Nu ştim, a răspuns Fang. Acum vocea vrea să luăm autobuzul pentru Madison Avenue, din câte se pare.

Staţia de autobuz se afla la paisprezece cvartale mai încolo. Am urcat şi-am băgat banii pentru bilete în automat. Şoferul ne-a făcut semn să mergem mai departe, spunând „Treceţi, treceţi, treceţi“, cu un glas plictisit.

Speram că Vocea nu voia să mă facă să tot cheltui din bani, mai aveam periculos de puţini.

Pentru persoanele care nu se simt bine în spaţii mici, închise, sau înconjurate de alţi oameni, o călătorie cu autobuzul este aproape egal cu a trăi un coşmar. Autobuzul era atât de aglomerat, încât a trebuit să stăm pe interval, cu alţi oameni lipiţi de noi. Mi-am închipuit că oricând am fi putut sparge un geam şi sări afară, însă întreaga poveste mi-a topit şi ultimele mele rezerve de calm. Capul mi se agita continuu, căutând pasageri care s-ar fi transformat în Eliminatori.

Ei, Voce? m-am gândit. Ce mai urmează?

Simt sigură că asta te va surprinde, dar Vocea n-a răspuns.

Lângă mine, Angel mă ţinea de mână încrezătoare, privind cum se perinda oraşul prin faţa geamurilor. Depin- iiea de mine. Trebuia să am grijă de toţi. Trebuia să găsesc Institutul. Dacă atacurile mele cerebrale mă ucideau, Fang prelua comanda. Dar până atunci, eram Numero Uno. Nu puteam lăsa stolul de izbelişte. Ai auzit asta, Voce? Dacă ai de gând să mă faci să-i las baltă pe toţi, o să-ţi pară rău că ai... intrat vreodată în mintea mea.

Oh, Doamne, eram nebună rău.

— OK, oameni buni, a anunţat şoferul autobuzului prin difuzoare. Fifty-

eighth Street! Aid începe distracţia!

Uluită, m-am uitat spre Fang, apoi am început să împing pe toată lumea spre uşa din spate a autobuzului. Am păşit în lumina soarelui. Autobuzul s-a îndepărtat zgomotos, lăsându-ne să tuşim în fumul gazelor de eşapament. Ne aflam la capătul minunatului Central Park.

— Ce..., am început, apoi ochii mi s-au făcut cât cepele când am văzut o clădire mare, cu vitrină din sticlă, chiar vizavi, peste drum.

În spatele vitrinei se vedeau un urs de pluş uriaş, un imens soldat din lemn şi o balerină de aproape cinci metri, înălţată pe vârful unui deget.

Firma indica AFO Schmidt.

Cel mai uimitor magazin de jucării din lume.

Păi, bine atunci.

90

Noi, copiii săraci, jalnicii copii-păsăret, n-am mai fost niciodată într-un magazin de jucării.

Iar AFO Schmidt este locul unde copiii cred că au murit şi au ajuns în paradis. Chiar pe interiorul uşii de la intrare se afla un ceas imens, de două etaje, cu figurine în mişcare. Cântecul It's a Small World se auzea tare, dar cred că asta avea ca scop să acopere zarva.

Nu aveam nicio idee de ce ne aflam aici. Părea prea mult dacă speram ca această mică zbenguială să ne aducă mai aproape de găsirea Institutului, însă am luat decizia de a vedea unde ajunsesem.

O girafă de pluş, în mărime naturală, înconjurată de alte animale tot de pluş, deschidea calea spre o zonă unde existau numai astfel de jucării, spaţiu care, practic, era la fel de mare ca şi fosta noastră casă.

M-am uitat în jos spre Gazzy şi Angel, şi i-am văzut cum se holbau cu gura căscată la mult prea multe jucării nemaivăzute, prea multe ca să mai poată fi înţelese.

— Iggy, a spus Gasman, există o sală întreagă numai cu I ego şi Bionicle.

— Du-te cu ei, i-am spus lui Fang. Şi să nu ne pierdem din vedere unul pe altul, da?

A dat din cap şi i-a urmat pe băieţi în sala Lego, în vreme ce eu m-am dus după Angel şi Nudge, care ridicau în braţe animalele de pluş unul după altul.

— Oh, Doamne, mi-a spus Nudge, ţinând un mic tigru de pluş, oh, Max, nu-i ăsta lucrul cel mai drăguţ? Oh, numele lui e Samson.

Îngăduitoare, am căzut de acord că era, într-adevăr, cel mai drăguţ lucru şi-am continuat să mă uit prin jur fie după vreun Eliminator, fie după un indiciu spre care m-ar fi putut dirija Vocea.

— Max?

Angel mă trăgea de mânecă. M-am întors spre ea şi a ridicat un ursuleţ de pluş. Era îmbrăcat ca un înger, cu un veşmânt alb şi aripioare la spate. Un mic nimb din sârmă aurită îi plutea deasupra capului.

Ochii lui Angel mă priveau rugători. Am verificat cât costa. Plăcerea de a avea acest mic ursuleţ de pluş putea fi a ei contra sumei de patruzeci şi nouă de dolari.

— Îmi pare aşa de rău, Angel, am zis, aplecându-mă la nivelul ei. Dar acest ursuleţ costă patruzeci şi nouă de dolari. Aproape că am rămas fără bani... n-am în niciun caz, nici pe-aproape, asemenea sumă. Chiar îmi pare rău. Aş vrea să ţi-1 pot cumpăra. Ştiu că este un înger, ca tine.

Am mângâiat-o pe păr şi i-am dat ursul înapoi.

— Dar îl vreau, s-a răstit Angel, ceea ce nu-i stătea deloc în caracter.

— Am spus nu. Asta-i, fetiţo.

M-am îndepărtat câţiva paşi, dar am rămas destul de aproape de fete, pentru a mă uita la un aranjament „mistic“. Acolo se aflau Mingiuţe Magic 8, iar când le scuturai, pe suprafaţa micului lor ecran apărea un răspuns.

Am scuturat una. „Foarte posibil“, a apărut predicţia. Din păcate, uitasem să-i pun o întrebare.

Mai era şi un joc numit Ca-balah!, un altul de ghicit în stil ţigănesc, apoi vechea noastră preferată: o tăbliţă Ouija. Am respirat adânc, cu mâinile în buzunare, şi m-am uitat prin magazin. Poate că reuşeam să dormim aici la noapte.

Am detectat cu coada ochiului o mişcare uşoară, iar privirea mea de vultur s-a concentrat în acea direcţie. Era piesa tăbliţei Ouija, piesa despre care se presupune că o mişcau „spiritele“ pe suprafaţa tablei, oprindu-se asupra anumitor litere, însă toată lumea ştie că trucul îl fac copiii.

Asta însă se mişca fără s-o atingă nimeni.

Am privit în jur. Nu era nimeni prin apropiere. Angel se afla la vreo şase metri distanţă, nu se uita la ea, şi ţinea încă în mână ursuleţul-înger. Mi-am plimbat mâna pe deasupra şmecheriei — nu existau fire. Atinsese litera S şi apoi A. Am ridicat tăbliţa şi-am ţinut-o sus, în caz că era manevrată cu ajutorul unui magnet. Indicatorul atinse apoi litera V şi se îndrepta spre E.

Save.

Am pus tăbliţa înapoi de parcă ar fi fost înroşită în foc.

Micuţul triunghi negru se opri pe litera T. Apoi se mută pe H. Apoi pe E.

The.

Alunecă foarte încet spre W, şi m-am încruntat. Se mişcă în partea de sus, pe litera O, şi mi-am încleştat fălcile. În momentul când a ajuns la R, eram gata să arunc tăbliţa prin magazin. Plină de furie, am privit cum termina. L-ul, D-ul. Apoi literele M, A şi X.

Save the world, Max.

91

— Fang!

S-a întors spre mine, mi-a văzut faţa şi, instantaneu, i-a luat de mână pe Iggy şi Gasman. Ni s-au alăturat, mie şi lui Nudge, sub orologiul uriaş.

— Haideţi să plecăm de aici, am murmurat. O tăbliţă Ouija tocmai mi-a spus să salvez lumea.

— Doamne, parcă ai fi o persoană celebră, a zis Gasman, şi era clar că nu simţea ameninţarea de rău augur ca şi mine.

— Unde-i Angel? a întrebat Fang.

Am întins mâna şi-am rămas cu ea în aer. Mi-am rotit privirea în jur şi m-am repezit înapoi la raionul cu animale de pluş. Deja, panica mă copleşise cu totul; nu trecuse nicio săptămână de când fusese răpită...

M-am oprit derapând lângă un cimpanzeu în mărime naturală, atârnat de un suport. În faţa mea, Angel vorbea cu o femeie mai în vârstă. Nu văzusem niciodată un Eliminator atât de bătrân, aşa că pulsul mi s-a mai calmat puţin.

Angel părea tristă şi ţinea ursuleţul-înger în braţe ară- tându-1 femeii.

— Ce se întâmplă..., a început Fang.

Femeia a ezitat, apoi a spus ceva ce n-am putut înţelege, iar chipul lui Angel s-a luminat şi fetiţa a început să dea nerăbdătoare din cap.

— Cineva-i cumpără ceva lui Angel, a spus Iggy şoptit.

Angel ştia că o priveam, însă refuza să-şi întoarcă privirile spre noi. Le-am urmat toţi cinci până la casă şi-am privit neîncrezătoare cum femeia, părând un pic năucită, şi-a scos portofelul şi-a plătit ursuleţul lui Angel. Practic, Angel sărea în sus de bucurie. Ţopăia veselă, strângând ursuleţul la piept, şi-am auzit-o spunând „mulţumesc“ de aproape o mie de ori.

Apoi, având încă un aer uşor confuz, femeia a zâmbit, a il at din cap, şi a părăsit magazinul.

Am dat năvală în jurul celei mai mici membre a familiei noastre.

— Ce-a fost asta? am întrebat. De ce ţi-a cumpărat femeia ursul? Jucăria asta costă patruzeci şi nouă de dolarii

— Ce i-ai spus? s-a interesat Iggy. Nouă nu ne cumpără nimeni nimic.

— Nimic, a răspuns Angel, ţinându-şi strâns ursuleţul.

Eu doar am întrebat-o pe doamnă dacă n-ar vrea să-mi cumpere acest ursuleţ, că-1 voiam foarte, foarte mult şi nu .iveam destui bani.

Am început să-i împing pe toţi spre uşa principală, înainte ca Angel să mai roage pe cineva să-i cumpere o girafă în mărime naturală.

Afară, soarele strălucea pe cer şi venise vremea prânzului. Era timpul să revenim la treburile noastre.

— Aşadar, pur şi simplu, ai rugat o necunoscută să-ţi cumpere o jucărie scumpă, iar ea s-a conformat? am între- bat-o pe Angel.

A dat din cap, netezind blana ursuleţului ei pe lângă urechi.

— Da. Doar am rugat-o să mi-1 cumpere. Ştii, cu mintea mea.

92

Fang şi cu mine am schimbat o privire. Asta era puţin cam înspăimântător. De fapt, chiar înspăimântător de-a binelea.

— Hm... mai exact, ce vrei să spui? am întrebat-o pe Angel.

OK, poate să înţeleagă gândurile şi sentimentele majorităţii oamenilor, dar asta a fost pentru prima dată când .im auzit-o spunând că trimisese un gând.

— Doar am rugat-o, în mintea mea, a răspuns Angel absentă, îndreptând aripioarele albe ale ursuleţului. Iar ea a zis că bine. Şi mi l-a cumpărat. Am să-i spun Celeste.

— Angel, vrei să spui că ai influenţat acea femeie în aşa Ici încât să-ţi cumpere ursul? am întrebat cu prudenţă.

— Celeste, zise Angel. Ce înseamnă să influenţezi?

— Să ai un efect asupra a ceva sau cuiva, am spus. Pare că, într-un fel, ai făcut-o pe femeia aceea să-ţi cumpere ursul...

— Celeste.

— Celeste, fie că voia sau nu. Iţi dai seama ce spun?

Angel s-a încruntat şi a ridicat din umeri, părând stânjenită.

Apoi, fruntea i s-a descreţit.

— Păi, chiar o voiam pe Celeste. Mai mult decât orice altceva pe lume.

De parcă asta ar fi justificat tot.

Am deschis gura să-i explic lecţia de viaţă care urla să fie predată aici, dar Fang mi-a prins privirea. Expresia lui îmi spunea: „nu acum“, aşa că am tăcut şi-am dat din cap, aşteptând să-mi spună mai târziu la ce se gândise.

Iar acum, înapoi la misiunea noastră. Numai dacă aş avea vreun indiciu cât de mic legat de găsirea Institutului.

Ne-am oprit şi-am cumpărat falafel pentru prânz, cu ochii în patru după orice primejdie în timp ce mâneam din mers. Angel şi-a băgat ursuleţul — Celeste — în talia pantalonilor, ca să poată avea ambele mâini libere.

Angel are doar şase ani şi numai Dumnezeu ştie că nu a avut parte de ceea ce se cheamă o educaţie normală. Totuşi, mă gândeam că era destul de mare ca să ştie diferenţa dintre bine şi rău. Credeam că ştia că influenţarea acelei femei să i-o cumpere pe Celeste a ei era ceva greşit. Dar o făcuse, oricum.

Lucru pe care-1 găseam foarte tulburător.

M-am cutremurat şi m-am apucat de tâmple, în vreme ce Vocea tâmpită mi-a spus: E doar o jucărie, Max. Copiii merită jucării. Nu crezi că şi tu ai merita una ?

— Sunt prea mare pentru jucării, am mormăit furioasă, iar Fang s-a uitat surprins la mine.

— Voiai o jucărie? a întrebat Gasman nedumerit.

Am scuturat din cap. Nu mă luaţi în seamă, fraţilor. Vorbeam doar cu Glăsciorul meu din cap. Dar cel puţin, de data asta, nu m-a mai durut atât de tare.

îmi pare rău că te doare uneori, Max. Nu vreau să te rănesc. Vreau să te ajut.

Am strâns din buze, ca nu cumva să răspund. Când voiam o informaţie, tăcea; când nu voiam să aud nimic, Vocea devenea vorbăreaţă.

Era aproape la fel de enervantă ca şi Fang.

93

Am început să mă sperii de-a binelea. Oriunde mergeam, ceva din Cealaltă Parte ajungea la mine. Dacă nu era o voce din capul meu, era un ecran de televizor într-o vitrină. Era un puştan hacker într-un tunel de metrou, conţinutul minţii mele fiind afişat pe computerul lui. Şoferul de autobuz care ne spune unde-i distracţia. Eliminatorii. Cum se spune... că nu eşti paranoic dacă cineva chiar te urmăreşte?

— Suntem înconjuraţi, am murmurat, holbându-mă la vârfurile ghetelor mele, în timp ce mergeam întins.

L-am simţit pe Fang făcând o întoarcere la 360 de grade chiar lângă mine.

— Ne pierdem vremea, am zis, în cele din urmă, frustrată. Trebuie să găsim Institutul. Să descoperim istorii ş destine. Nu trebuie să mergem la magazine de jucării. Trebuie să o luăm cât se poate de în serios.

Toate la vremea lor, Max.

Fang era pe cale să-mi răspundă, dar am ridicat un deget: o clipă.

Trebuie să înveţi cum să te relaxezi. Relaxarea facilitează învăţarea şi comunicarea. Studiile au demonstrat asta. Dar tu nu te relaxezi.

— Bineînţeles că nu mă relaxez! am şuierat în şoaptă. Trebuie să găsim Institutul! Rămânem fără bani! Suntem în permanenţă în pericol!

Ceilalţi se opriseră şi mă priveau alarmaţi. Fang era, probabil, gata să mă ducă la un spital de nebuni.

îmi pierdeam minţile cu totul, da? Ceva îmi afectase creierul — am avut o comoţie cerebrală sau aşa ceva, iar acum auzeam voci. Asta mă deosebea de restul stolului. Eram mult prea diferită. Mă simţeam singură.

E doar o singură voce, Max. Nu voci. Linişteşte-te.

— Ce-i cu tine, Max? m-a întrebat Gasman.

Am inspirat adânc şi-am încercat să mă adun.

— Mă simt de parcă aş fi pe cale să explodez, am recunoscut cu toată sinceritatea. Acum trei zile, Angel spunea că a auzit că ar fi mai multe informaţii despre noi într-un loc numit Institutul, din New York. Mai multe informaţii. Asta ar putea fi ceea ce-am vrut întotdeauna să ştim.

— Că am putea afla mai multe despre părinţii noştri? a întrebat Iggy.

— Da, am răspuns. Însă acum suntem aici, şi se întâmplă tot felul de lucruri cu adevărat ciudate, şi nu sunt sigură.. .

Fără niciun avertisment, mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Salutare, copii!

Doi Eliminatori săriră direct în faţa noastră, din holul unei clădiri.

Angel a ţipat, iar eu am prins-o instinctiv de mână, trăgând-o cu putere înapoi. Într-o fracţiune de secundă, m-am răsucit pe călcâie şi goneam acum cu toţii pe trotuar, cu viteză maximă. Fang şi Iggy erau în spatele nostru, Nudge şi cu Gasman de-o parte şi de alta. Trotuarele erau pline de oameni şi parcă străbăteam un traseu cu obstacole.

— Traversaţi! am strigat şi m-am năpustit în stradă.

Toţi şase ne-am strecurat printre două taxiuri care treceau, ai căror şoferi claxonară furioşi. În urma noastră am auzit un buuf! puternic şi un ţipăt de surpriză, pe jumătate înăbuşit.

— Un curier pe bicicletă l-a cosit pe unul dintre Eliminatori! a strigat Fang.

Poţi să chicoteşti în timp ce fugi pentru a-ţi scăpa pielea şi protejezi un copil de şase ani? Eu pot.

Dar două secunde mai târziu, o mână grea, dotată cu gheare, m-a înşfăcat de păr, trăgându-mă în spate. Mâna lui Angel mi-a fost smulsă dintr-a mea, şi fetiţa urlă ceva de o crimă sângeroasă.

Crezi că înţelegi ceva din aceste cuvinte, crimă sângeroasă?

Crede-mă: nu pricepi.

94

Fără să se oprească, puternicul Eliminator m-a azvârlit peste umărul lui. Şi să mai vorbeşti de moarte.

I-am simţit mirosul aspru, de animal, i-am văzut ochii injectaţi. Râdea, fericit că mă prinsese, iar colţii lui lungi şi galbeni arătau, de fapt, mult prea mari pentru botul lui.

Angel continua să urle.

Crimă sângeroasă!

Am dat din picioare şi am lovit şi pocnit şi zgâriat, însă Miminatorul doar râdea şi apoi se apucă să distrugă trotuarul, în vreme ce lumea se uita curioasă.

— E vreun film? am auzit pe cineva întrebând.

Na... e prea original pentru Hollywood. Fac continuări.

Ridicându-mi capul, l-am văzut pe Fang, întunecat şi

hotărât, îndreptându-se spre noi. Ţinea pasul, dar nu ne .ijungea din urmă. Dacă aştepta să treacă vreo maşină, eram terminată. M-am zbătut cât am putut de tare, muşcându-1 pe Eliminator, 1ovindu-1 şi zgâriindu-1, însă toate acestea aveau asupra bestiei un efect enervant de slab. Au tost crescuţi fără

receptori de durere?

— Fang! am răcnit, văzându-1 tot mai îndepărtat.

Distanţa dintre noi tot creştea. Vag, încă mai puteam auzi ţipetele ascuţite ale lui Angel. Din gură îmi ţâşneau toate cuvintele spurcate pe care le ştiam, punctate cu lovituri, muşcături şi cotonogeli. Eliminatorul nici măcar nu încetinea.

Următorul lucru de care îmi amintesc este că am picat, brusc, fără nicio avertizare, ca şi cum cineva i-ar fi retezat Eliminatorului picioarele de sub el. A căzut la pământ cu o bufnitură greţoasă, iar eu m-am lovit cu capul de trotuar, aşa că am văzut stele verzi. Picioarele-mi erau imobilizate, şi-am început să dau din ele disperată, chinuindu-mă să mi le scot de sub el.

Nu se mişca. Să fi leşinat? Cum?

Cu greu am reuşit să-mi eliberez picioarele şi să stau în patru labe, după care m-am holbat la Eliminator. Stătea complet nemişcat, cu ochii deschişi şi sticloşi. Un firişor de sânge-i ieşea din gura care era pe cale să se transforme într-un bot de lup. Câţiva curioşi se opriseră să ne privească, dar majoritatea oamenilor îşi vedeau de drum, vorbind la celulare. Viaţa continua, neabătută, în New York City.

Fang a scos un răcnet şi m-a ajutat să mă ridic în picioare fără menajamente, începând să mă tragă după el.

— Stai! i-am zis. Fang... cred că-i mort.

Fang şi-a mutat privirea de la mine la Eliminator, apoi şi-a înfipt gheata în trupul nemişcat. Acesta nu s-a clintit, nu a clipit. Încă ţinându-mă de mână, Fang a îngenuncheat şi şi-a pus degetele pe încheietura Eliminatorului, precaut şi atent la orice mişcare.

— Ai dreptate, a zis el, ridicându-se. E mort. Ce i-ed făcut'.

— Nimic. Mă zbăteam pe spatele lui, dar n-am făcut nicio scofală. Şi dintr-odată, s-a prăbuşit ca un morman de cărămizi.

Mulţimea devenise tot mai numeroasă şi se apropiase mai mult, în vreme ce restul stolului gonea spre noi. Angel mi-a sărit în braţe şi a izbucnit în lacrimi. Am ţinut-o strâns şi-am încercat s-o liniştesc, spunându-i că era în ordine, eram în siguranţă.

Fang a tras în jos de gulerul Eliminatorului, doar o secundă. Am văzut amândoi tatuajul de pe ceafa lui:

11-00-07.

Chiar atunci, îşi făcu apariţia o maşină de poliţie, cu gi- rofarurile aprinse şi sirena pornită. Am început să ne pierdem în peisaj, amestecându-ne prin mulţime.

— Un ţicnit de drogat! a rostit atunci Fang cu glas tare.

Apoi ne-am mişcat repede, tulind-o după primul colţ

ieşit în cale. Am lăsat-o pe Angel jos şi ea a început să alerge pe lângă mine, ţinând pasul şi smiorcăindu-se. Am ţinut-o strâns de mână şi i-am zâmbit liniştitor, cu toate că, de fapt, tremuram toată pe dinăuntru. Asta fusese de-a dreptul înspăimântător.

Trebuia să găsim Institutul şi să plecăm naibii de aici, înapoi în deşert. Undeva unde nu ne-ar mai găsi niciodată. Totuşi, se făcuse târziu. Eram în apropierea parcului unde plănuisem să dormim. În stradă, pe lângă noi, treceau maşini şi taxiuri, fără ca nimeni să ştie de drama care tocmai avusese loc.

— Deci avea cinci ani, a spus Fang încet.

Am dat din cap.

— Creat în noiembrie, anul 2000, numărul şapte dintr-o serie. Nu durează

prea mult, nu? Cât de mult vom trăi noi? Noi toţi? Oricare dintre noi?

Am inspirat adânc şi m-am uitat prin jur. Privirea mi-a lost atrasă de unul dintre taxiurile care purtau diverse reclame luminoase, pentru Joe's Famous Pizza, sau pentru vreo companie de curăţenie sau vreun restaurant. Pe capota acestuia se vedeau cuvintele: „Orice călătorie începe cu un pas.“

Parcă era un taxi-răvaş. Orice călătorie, un pas. Un pas. Am clipit.

M-am oprit şi m-am uitat în jos, acolo unde picioarele mele făceau un pas după altul în această călătorie lungă, bizară.

Apoi am observat un copac pipernicit şi îndoit, într-o gaură din asfalt. Un grilaj de metal împiedica lumea să-i calce rădăcinile în picioare. De-abia vizibil printre barele grilajului, un card din plastic. L-am ridicat, sperând să nu văd vreun fitil aprins lipit de el.

Era un card bancar, de genul celor folosite la banco- mate. Avea numele meu trecut pe el: Maximum Ride. L-am tras pe Fang de mânecă, arătându-i cârdul în tăcere. A căscat puţin ochii, aşa că mi-am dat seama că era uluit.

Şi voilă, vechea mea prietenă, Vocea, s-a manifestat chiar în clipa aceea:

Îl poţi folosi dacă ghiceşti parola.

Mi-am ridicat privirea, însă taxiul meu mistic dispăruse.

— Pot să-l folosesc dacă ghicesc parola, i-am zis lui Fang.

A dat din cap.

— OK.

Înghiţind în sec, am pitit cârdul într-un buzunar.

— Mai să mergem în parc, am rostit. În drăguţul şi sigurul Central Park.

95

— Cum poate Vocea să ştie unde mă aflu şi ce văd? i-am şoptit lui Fang.

Ne cuibăriserăm toţi şase pe crengile puternice, primitoare, ale unui stejar uriaş din Central Park. Aflaţi la aproape treisprezece metri deasupra solului, puteam vorbi lejer, fără să ne audă nimeni.

Numai dacă nu cumva copacul a fost modificat.

Crede-mă, mi-am pierdut orice capacitate de a fi surprinsă de ceva.

— Este înăuntrul tău, mi-a răspuns Fang, rezemându-se de trunchiul copacului. Este ceea ce eşti tu. E încastrat în toate simţurile tale, ştie unde eşti şi ce faci.

Oh, nu, mi-am zis, cu moralul la pământ. Nu mă gândisem la aşa ceva. Asta însemna că nu mai aveam intimitate în nimic din ceea ce făceam?

— Nici chiar în baie?

Ochii lui Gasman se căscară de uimire şi amuzament. Nudge îşi reprimă un rânjet, în vreme ce-i aruncam lui (lazzy o ocheadă cu ochii mijiţi. Angel netezea veşmântul lui Celeste şi-i curăţa blana.

Am scos cârdul şi l-am examinat. Încă-1 mai aveam pe cel furat de la nemernicul din California, şi le-am comparat. Cel nou părea la fel de legal ca şi cel vechi. L-am înfipt pe cel vechi într-o crăpătură adâncă din scoarţa copacului, oricum nu-1 mai puteam folosi.

— Deci trebuie să descoperim PIN-ul, am murmurat, întorcând cârdul nou pe toate feţele.

Grozav. Asta n-o să ne ia decât vreo mie de ani, aşa ceva.

Eram mai mult decât obosită. De asemenea, mai aveam şi un cucui impresionant la cap, de la contactul brutal cu asfaltul. Asta pentru că, ştii tu,

nu aveam deja destule probleme pe cap.

Fără niciun cuvânt, mi-am ridicat pumnul stâng. Fang şi l-a pus pe al său peste el, apoi Iggy, Nudge, Gazzy s-a aplecat de pe creanga lui şi a reuşit să ne atingă, cât de cât. Angel s-a aplecat şi ea şi şi-a pus pumnul pe al lui Gazzy, apoi laba lui Celeste pe pumnul ei. L-am auzit pe Gazzy oftând. Sau ceva pe-aproape. Ne-am atins mâinile şi apoi ne-am aşezat confortabil pe crengile late. Angel se afla chiar deasupra mea şi piciorul ei mic atârna şi-mi atingea genunchiul. Am văzut-o cum şi-a sprijinit ursuleţul de copac. O dulceaţă.

Aerul serii adia asupra mea. Ultimul meu gând a fost că eram recunoscătoare pentru că suntem împreună şi la adăpost cel puţin pentru încă o noapte.

96

— Este interzis să vă căţăraţi în copaci în Central Park! a răsunat un glas subţire, însă foarte puternic.

Am făcut ochi şi, instantaneu, m-am izbit de privirea întunecată a lui Fang. Ne-am uitat în jos.

O maşină de poliţie era parcată dedesubt, cu luminile aprinse. De parcă la New York n-ar mai fi avut niciun delict mai important de rezolvat decât nişte copii care dormeau într-un copac.

— Cum de ştiu că suntem aici? a mormăit Gasman. Cine se uită prin copaci?

O poliţistă în uniformă ni se adresa prin sistemul de amplificare:

— Este interzis să vă urcaţi în copaci în Central Park, a repetat ea. Vă rog să coborâţi imediat.

Am gemut. Acum trebuia să ne mişcăm greoi până jos, in loc să sărim şi să aterizăm ca nişte super-mutanţi teribili ce eram.

— OK, fraţilor, am spus. Coborâţi; încercaţi să păreţi normali. Când ajungem jos, o rupem la fugă. Dacă ne despărţim, ne reîntâlnim la colţul dintre Fifty-fourth Street şi Fifth Avenue. Comprende?

Au dat din cap. Fang a coborât primul, iar Iggy l-a urmat cu grijă, pipăindu-şi drumul. Frate, pentru nişte adolescenţi mari ca ei, se descurcau minunat, erau ca nişte veveriţe.

Angel a coborât după ei, apoi Nudge, Gazzy şi eu ultima.

— Există afişe indicatoare peste tot, care arată clar că urcatul în copaci este interzis, a început celălalt poliţist să explice, pe un ton infatuat.

Noi încercam să ne retragem încet, fără să atragem atenţia.

— Sunteţi fugiţi de-acasă? s-a interesat poliţista. Vă ducem noi. Puteţi suna acasă, să vorbiţi cu ai voştri.

Oh, doamnă poliţistă, ar fi o mică problemă cu asta...

O altă maşină de patrulare trase pe dreapta şi apărură încă doi poliţişti. Apoi se auzi hârâitul unui walkie-talkie şi primul poliţist şi-l scoase ca să răspundă.

— Acum! am şoptit, şi toţi şase ne-am împrăştiat, fugind de acolo cât de repede puteam.

— Celeste! am auzit-o pe Angel ţipând şi m-am întors văzând-o cum alerga înapoi ca să-şi recupereze ursuleţul.

Doi poliţişti goneau spre el.

— Nu! am strigat, înşfăcând-o de mână şi trăgând-o după mine.

Aproape că se luptă cu mine, proptindu-şi piciorul în pământ şi încercând să-mi desprindă degetele de pe încheietura ei. Am tras-o în braţe şi am rupt-o la fugă, aruncând-o lui Fang când l-am ajuns din urmă.

După o privire rapidă în urmă, am văzut că poliţista ridicase ursuleţul şi se holba după noi. În spatele ei, ceilalţi săreau în maşinile lor de patrulare. Tocmai când am trecut de un colţ, în cea mai mare viteză, am văzut un poliţist înalt urcând în maşină. Am clipit la greu, de două ori, iar inima parcă mi-a îngheţat. Era Jeb. Sau mi s-a părut? Am scuturat din cap şi-am luat-o la goană, ajungându-i din urmă pe ceilalţi.

— Celeste! ţipa Angel, întinzându-se peste umărul lui Fang. Celeste!

Părea că avea inima frântă, şi mă îmbolnăvea gândul că trebuia s-o oblig să-şi lase jucărioara în urmă, dar dacă aveam de ales între Angel şi Celeste, o preferam pe Angel la orice oră. Chiar dacă mă ura pentru asta.

— Am să-ţi cumpăr altul! i-am promis în grabă, în vreme ce picioarele-mi goneau ca să ţină pasul cu Fang.

— Nu vreau altul! a scâncit ea, cuprinzând gâtul lui Fang cu ambele braţe şi începând să plângă.

— Am scăpat? a întrebat Gasman privindu-mă peste umăr.

M-am uitat în urmă. Două maşini de poliţie, cu girofa- ruri şi sirene, goneau prin traficul intens îndreptându-se spre noi.

— Nu!

Mi-am lăsat capul jos şi-am accelerat.

Uneori, mi se părea că nu vom fi niciodată liberi, în siguranţă. Niciodată, nicicând, cât trăiam noi. Oricum, s-ar putea ca nici asta să nu dureze cine ştie cât.

97

Am luat-o spre sud şi apoi spre est, afară din parc, sperând să ne pierdem prin mulţimea de oameni, veşnic prezentă, care umplea străzile.

Fang o lăsă jos pe Angel şi ea o luă supusă la goană, cu feţişoara ei albă şi scăldată în lacrimi. M-am simţit foarte, foarte rău pentru Celeste. Iggy alerga alături de mine, cu mâna întinsă, atingându-mă uşor. Era atât de bun în menţinerea ritmului, prin felul în care se ţinea de grup, încât aproape uitai că este orb. Am trecut de Fifty-fourth Street, cu poliţia încă pe urmele noastre.

— Intrăm în magazin? a întrebat Fang, venind lângă mine. Apoi o tulim pe ieşirea din spate?

Mă gândeam. Numai dacă am putea să decolăm, să ne ridicăm în aer, desprinzându-ne de sol, departe de toată hărmălaia, departe de mulţimea de oameni şi de poliţaii care ne urmăreau, să fim sus, pe cerul albastru, albastru, liberi... Mă mâncau aripile de dorinţa de a le deschide brusc, întinzându-le în toată lungimea lor, prinzând în ele lumina soarelui şi vântul.

— Mda, poate că da, am răspuns. Haideţi să cotim spre ost, pe Fifty-first.

Aşa am făcut. Am intrat în magazin şi am ieşit prin spate. Rapid. Aproape că am izbucnit în râs când mi-am dat seama că era o stradă cu sens unic, nu pe direcţia care le trebuia lor. Maşinile de patrulare vor trebui să facă un ocol.

Numai dacă am putea găsi un refugiu, înainte să ne ajungă din urmă...

— Ce-i aia? a strigat Nudge, arătând cu mâna.

M-am oprit printr-un derapaj, aşa cum vezi doar în desenele animate. În faţa noastră era o clădire enormă, cenuşie. Se înălţa spre cer, ascuţită şi dantelată spre vârf, nu ca un zgârie-nori. Mai degrabă, ca şi cum cristalele cenuşii, de

stâncă, ar creşte spre cer, întinzându-se şi subţiindu-se lot mai mult, pe măsură ce înaintează. Se vedeau şi trei uşi boltite, cea din mijloc fiind şi cea mai mare.

— E vreun muzeu? a întrebat Gazzy.

M-am uitat după o inscripţie.

— Nu, am răspuns. Este Catedrala Saint Patrick. E o biserică.

— O biserică! a exclamat Nudge entuziasmată. N-am lost niciodată într-o biserică. Putem să intrăm?

Eram pe cale să-i amintesc că fugeam să ne salvăm pielea, că nu o făceam pe turiştii, dar Fang a rostit încet:

— Adăpost.

Şi-atunci mi-am amintit cum, pe vremuri, bisericile obişnuiau să fie locuri de refugiu pentru oameni, poliţailor nu le era permis să intre. La fel ca acum câteva sute de ani.

Probabil, nu mai era cazul acum, dar era imensă şi plină de turişti, şi mai era şi un loc potrivit unde să te pierzi, ca oricare altul.

98

Un şuvoi constant de oameni se scurgea prin uşa mare din mijloc. Ne-am amestecat printre ei, şi-am încercat să ne pierdem prin mulţime. Când am trecut de uşă, aerul a devenit, brusc, mai răcoros şi înmiresmat de ceva care mirosea a străvechi şi bisericesc... cumva religios.

Înăuntru, oamenii s-au răsfirat. Un grup se aduna pentru un tur cu ghid, alţii se plimbau, pur şi simplu, prin jur, citind plăcuţele, luând pliante.

Era incredibil de multă linişte, ţinând cont de mărimea clădirii, cât un stadion de fotbal, plină cu sute de oameni.

Spre partea din faţă, oameni se aşezau în strane, sau în genuncheau, cu capetele plecate.

— Haideţi, am rostit încet. Pe acolo.

Toţi şase am păşit în linişte pe podeaua răcoroasă din marmură, spre altarul uriaş, alb. Nudge avea gura larg căs că tă, capul dat pe spate, în timp ce se holba la razele de soare filtrate prin toate ferestrele cu vitralii. Deasupra noastră, tavanul se ridica la trei etaje înălţime, boltit şi sculptat ca un palat.

— Este un loc uimitor, a şoptit Gasman, iar eu am dat din cap.

Mă simţeam bine aici, în siguranţă, chiar dacă Eliminatorii sau poliţaii puteau să intre pe uşă la fel ca oricine altcineva. Deşi interiorul bisericii era enorm şi aglomerat, totuşi, exista o bună vizibilitate. Nu era deloc un loc rău. Un loc bun.

— Ce fac oamenii acolo? a şoptit Angel.

— Cred că se roagă, i-am răspuns.

— Hai să ne rugăm şi noi, a spus apoi Angel.

— Îhm...

Dar ea pornise deja spre o strană goală. Înaintă până în mijlocul ei, apoi se lăsă jos şi trase mica pernă pentru rugăciune. Am văzut-o cercetându-i pe alţii, să vadă cum să procedeze corect, apoi îngenunche şi-şi lăsă capul în jos, peste mâinile împreunate pentru rugă.

Pariez că se ruga pentru Celeste.

Am intrat şi noi în strană după ea, îngenunchind neîndemânatici şi nu cu totul convinşi. Iggy a atins mâna lui (iazzy, uşor ca pana, apoi s-a aşezat şi el

în aceeaşi poziţie.

— Pentru ce ne rugăm? a întrebat el încet.

— Hm... pentru orice vrei tu? mi-am dat cu presupusul.

— Ne rugăm lui Dumnezeu, nu? s-a interesat Nudge, ca să fie sigură.

— Cred că asta-i şi ideea, am zis, fără să am vreun indiciu real.

Şi totuşi, am avut o senzaţie ciudată, ca şi cum, dacă doreai să ceri ceva, acesta era locul cel mai potrivit s-o faci.

Cu tavanul înalt, uluitor, cu toată marmura şi strălucirea, religia şi credinţa care ne înconjurau, se simţea că acesta era locul unde şase copii fără un cămin ar putea fi auziţi.

— Dragă Dumnezeule, a rostit Nudge şoptit, vreau părinţi adevăraţi. Dar vreau ca şi ei să mă dorească. Vreau să mă iubească. Eu deja îi iubesc. Te rog să vezi ce poţi face. Mulţumesc foarte mult. Cu dragoste, Nudge.

OK, n-aş zice că eram experţi în asta sau în orice altceva.

— Te rog, adu-mi-o pe Celeste înapoi, a şopti Angel, cu ochii strâns închişi. Şi ajută-mă să cresc mare, să fiu ca Max. Şi ai grijă de toţi. Şi fă-le ceva celor răi. Ar trebui să nu mai poată să se atingă de noi.

Amin, m-am gândit.

Surprinsă, am remarcat că Fang îşi ţinea ochii închişi, însă nu-şi mişca buzele, şi n-am putut să aud nimic. Poate că doar se odihnea.

— Vreau să pot să văd în jur, a rostit şi Iggy. Aşa cum făceam când eram mic. Şi mai vreau să pot să-i trag şuturi în fund lui Jeb. Mulţumesc.

— Doamne, vreau să fiu mare şi puternic, a şoptit Gasman, iar eu am simţit cum mi se punea un nod în gât, pri- vindu-i părul blond, vâlvoi, ochii închişi de atâta concentrare.

Nu avea decât opt ani, dar cine ştia când avea să-i vină sfârşitul?

— Ca s-o pot ajuta pe Max şi pe ceilalţi, a încheiat el.

Am înghiţit cu noduri, clipind des, ca să-mi stăvilesc lacrimile. Am inspirat şi expirat adânc de câteva ori, apoi am făcut o verificare, pe furiş, de jur împrejur. Întreaga catedrală era liniştită, paşnică, fără Eliminatori.

Jeb pe care-1 văzusem se dusese oare cu poliţaii? Poli ţiştii erau adevăraţi, sau erau bătăuşii de la Şcoală ori de la

Institut? Păcat că Angel a scăpat-o pe Celeste. Fir-ar! Fetiţa reuşeşte, în sfârşit, să obţină ceva ce-şi doreşte, şi apoi soarta i-1 smulge din mâini.

— Te rog, ajut-o pe Angel cu Celeste, m-am trezit murmurând, şi mi-am dat seama că-mi închisesem ochii.

Nu aveam nicio idee cu cine vorbeam... Niciodată nu m-am întrebat dacă credeam în Dumnezeu. Ar fi permis Dumnezeu halatelor albe de la Şcoală să ne facă ceea ce au făcut? Cum funcţiona asta, mai precis?

Dar acum eram luată de val, aşa că m-am lăsat dusă.

— Şi te rog, ajută-mă să fiu un conducător mai bun, un om mai bun, am zis, mişcându-mi buzele fără să scot niciun sunet. Fă-mă mai curajoasă, mai puternică, mai deşteaptă. Ajută-mă să am grijă de stol. Ajută-mă să găsesc nişte răspunsuri. Şi... mulţumesc.

Mi-am dres vocea.

Nu ştiu cât am rămas acolo, până la urmă mi-au amorţit genunchii.

Era ca şi cum o pace îngerească s-ar fi pogorât asupra noastră, ca atunci când o adiere blândă ne mângâia penele.

Ne-a plăcut această casă. Nu voiam să plecăm.

M-am gândit serios să rămânem în catedrală, să ne ascundem, să dormim aici. Sus era locul corului, iar clădirea era imensă. Poate că am reuşi s-o facem. M-am întors spre Fang.

— N-ar trebui să...

M-am cutremurat şi o durere ascuţită mi-a explodat în cap. Nu era atât de rea ca înainte, dar am închis ochii şi n-am putut scoate niciun cuvânt preţ de un minut.

Imaginile şi-au făcut apariţia, derulându-se în mintea mea ca un film. Erau schiţe de arhitectură, planuri, care păreau să fie linii de metrou. Spiralele duble ale ADN-ului, răsucite şi întinse de-a latul ecranului meu, acoperite apoi de tăieturi din ziare, decolorate şi indescifrabile, de fragmente de sunete sacadate, vederi colorate din New York. O imagine a unei clădiri a zăbovit câteva secunde: o construcţie înaltă, verzuie. I-am văzut adresa: Thirty-first Street. Apoi un şuvoi de cifre a trecut peste mine. Frate, oh, frate, oh, frate.... ce însemnau astea?

Am inspirat adânc de vreo două ori, simţind cum durerea se risipea. Ochii mi s-au deschis în lumina slabă din catedrală. Cinci feţe foarte îngrijorate mă priveau.

— Poţi să mergi? m-a întrebat Fang.

Am dat din cap.

Am ieşit printre uşile înalte, în spatele unui grup de turişti japonezi. Afară era mult prea multă lumină şi mi-am dus mâna streaşină la ochi, simţind o uşoară migrenă şi senzaţia de vomă.

De îndată ce ne-am îndepărtat de mulţime, m-am oprit.

— Am văzut Thirty-first Street în mintea mea, am spus. Şi nişte cifre.

— Ceea ce însemnă că..., a intervenit Iggy.

— Nu ştiu, am recunoscut. Poate că Institutul se află pe Thirty-first Street?

— Asta ar fi grozav, a rostit Fang. Spre est sau vest?

— Nu ştiu.

— Ai mai văzut şi altceva? a întrebat el răbdător.

— Păi, nişte cifre, am repetat. Şi o clădire înaltă, verzuie.

— Ar trebui să străbatem întreaga Thirty-first Street, a propus Nudge. Toată strada, să căutăm clădirea. Da? Adică, dacă ai văzut clădirea, poate că asta s-a întâmplat cu un motiv întemeiat. Sau ai văzut mai multe clădiri, sau în- I regul oraş, sau ce?

— Numai clădirea respectivă, am răspuns.

Ochii căprui ai lui Nudge se căscară. Angel arăta solemnă. Ne simţeam cu toţii la fel: tremurând de nerăbdare nervoasă şi, de asemenea, copleşiţi de spaimă. Pe de-o parte, Institutul ar putea fi cheia tuturor problemelor — răspunsul la orice întrebare pe care ne-am pus-o vreodată, despre trecutul nostru, părinţii noştri. Am putea chiar să aflăm despre misteriosul director pomenit de halatele albe. Pe de altă parte, ne simţeam ca şi cum ne-am fi dus de bunăvoie la Şcoală şi-am fi sunat la intrare. Ca şi cum intram singuri în gura lupului. Iar aceste două senzaţii ne sfâşiau în două.

N-ai să ştii niciodată decât când ai să ştii, rosti atunci Vocea mea.

100

— Aşadar, avem bani? Pot spera? a întrebat Gasman în limp ce treceam de

un vânzător ambulant care oferea cren- vurşti polonezi.

— Poate, am răspuns, scoţând cârdul bancar. Ce crezi? I am întrebat pe Fang, n-ar trebui încercat?

— Păi, e clar că avem nevoie de bani, a zis el. Dar s-ar | ni tea să fie o capcană, o metodă prin care să ne depisteze pe unde suntem şi ce facem.

— Mda.

M-am încruntat.

Este în ordine, Max. Poţi să-l foloseşti, a spus atunci Vocea mea. Odată ce ghiceşti parola.

Mulţumesc, Voce, am gândit sarcastică. Sunt ceva speranţe să-mi spui nenorocita de parolă? Bineînţeles că nu.

Doamne păzeşte să ne vină ceva atât de uşor.

Trebuia să obţinem banii. Am putea să încercăm cu cerşitul, însă probabil că ne-am pomeni imediat că este chemată poliţia. Fugiţi de-acasă şi toate cele. Să găsim de lucru ieşea din discuţie. Furt? Era ultima cale. Încă nu ajunasem acolo.

Acest card bancar era valabil pentru orice bancă. Trăgând adânc aer în piept, m-am întors spre un ATM. Am introdus cârdul şi-am tastat un „maxride“.

Nicio şansă.

Apoi am încercat vârstele noastre: 14,11, 8, 6.

Eroare.

Am încercat cu „parolă“.

Eroare. Maşinăria s-a închis şi mi-a comunicat să contactez serviciul de relaţii cu clienţii.

Ne-am continuat drumul. Într-un fel, era ca şi cum ne-am fi încetinit deliberat ritmul, pentru a câştiga timp să ne pregătim pentru Institut. Sau, cel puţin, aceasta era convingerea propriei mele Dr. Laura lăuntrice.

— Ce-ar fi să folosim ceva de genul primele iniţiale ale numelor noastre? a sugerat Gasman.

— Poate că-i ceva ca „dăîncoacebaniimei“, a propus Nudge.

I-am zâmbit.

— Trebuie să fie ceva mai scurt.

Lângă mine, Angel mergea cu capul în jos, târşâindu-şi picioruşele.

Dacă aş avea banii, aş putea să-i cumpăr o altă Celeste.

în cvartalul următor, la un alt bancomat, am încercat primele litere ale numelor noastre: „MFINGA.“ Nimic.

Am încercat „Şcoala“ şi „Maximum“. Mi-a zis să sun la serviciul de relaţii cu clienţii.

Mai departe, am încercat cu „Fang“, „Iggy“ şi „Gasman“.

La următorul cvartal am tastat „Nudge“ şi „Angel“, apoi, la plezneală, am introdus data zilei.

Chiar voiau să sun la serviciul de relaţii cu clienţii.

Ştiu la ce te gândeşti: am încercat cu zilele noastre de naştere sau numerele Asigurărilor Sociale?

Nu. Niciunul dintre noi nu ştia data de naştere reală, cu toate că ne-am ales ce zi ne-a plăcut nouă. Iar cretinii de la Şcoală au neglijat să ne înregistreze pe vreunul dintre noi la Administraţia Asigurărilor Sociale. Niciunul dintre noi nu prea putea ieşi curând la pensie.

M-am oprit în faţa următorului ATM, dar am clătinat din cap frustrată.

— Nu ştiu ce să fac, am recunoscut, şi a fost poate pentru a doua oară când am rostit aceste cuvinte.

Angel a privit obosită în sus, cu ochii ei albaştri şi trişti.

— De ce nu încerci cu „mama“? a întrebat ea, şi a început să urmărească cu vârful tenisului ei o crăpătură în asfaltul trotuarului.

— De ce crezi asta? am întrebat-o, surprinsă.

A dat din umeri, mişcându-şi mâna ca şi cum ar fi vrut să o strângă pe Celeste mai tare lângă ea, dar apoi şi-a lăsat-o în jos, pe lângă trup.

Fang şi cu mine am schimbat câteva priviri, apoi am introdus cârdul în fantă şi-am tastat cuvântul „mama“.

CEL FEL DE TRANZACTIE DORIŢI SĂ FACEŢI? a apărut pe ecran.

Rămasă fără grai, am retras două sute de dolari şi i-am băgat în buzunarul interior.

— De unde ai ştiut de asta? a întrebat-o Fang pe Angel.

Tonul îi era indiferent, însă îi puteai sesiza tensiunea.

Angel a dat din nou din umerii ei mici. Chiar şi buclele îi păreau fără viaţă şi triste.

— Aşa mi-a venit, a răspuns.

— Ţi-a transmis asta o voce? am întrebat, zicându-mi că Vocea mea ţopăia prin jur.

A dat din cap că nu.

— Cuvântul era în capul meu. Nu ştiu de ce.

Din nou, Fang şi cu mine am schimbat o privire, dar n-am spus nimic. Nu ştiam la ce se gândea, însă eu mă întrebam ce se întâmplase cu Angel la Şcoală, în acele câteva zile înainte s-o salvăm de-acolo. Cine ştia ce se petrecuse acolo? Ce fel de experimente ticăloase şi dezgustătoare? Poate că-i puseseră şi ei un cip?

Sau mai rău.

101

Peste alte câteva cvartale am luat-o la stânga, mergând spre East River. În interiorul meu, încordarea creştea. Respiram pufnind scurt. Fiecare pas făcut ne aducea mai aproape de ceea ce putea fi Institutul: locul unde secretele vieţii noastre ar putea fi dezvăluite, răspunsul tuturor întrebărilor noastre.

Şi încă un lucru: nici măcar nu eram sigură că voiam acele răspunsuri. Ce-ar fi fost dacă mama mea m-ar fi dat de bunăvoie pentru asta, la fel ca a lui Gasman şi Angel? Ce-ar fi dacă părinţii mei erau nişte oameni oribili? Sau dacă erau nişte oameni minunaţi, celebri, care însă nu-şi doreau un mutant bizar drept fiică, cu aripi lungi de patru metri? Adică, aproape că părea mai simplu să nu ştim nimic.

Însă ne-am continuat mersul, cercetând fiecare clădire. Din când în când, ceilalţi priveau spre mine, numai pentru .1 mă vedea cum dădeam din cap că nu. Am parcurs, pe jos, mai multe cvartale luuuuungi, şi cu fiecare pas eram din ce în ce mai crispată, la fel şi ceilalţi.

— Mă întreb cum o fi Institutul, a zis Nudge încordată. Cred că-i la fel ca Şcoala. Va trebui să intrăm pe furiş? Cum îi ascund pe Eliminatori de oamenii normali? Ce fel de dosare credeţi că au despre noi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nudge, dar mă dor urechile! a replicat Iggy cu tactul lui obişnuit.

Faţa ei dulce s-a întristat, şi-am cuprins-o uşor cu mâna pe după umeri.

— Ştiu că eşti îngrijorată, am spus încet. Şi eu la fel.

Mi-a zâmbit, şi atunci am zărit-o: 433 East Thirty-first Street.

Era clădirea din schiţa pe care o văzusem în minte.

Şi dacă crezi că asta-i o propoziţie ciudată, poate că ar trebui s-o reciteşti.

Clădirea era înaltă, cred că avea cam patruzeci şi cinci de etaje, şi o faţadă verzuie, cu un aspect cam demodat.

— Asta-i? a întrebat Iggy.

— Mda, am răspuns. Sunteţi gata?

— Gata, căpitane! a răspuns Iggy hotărât şi şi-a dus mâna la frunte în chip de salut.

Aş vrea să mă fi putut vedea dându-mi ochii peste cap.

Am urcat pe trepte şi am intrat prin uşile pivotante. Înăuntru, holul era numai lemn lustruit, alamă şi plante exotice, mari. Podeaua era din dale netede din granit.

— Acolo, a spus Fang şoptit, arătând spre un avizier mare, aflat în dosul unei vitrine.

Erau trecute toate birourile şi companiile din clădire, cu etajul şi numărul camerei.

Nu apărea niciun fel de Institut pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii. Nu era niciun fel de institut.

Pentru că asta ar fi fost prea uşor, nu?

Mi-am frecat fruntea, abţinându-mă de la cuvinte «imare de dezamăgire. Înăuntrul meu, îmi venea să plâng, să urlu şi să dau din picioare, apoi să fac un duş fierbinte şi să mai plâng o dată.

în loc de asta, am inspirat adânc şi-am încercat să-mi pun mintea la contribuţie. M-am uitat prin jur. Nicio altă listă cu birourile, nicăieri.

La recepţie, o femeie stătea în spatele unui laptop. Un agent de pază se afla la un alt pupitru vizavi pe hol.

— Iertaţi-mă, am zis amabilă. Mai sunt şi alte companii în această clădire, care nu sunt trecute pe avizier?

— Nu.

Funcţionara ne aruncă o privire, apoi îşi văzu mai departe de tastat ceva incredibil de urgent, cum ar fi CV-ul ei pentru un alt loc de muncă. Ne-am îndepărtat tocmai când ea a scos un sunet de surpriză. Uitându-mă înapoi, am văzut că ecranul laptopului ei se golise. Pe mine a început să mă doară în străfundurile stomacului.

Sub fiecare curcubeu se află o oală cu galbeni, defilă pe ecranul laptopului, scris cu litere roşii, mari. Mesajul se frânse în litere mai mici, apoi se plimbară pe ecran, iar şi iar, aco- perindu-1 cu totul.

Oală cu galbeni sub fiecare curcubeu... OK, spiriduşii lucrau cumva pe aici? O să-i dea drumul Judy Garland vreunui cântec pe-aici? De ce nu puteam primi o informaţie directă? Pentru că totul era un puzzle, un test. Am scrâşnit, literalmente, din dinţi. Sub fiecare... Hmmm.

— Această clădire are subsol? am întrebat.

Funcţionara se încruntă la mine şi ne privi din nou, mai dur.

— Cine sunteţi? a întrebat ea. Ce doriţi?

Îşi ridică bărbia şi schimbă o privire cu agentul de pază. Erau Eliminatori? în mod sigur, puteau fi Eliminatori, întreaga clădire ar putea fi plină cu dezgustătorii oa- meni-lupi.

— Nu contează, am mormăit, împingându-i pe ceilalţi spre uşa pivotantă.

Agentul de pază era deja pe urmele noastre şi, imediat ce-am trecut cu toţii, am înfipt un pix în şanţul uşii. Agentul rămăsese blocat într-una din

despărţituri şi începu să împingă geamul cu forţa.

Ajunşi pe stradă, am luat-o imediat la goană.

102

Plămânii îmi ardeau. Cunoşti senzaţia? Cam după şase c vartale am încetinit la ritmul unei plimbări. Nu părea să ne urmărească nimeni, nicio maşină de poliţie n-a ieşit din trafic, niciun semn de Eliminatori. Îmi bubuia capul şi mă durea ca naiba. Simţeam că aveam nevoie de o pauză de la viaţă.

Fără niciun avertisment, Gasman s-a întors şi a lovit cu pumnul într-o cutie poştală.

— Ce porcărie! a ţipat el. Nimic nu merge cum trebuie! Suntem hărţuiţi peste tot! Capul lui Max e varză, Angel a pierdut-o pe Celeste, suntem cu toţii flămânzi... urăsc asta! U răsc totul!

Uluită, mi-am închis gura rămasă căscată şi m-am dus lângă el. Când i-am pus mâna pe umăr, mi-a împins-o la o parte. Ceilalţi s-au adunat în jurul nostru. Era atât de neobişnuit ca Gazzy să facă asemenea scene. El era întotdeauna micul meu bufon.

La naiba.

Gaşca mă privea, aşteptând să-i spun lui Gasman să-şi icvină şi să se adune.

Păşind înainte, l-am luat pe Gazzy în braţe. Mi-am sprijinit capul de al lui, ţinându-1 strâns. I-am netezit cu degetele părul blond şi i-am simţit spatele îngust tremurând.

— îmi pare rău, Gazzy, am murmurat. Ai dreptate. Toată povestea e o porcărie. Ştiu că-i greu uneori. Ascultă, ce te-ar face să te simţi mai bine acum?

Jur că dacă mi-ar fi spus să ne cazăm la Ritz, asta aş fi făcut.

Şi-a tras nasul şi s-a mai îndreptat de spate, şter- gându-şi faţa cu mâneca soioasă. M-am decis să cumpăr haine noi pentru toţi, cât de curând.

— Fiindcă eu sunt „domnişoara card bancar“.

— Chiar aşa? a zis, cu o voce mică şi nevinovată.

— Chiar aşa.

— Păi, nu vreau decât... nu vreau decât ceva, cum ar fi să stăm undeva şi să mâncăm o grămadă de haleală. Nu să mâncăm în timp ce ne plimbăm. Vreau să stăm jos şi să ne odihnim şi să mâncăm.

M-am uitat solemn în ochii lui.

— Cred că se poate aranja asta.

103

Am ajuns înapoi, lângă Central Park, căutând un loc unde să mâncăm. Un local de pe Fifty-seventh Street arăta bine, însă se aştepta vreo jumătate de oră. Apoi, nu pe stradă, ci într-un parc, am văzut cu toţii un restaurant. Milioane de luminiţe albastre acopereau stejarii care-1 înconjurau. Un indicator anunţa: parcarea pentru Garden Tavern, în această direcţie. Ascunsă printre copaci, o clădire imensă, cu o mulţime de ferestre din sticlă turnată, dând înspre parc.

— Asta arată grozavi a exclamat Gazzy încântat peste măsură.

De asemenea, era şi ultimul loc de pe pământ unde aş fi vrut să mergem. Prea mare, prea strălucitor, prea scump, şi, fără nicio îndoială, plin de adulţi la patru ace. Nu ne poli iveam acolo. Nu vom putea trece neobservaţi.

Şi totuşi, Gasman acolo voia să mănânce. Iar eu îi promisesem orice şi-ar fi dorit.

— Hm, OK, am zis, deja simţind teama şi neliniştea ţâşnindu-mi prin toţi porii.

Fang a deschis uşa din sticlă masivă şi am intrat.

— Uau! a făcut Nudge, cu ochii cât cepele.

Din locul recepţiei, puteam vedea trei săli de mese diferite. Una era Sala Prismei, plină de cristaluri: candelabre, sfeşnice, vitralii. Uşa a doua dădea în Sala Grădinii, care era amenajată ca o junglă luxuriantă, însă cu mese, scaune, chelneri. Iar cea de-a treia era Sala Castelului, pentru acei dintre noi care doream să ne simţim regeşte în timp ce înfulecam. Toate aveau tavane înalte, cu grinzi. Sala Castelului avea şi un şemineu deschis, suficient de mare cât să prăjeşti un juncan.

Am constatat încântată că nu eram singurii copii, cu toate că eram singurii neînsoţiţi de vreun adult.

— Pot să vă ajut?

O femeie înaltă, blondă, ca un fotomodel, se uita la noi. Apoi a căutat cu privirea pe cei cu care venisem.

— Vă aşteptaţi părinţii?

— Nu, am răspuns. Nu suntem decât noi.

Am zâmbit.

— Ne puteţi da o masă de şase persoane, vă rog? Fac cinste tuturor cu banii de ziua mea.

O nouă minciună, un alt zâmbet.

— Hmm, OK, a spus chelneriţa.

Ne-a condus la o masă din Sala Castelului, departe, lângă bucătărie. Din moment ce bucătăria ar fi o cale potrivită de scăpare, dacă ar fi necesar, nici n-am comentat.

Ne-a oferi liste de meniu mari, foarte elegante, în timp ce ne aşezam pe locurile noastre.

— Jason va fi cel care vă serveşte astăzi.

Apoi ne-a părăsit, aruncându-ne o ultimă privire nesigură.

— Max, este nemaipomenit, a spus Nudge entuziasmată, ţinând meniul ei enorm. E locul cel mai drăguţ în care am mâncat vreodată.

Din moment ce scormonisem prin tomberoane după mâncare, de nenumărate ori, era de la sine înţeles.

Fang, Iggy şi cu mine ne simţeam mizerabil, în vreme ce Nudge, Gazzy şi Angel erau încântaţi.

De fapt, Sala Castelului ar fi fost drăguţă dacă n-aş fi detestat mulţimile, băgăreţii, adulţii, sentimentul de paranoia şi cheltuirea banilor.

Despre meniu. Am fost uşurată să constat că aveau şi secţiunea pentru copii.

— Vă aşteptaţi părinţii?

Un chelner scund, solid, cu părul roşcat, pieptănat pe spate — Jason — stătea lângă Iggy.

— Nu, suntem doar noi, am zis.

S-a încruntat vag şi ne-a măsurat cu privirea.

— Ah, sunteţi gata să comandaţi?

— Toată lumea ştie ce vrea? am întrebat.
Gasman şi-a ridicat privirea.
— Câte fileuri de pui intră într-o porţie?
Jason păru aproape îndurerat.
— Cred că patru.
— Atunci, mai bine aş comanda două porţii, a hotărât C îasman. Şi un cocktail de fructe. Şi două pahare de lapte.
— Două porţii pentru tine? s-a interesat Jason.
Gasman a dat din cap.
— Cu cartofi prăjiţi. Pentru început.
— Eu vreau îngheţată de vanilie cu ciocolată fierbinte, a zis Angel.
— întâi mâncarea propriu-zisă, am spus. Ai nevoie de hrană.
— OK, s-a învoit Angel, apoi a clipit şi a privit spre Jason. Nu suntem odrasle de bogătani. Ne este doar foame.
Jason a vrut să spună ceva, apoi s-a înroşit la faţă şi şi-a lăsat greutatea pe alt picior.
— Eu vreau chestia asta cu costiţe, a comandat Angel, privind pagina de meniu pentru adulţi. Şi toată garnitura pentru ea. Şi apă minerală, limonadă.
— Costiţele sunt patru sute cincizeci de grame, a explicat chelnerul nostru. Adică jumătate de kilogram de carne.
— Hmmm, a făcut Angel, întrebându-se ce tot voia să spună.
— E în regulă, am intervenit. E o mare mâncăcioasă. Nudge? Tu ce vrei?
— Lasagna primavera, s-a decis ea. S-ar putea să-mi trebuiască două. Are şi salată, nu? Şi pâine? Ceva lapte. Bine?
S-a uitat la mine şi am dat din cap.
Jason rămăsese neclintit, credea că ne batem joc de el.
— Două lasagna?
— Poate că ar trebui să începeţi să scrieţi toate astea, am sugerat.
Am aşteptat până şi-a notat comenzile lor, apoi am zis:
— Eu am să încep cu un cocktail de creveţi, apoi un cotlet de porc cu glazură de arţar, cu varză şi cartofi şi de toate. Salata casei cu garnitură de brânză albastră. Şi o limonadă şi un ceai la gheaţă.
Jason notă totul cu aerul că îndurase lovituri la ochi o oră întreagă.
— Cremă de homari, a spus Fang. Apoi nişte costiţe. O sticlă mare de apă.
— Spaghete şi chiftele, a zis Iggy.
— Asta-i în meniul nostru pentru copii, a observat chelnerul nostru, părând încordat. Pentru clienţii noştri de până în doisprezece ani.
Iggy părea tot mai iritat.
— Ce-ai zice de nişte coaste de miel? am zis repede. Au garnitură de cartofi şi spanac şi sos de vin cu rozmarin.
— Bine, e-n ordine, a acceptat Iggy nervos. Plus două pahare de lapte şi nişte pâine.
Jason îşi lăsă în jos carneţelul şi ne privi.
— Este o cantitate mare de mâncare pentru numai şase persoane, a constatat el. Poate că aţi exagerat.
— Vă înţeleg îngrijorarea, am rostit, încordarea mea ajutându-mă să mă exprim cât puteam de civilizat. Dar este OK. Doar aduceţi comanda, vă rog.
— Va trebui să plăteşti pentru tot, chiar dacă mâncaţi sau nu.
— Da, de obicei, aşa se întâmplă în restaurante, am rostit încet, cu o răbdare exagerată.
— Toate astea or să coste, a insistat el, imprudent.
— Am priceput, am spus, încercând, fără succes, să-mi păstrez calmul. Am

priceput ideea. Mâncarea costă bani. Multă mâncare, costă o grămadă de bani. Adu-ne, te rog, ceea ce am comandat.

Jason îmi aruncă o privire ţâfnoasă şi porni spre bucătărie.

— Mor după locul ăsta, a spus Fang cu o expresie serioasă.

— Am comandat prea mult? a întrebat Angel.

— Nu, am zis. Este în ordine. Cred că nu sunt obişnuiţi cu mâncăii serioşi.

O picoliţă ne aduse două coşuri cu pâine şi puse pe masă şi nişte vase mici cu ulei de măsline. Chiar şi ea părea sceptică.

Degetele mi s-au curbat ca nişte gheare pe faţa de masă albă. Şi totul s-a cam dus naibii din acel moment.

104

— Bună ziua.

Un bărbat în costum şi cu cravată îşi făcu apariţia lângă mine. Îl însoţea Jason.

— Bună, am spus prudentă.

— Eu sunt managerul localului. Există vreo problemă în care să vă pot ajuta? a întrebat el.

Era vreo întrebare-capcană?

— Păi, nu prea cred, am zis. Doar dacă la bucătărie nu pot pregăti ceva din ce-am comandat noi.

— Ah, da, a spus managerul. Se pare că aţi comandat o cantitate neobişnuită de mâncare. N-am vrea să facem risipă, ori să vă prezentăm o notă de plată şocantă, pentru că ochii voştri au fost mai mari decât stomacul.

Scoase un mic hohot de râs forţat.

— Ei, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră, am zis, ajunsă aproape pe punctul de a ceda nervos. Dar suntem destul de flămânzi. Ar trebui să comandăm şi să primim ce-am comandat, nu?

Asta n-a mers chiar atât de bine pe cât ai crede.

Managerul arboră o expresie de răbdare ajunsă la limită.

— Poate că v-aţi simţi mai bine în alt restaurant, a spus el. Broadway-ul este pe-aproape.

Nu-mi venea să cred aşa ceva.

— Ba bine că nu, am explodat, pierzându-mi, până la urmă, calmul. Dar suntem aici, şi ne este foame. Iată, am bani, ne-am adus şi pofta de mâncare cu noi; ne daţi sau nu ce-am comandat?

Managerul arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie.

— Cred că nu, a spus el, făcând un semn unui tip solid, care tândălea pe lângă uşi.

Grozav, pur şi simplu grozav. Mi-am şters fruntea.

— Este o prostie, a zis Iggy furios. Haideţi să plecăm. Gasser, plecăm într-alt loc, care să nu fie condus de nazişti, OK?

— OK, a acceptat Gasman nehotărât.

Angel a privit spre manager.

— Jason crede că eşti un flecar şi că miroşi ca un fătălău, a zis ea. Şi ce-i un himbo’?

Jason îşi înăbuşi un horcăit şi se înroşi tot. Managerul se întoarse şi-l măsură cu privirea.

— Bine, am zis, ridicându-mă şi aruncându-mi şervetul. Plecăm. Probabil că

mâncarea-i jalnică pe aici, oricum.

Şi-atunci au apărut poliţiştii.

Cine-a chemat poliţia?

Erau poliţişti adevăraţi?

N-aveam de gând să mai zăbovim pe-aici şi să-i întreb.

105

Îţi aminteşti cum bucătăria urma să fie calea noastră de salvare? Asta ar fi mers grozav dacă poliţiştii nu s-ar fi despărţit, doi venind prin faţă, iar alţi doi — ai ghicit — prin bucătărie.

Peste tot în jurul nostru, la mese, oamenii se uitau la noi cu gura căscată. Probabil că ăsta era lucrul cel mai interesant care li se întâmplase de o săptămână întreagă.

— Sus şi roiul, a zis Fang, iar eu am dat din cap fără tragere de inimă.

Nudge şi Iggy păreau surprinşi, Gazzy rânjea, iar Angel avea pe faţă acea expresie hotărâtă.

— E-n ordine, copii, a spus o poliţistă, croindu-şi drum printre mese. Trebuie să veniţi cu noi. O să-i chemăm pe părinţii voştri la secţie.

Jason mi-a aruncat un zâmbet superior şi, dintr-odată, m-am înfuriat. Cât de greu i-ar fi fost cuiva să ne dea pace măcar o dată? Fără să mai stau pe gânduri, am înşfăcat un castron cu ulei de măsline şi i l-am răsturnat în cap. Gura i s-a deschis într-un O mare, în vreme ce uleiul de un verde spălăcit i se scurgea pe faţă.

Dacă asta l-a luat prin surprindere, ceea ce s-a întâmplat în clipa următoare i-a zguduit din temelii întregul univers.

Mişcându-mă cu repeziciune, cum reuşeşte numai un copil-pasăre mutant, am sărit pe un scaun, am păşit pe masa noastră şi m-am aruncat în sus, deschizându-mi aripile şi intrând puternic în picaj. Am ajuns alarmant de jos faţă de sol — nu alergasem pentru decolare, aşa cum era întotdeauna cel mai bine — dar am ţâşnit în sus din nou cu următoarea bătaie din aripi şi m-am ridicat spre tavanul cu grinzi.

Angel mi s-a alăturat, apoi Iggy, Gasman, Nudge şi Fang.

Privind în jos, n-am putut să nu izbucnesc în râs la vederea feţelor tuturor. „Uluiţi“ nu ar fi suficient pentru a descrie expresia. Erau năuciţi, prostiţi, înspăimântaţi cu totul.

— Jigodie! a strigat Gasman, şi a început să-l bombardeze pe manager cu bucăţi de pâine.

Fang înconjura tavanul, căutând o cale de ieşire. Am văzut că poliţiştii începuseră să-şi revină şi se dispersau.

N-am să te mint — era o fază ridicolă. Da, aveam necazuri, da, era un dezastru, şi aşa mai departe, dar trebuie să spun că, văzând toate acele feţe îndreptate spre noi, privirile oamenilor, era cel mai grozav lucru care ni se întâmplase de când venisem la New York.

— Aici, sus! a strigat Fang, şi a arătat spre una din ferestrele basculante cu vitralii.

— Haideţi, fraţilor! am ţipat, tocmai când mi-am dat seama că începuseră să erupă bliţurile aparatelor de fotografiat — adică veşti cât se poate de proaste.

— Să plecăm!

Fang îşi feri capul, şi-l acoperi cu braţele, şi zbură direct prin fereastră. Izbucni într-o explozie în culorile curcubeului, iar bucăţile de sticlă se împrăştiară pe jos.

Iggy era chiar în spatele lui Nudge, degetele lui atin- gându-i glezna, şi zburară împreună, strângându-şi aripile în ultima secundă, ca să-şi ia avânt.

— Angel, du-te! i-am cerut, iar ea s-a avântat prin deschizătură, cu aripile ei mici arătând ca ale lui Celeste. Gas- ser! Dă-i drumul!

L-am văzut abătându-se în jos pentru ultima dată, pentru a înşfăca desertul abandonat al cuiva. Indesându-şi în gură un ecler întreg, dădu din cap şi se aţinti spre fereastră. Am plecat ultima, iar apoi am ajuns în aer liber, întinzându-mi aripile, umplându-mi plămânii. Am ştiut că tocmai făcusem o greşeală crucială, devastatoare, şi că va trebui să plătim pentru asta.

Dar ştii ceva? Aproape că a meritat.

Expresiile de pe toate feţele acelea…

106

— Spre copaci, i-am spus lui Fang, iar el a dat din cap, făcând un cerc larg ca să se poată îndrepta spre nord.

Era o zi ceţoasă, dar nu eram la suficientă înălţime încât să nu mai fim vizibili. Speram că nimeni nu se uita spre cer. Mda, corect.

Am coborât într-un arţar înalt, gâfâind din greu.

— Asta a mers bine, a zis Fang, ştergându-şi pulberea de sticlă de pe umeri.

— A fost greşeala mea, a spus Gasman.

Avea ciocolată pe faţă.

— Eu simt cel care-a vrut să mergem acolo.

— Greşeala a fost a lor, Gazzy, am comentat. Pariez că nici măcar nu erau poliţai adevăraţi. Degajau un aer de Şcoală.

— Nu te-ai gândit deloc înainte să arunci uleiul de măsline pe chelner, nu? a întrebat Fang.

M-am încruntat spre el.

— Eu sunt încă…, a început Nudge, dar vocea i s-a stins.

Cred că voia să spună „flămândă“, însă îşi dăduse seama că nu era un moment prea potrivit.

Dar încă ne mai era foame. Trebuia să mâncăm. Imediat ce adrenalina din mine se va mai potoli, am să caut o băcănie, ceva.

— Oamenii făceau fotografii, a spus Iggy.

— Mda, am răspuns îngrijorată. În comparaţie cu un dezastru de pomină, asta-i ceva la fel de rău.

— Şi devine tot mai rău, a rostit o voce dulce.

Am sărit în sus jumătate de metru prin aer, apoi m-am apucat de o creangă şi-am privit în jos.

Copacul nostru era înconjurat de Eliminatori.

Fără să fi intenţionat, i-am aruncat lui Iggy o privire mânioasă. De obicei, el era sistemul nostru de avertizare. Dacă nu-i auzise pe aceşti tipi venind, înseamnă că se materializaseră din neant.

Unul dintre Eliminatori a păşit înainte, iar eu mi-am ţinut respiraţia. Era Ari.

— îmi tot ieşi în cale, ca banul rău, am zis.

— Eram pe cale să spun acelaşi lucru, a răspuns el cu un zâmbet sălbatic.

— îmi amintesc de vremea când aveai trei ani, am continuat degajată. Erai atât de drăgălaş, înainte să creşti atât de mare şi de... lupesc.

— De parcă mi-ai fi dat vreodată atenţie, a spus el, şi-am fost surprinsă să sesizez o amărăciune sinceră în glasul lui. Şi eu am fost captiv în acel loc, însă tu m-ai respins.

Am rămas cu gura căscată.

— Dar erai normal, mi-a scăpat. Şi fiul lui Jeb.

— Mda, fiul lui Jeb, a mârâit el. De parcă chiar ar şti că trăiesc. Ce crezi că s-a întâmplat cu mine în timp ce tu plecaseşi şi te jucai de-a căminul ca tatăl meu ? Crezi că am dispărut?

— OK, avem nişte iţe încurcate aici, a mormăit Fang cu voce joasă.

— Ari, aveam zece ani, am zis încet. Din cauza acestei poveşti ne tot urmăreşti acum? De ce încerci să ne ucizi?

— Bineînţeles că nu.

Ari scuipă pe jos.

— Vă urmăresc pentru că asta-i sarcina mea. Povestea din trecut mă ajută să-mi placă treaba.

Zâmbi afectat.

I-am arătat degetul din mijloc. (Te-ai prins? I-am arătat... lasă, nu contează.)

Se transforma, iar când zâmbea, botul părea că i se desparte în două, ca la câini. Scoase de la spate ceva mic, cu blană maro şi două...

— Celeste! a ţipat Angel şi a început să coboare.

— Angel, nu! am strigat.

Şi Fang a urlat:

— Rămâi pe loc!

Însă copila mea sări, aterizând uşor pe pământ, la doar câţiva paşi de Ari.

Ceilalţi Eliminatori se repeziră înainte, dar Ari îşi întinse brusc mâna, ca să-i potolească. Se opriră, puternic cabraţi, cu ochii lor reci, de lupi, fixaţi asupra lui Angel.

Ari o scutură pe Celeste în joacă, iar Angel păşi înainte.

Am sărit la pământ, cu adrenalina clocotind prin vene Din nou echipa de Eliminatori dădu să se repeadă, şi din nou Ari îi opri.

— Atingeţi-vă de ea şi vă omor, le-am promis, cu pumnii strânşi.

Ari zâmbi arogant, părul său negru, buclat, învăpăiat de ultimele sclipiri ale soarelui amiezii. O scutură din nou pe Celeste, iar Angel tresări lângă mine.

— Dă-mi ursuleţul, a cerut Angel, încet dar intens.

Ari râdea.

Angel a făcut o jumătate de pas înainte, însă am apucat-o de guler.

— Să-mi. Dai. Ursul.

Angel părea ciudată, parcă nu era ea însăşi, uitându-se cu intensitate în ochii lui Ari. Acestuia îi pieri zâmbetul de pe faţă şi în locul lui apăru o mare nedumerire. Mi-am amintit atunci cum o influenţase Angel pe femeie să i-o cumpere pe Celeste.

— Eşti..., a început Ari, apoi a părut că se îneacă puţin, a tuşit, ducându-şi mâna la gât. Eşti...

— Aruncă ursul acum, a rostit Angel cu o duritate fără seamăn.

Se pare că împotriva voinţei lui, mâna puternică a lui Ari, cu gheare, se descleştă, iar Celeste căzu la pământ.

Aproape mai repede decât puteam eu urmări cu privirea, Angel o înşfăcă pe Celeste şi sări înapoi în copac.

Am clipit şi m-am întrebat dacă arătam la fel de surprinsă ca şi Ari.

Ceilalţi Eliminatori intrară în acţiune, de parcă le-ar fi trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama că Angel o ştersese. Braţul lui Ari se ridică şi un Eliminator se izbi de el.

— V-aţi primit ordinele! a lătrat el către echipă. Să nu le comentaţi niciodată!

Se întoarse să mă privească gânditor.

— Nu poţi să le conteşti, a zis el pe un ton normal, adre- sându-mi-se. Chiar dacă ţi se par prosteşti. Chiar dacă mai degrabă ţi-ai spulbera stolul.

Un Eliminator scoase un sunet nerăbdător, flămând, şi tot ce puteam face era să nu tremur.

Ari se aplecă spre mine, ca şi cum m-ar fi adulmecat, ca pe o pradă.

— Se apropie şi ziua ta, fată-pasăre, a şoptit el. Şi-am să te termin chiar eu, personal.

— Să nu-ţi ascuţi colţii, încă, băiete-câine.

Deschise gura să mai spună ceva, dar apoi îşi înălţă capul şi-şi duse un deget la ureche, ca şi cum ar fi ascultat ceva.

— Directorul vrea să ne vadă, a lătrat apoi către echipă. Acum!

După ce-mi aruncă o ultimă privire stăruitoare, se răsuci şi se duse după ceilalţi Eliminatori. Se topiră în umbrele amurgului ca un fum.

107

Sus, în copac, Angel o ţinea strâns pe Celeste murmurând încet către ea.

— I-am auzit pomenind de un director al Şcolii, a spus Nudge. Cine-i?

Am înălţat din umeri.

— Vreun tip mare şi rău. Unul dintre cei mulţi care ne caută. Mă întrebam dacă n-o fi Jeb, falsul nostru tată. Salvatorul nostru, şi-apoi vânzătorul nostru.

— Eşti bine? a întrebat Iggy.

I-am văzut pumnul care strângea creanga cu toată forţa .ilbindu-se la încheieturi, şi l-am atins încet cu bocancul.

— A-ntâia, am răspuns. Dar vreau să plec de aici chiar acum.

În cele din urmă, ne-am aşezat la ultimul etaj al unui bloc de nouăzeci de etaje aflat în construcţie pe Upper East Side. Primele şaptezeci şi ceva de etaje aveau ferestrele montate, însă aici, sus, era doar o structură goală, cu mormane de rigips şi izolaţii. Găuri imense ne ofereau o privelişte nemaipomenită spre East River şi Central Park.

Eu şi Nudge am dat o fugă la un magazin din împrejurimi, apoi ne-am întors la ceilalţi cu trei plase grele, pline cu cumpărături. Era destul de răcoare în cuibul nostru de la înălţime, însă intim şi sigur. Mă durea capul, dar nu foarte tare.

— Sunt obosită, a spus Angel. Vreau să merg la culcare.

— Mda, haideţi să dormim cât de cât, am zis. A fost o zi lungă şi destul de nasoală.

Mi-am ridicat pumnul stâng şi ne-am adunat cu toţii. Ciocnirea pumnilor părea un gest atât de familiar, atât de reconfortant şi ne unea.

Gasman şi cu mine am curăţat resturile de moloz, iar Iggy şi Fang au mutat câteva plăci de rigips ca să facă nişte paravânturi. În cele din urmă, ne-am asigurat un loc comod, iar stolul a adormit în zece minute.

Cu excepţia mea.

Cum ne depistau Eliminatorii atât de uşor? M-am uitat îndelung la

încheietura mâinii stângi, de parcă holbân- du-mă aş fi putut face cipul să iasă la suprafaţa pielii. Eu însămi puteam fi o baliză radio fără ca măcar să ştiu, fără a fi capabilă să fac nimic în privinţa asta, cu excepţia părăsirii stolului şi plecarea de una singură. Eliminatorii ne urmăreau, însă nu ne ucideau. De ce-i oprise Ari astăzi?

Şi ce Dumnezeu se petrecea cu Angel? Puterile ei telepatice păreau să se amplifice. Am gemut în sinea mea, imaginându-mi o Angel foarte motivată, cerând cadour' de ziua ei; junk-food înainte de cină; haine la modă, cât se poate de stupide.

Nu-ţi aduna singură necazurile, Max, a rostit Vocea mea.

Nu te-am mai auzit de ceva vreme, m-am gândit.

Îngrijorările sunt neproductive. Nu poţi controla ceea ce se petrece cu Angel. Poţi salva lumea, însă singurul lucru pe care-l poţi controla eşti tu. Culcă-te, Max. E timpul să înveţi.

Să învăţ ce? Mă pregăteam să întreb, dar apoi, ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator, m-am scufundat în inconştienţă.

108

Când am făcut ochi, în dimineaţa următoare, am fost întâmpinată cu ziare şi micul dejun la pat.

— Ce-i asta? am îngăimat.

— Am luat micul dejun, a explicat Fang, muşcând dintr-o brioşă. Tu ai rămas pe dinafară.

În timp ce muşcam şi eu dintr-o brioşă, mi-am dat seama de tensiunea palpabilă din jurul meu.

— Altceva?

Fang arătă spre ziare.

— Credeam că le-ai luat pentru benzile desenate, am zis, trăgând teancul mai aproape.

Până acum, principala noastră strategie de supravieţuire a fost să nu ieşim în evidenţă, să ne ascundem cât mai mult posibil. Cred că având fotografiile noastre expuse pe prima pagină a ziarului New York Post, sub un titlu cu litere de-o şchioapă: „Miracol sau iluzie? Supraoameni, ori monstruozităţi genetice?“ s-a cam spulberat această strategie.

Fang adusese patru ziare diferite, iar imaginile noastre neclare, zburând cu veselie prin Garden Tavern, se lăfăiau pe prima pagină în toate.

— Le-am văzut când am ieşit, m-a lămuri Fang, sor- bindu-şi sucul. Cred că ar fi mai bine să ne dăm la fund o vreme.

— Da, mulţumesc, Tonto, am comentat iritată.

Adică, ar păţi ceva dacă s-ar exprima în propoziţii complete? Am verificat exemplarul din New York Times. Sub o fotografie înceţoşată, scria: „Nimeni nu şi-a asumat încă ceea ce-ar putea fi cea mai neobişnuită cascadorie a anului...“

În cele din urmă, am oftat şi mi-am luat brioşa din nou.

— Haideţi să fim mai discreţi. Aşa că, se pare că va trebui s-o lăsăm baltă cu Institutul, cel puţin pentru o vreme.

Mă simţeam atât de frustrată, că-mi venea să urlu.

— Poate că ar fi bine să ne deghizăm, a sugerat Gasman.

— Da, cu ochelari şi nasuri caraghioase, a căzut Angel de acord.

Le-am zâmbit.

— Credeţi?

109

În după-amiaza aceea, a trebuit să ieşim din nou afară, după mâncare. Cum nu apăruseră şase perechi de ochelari şi nasurile caraghioase, am plecat aşa cum eram.

La cel mai apropiat magazin de delicatese ne-am făcut rezerve de sandviciuri, răcoritoare, chipsuri, tot ce se putea căra şi mânca în acelaşi timp.

— Eu mă gândesc să plecăm din oraş imediat ce se întunecă, i-am zis lui Fang.

A dat din cap.

— Unde mergem?

— Nu prea departe, i-am răspuns. Încă sunt hotărâtă să mergem până-n străfundurile Institutului, ca să spun aşa. Poate mai în interiorul statului? Sau pe undeva, pe coastă?

— Tu!

Am tresărit şi-am scăpat apa minerală când un tip tânăr, cu o freză de mohican, ne-a sărit în faţă. Nudge s-a izbit de spatele meu, iar Fang a rămas neclintit.

— Tipilor, voi sunteţi perfecţi! a zis el agitat.

Ce drăguţ că se găsea cineva care să creadă asta. Dar cine era ticnitul?

— Perfecţi pentru ce? l-a întrebat Fang cu un calm de gheaţă.

Băiatul agită un braţ slăbănog şi tatuat spre faţada unui magazin. Firma lui proclama: „Sal'tare: Stilul de mâine, chiar azi.“

— Avem un festival de frumuseţe! a început să explice băiatul, dând impresia că tocmai ne anunţase că am câştigat un milion de dolari. Fraţilor, voi primiţi tratament de frumuseţe pe gratis — atât timp cât stilistul vostru face ceea ce-şi doreşte.

— Cum ar fi? a întrebat Nudge cu interes.

— Machiaj, coafură, orice! a promis băiatul entuziasmat. Cu excepţia tatuajelor. Avem nevoie de un acord scris al părinţilor voştri.

— Şi asta pică, am rostit în barbă.

— Eu vreau! a zis Nudge. Sună atât de distractiv! Putem să mergem, Max? Vreau un tratament de frumuseţe!

— Ăăă...

Am văzut două fete, adolescente, ieşind de la Sal'tare. Arătau dementţial. Pariez că nici chiar propriii lor prieteni nu le-ar mai fi recunoscut.

Hello.

— Sunt de acord, am declarat brusc, în timp ce ochii lui Fang s-au mărit cu vreo doi milimetri.

I-am aruncat o privire arţăgoasă.

— O să ne placă la nebunie să fim înfrumuseţaţi. Să arătăm complet altfel.

PARTEA A 6-A
CINE-I MAMA TA,
CINE-I

TĂTICUL TĂU?

110

— E aşa de mişto, a spus Nudge pe un ton aprobator, când m-am întors să-i arăt spatele noii mele jachete de blugi.

Desigur, a trebuit să tai nişte fante uriaşe pentru a-mi putea scoate aripile, dar în afară de asta, era grozavă.

M-am uitat la ea şi-am rânjit. Arăta atât de altfel de Nudge, eram uluită de fiecare dată când o vedeam. Părul ei castaniu-închis, tot numai bucle, fusese întins, tuns în trepte şi uscat cu fdhnul. Îi făcuseră şi şuviţe blonde, pentru contrast. Diferenţa era incredibilă: se transformase dintr-o adolescentă şleampătă, într-un manechin de modă, puţin cam scundă, în mai puţin de-o oră. N-am băgat niciodată de seamă că avea un potenţial să devină senzaţională când va creşte mai mare. Dacă va creşte.

— Ia vedeţi aici!

Gasman se îmbrăcase în camuflaj, din cap până-n picioare.

— Mie-mi place, i-am zis ridicând degetul mare.

Eram pe cale să ne completăm transformarea fizică totală în acest magazin cu haine la mâna a doua. O parte din părul blond-deschis al lui Gazzy fusese albit. Îl dăduseră cu gel şi îi coloraseră vârfurile ţepoase ale firelor într-un albastru-deschis. Părul de pe părţi era foarte scurt tuns.

— Totuşi, îmi pare rău că nu i-am lăsat să-mi radă părul la ceafă ca să scrie „Bite Me’n, s-a plâns el.

— Nu, i-am răspuns, îndreptându-i gulerul.

— Iggy şi-a făcut un piercing în ureche.

— Nein, am zis.

— Dar toţi o fac! a spus, imitându-1 perfect pe stilistul lui.

— Nici vorbă.

Scoase un sunet de exasperare şi trecu pe lângă Fang, al cărui păr fusese, de asemenea, tuns scurt, cu excepţia unei şuviţe lungi, care îi cădea peste ochi. Părul lui avea acum mai multe nuanţe pestriţe, blond-roşcate, iar acum arăta exact ca penajul şoimilor. Quelle koinsidentz. In magazin, îşi schimbase hainele lui negre, de bază, pentru alt rând de haine negre, uşor mai altfel.

— Îmi place asta, a spus Angel, ţinând în mână ceva foarte vaporos.

Deja îi cumpărasem o pereche nouă de pantaloni cargo cu buzunare şi o bluză, iar ea alesese o jachetă miţoasă, albastră, din lână.

— Hm, am făcut eu, privind obiectul.

— E aşa de drăguţă, Max, a încercat ea să mă convingă. Te rog.

M-am întrebat dacă mi-aş putea da seama dacă încearcă să-mi influenţeze gândurile. Ochii-i erau larg deschişi şi păreau plini de nevinovăţie.

— Chiar şi lui Celeste îi place, a adăugat Angel.

— Problema este, Angel, am rostit, că nu sunt sigură cât de practică este o jupă de balerină, ţinând cont de faptul că petrecem mult timp pe drum şi altele.

S-a uitat la jupă şi s-a încruntat.

— Cred că aşa-i.

— Suntem gata? a întrebat Iggy pe un ton uşor nerăbdător. Nu că nu mi-ar plăcea să merg la cumpărături.

— Arăţi de parcă ţi-ai înfipt degetul într-o priză, a constatat Gasman.

Părul lui Iggy, blond-trandafiriu, era la fel de ţepos ca şi al lui Gazzy, vopsit

cu negru la capete.

— Chiar aşa? a făcut Izzy. Cool!

Îşi făcuse un piercing la ureche înainte să pot prinde eu de veste: ineluşul lui subţire, din aur, era singurul lucru pentru care-a trebuit să plătesc.

Am ieşit afară, în sfârşitul de amiază. Mă simţeam liberă şi fericită, chiar dacă Institutul era o idee momentan suspendată. Pariez că nici Jeb nu m-ar fi recunoscut.

Stilista mea îmi apucase coada lungă şi, pur şi simplu, mi-o retezase. Acum părul îmi plutea în valuri diafane. Nu-mi mai intra în ochi, când zburam. Nu-mi mai suflam smocurile de păr din gură taman în mijlocul fugii.

Nu numai asta, dar îmi făcuse şi şuviţe de un roz ţipător şi, în pofida protestelor mele, am ieşit în oraş fardată. Aşa că acum arătam nu numai total altfel, dar şi de vreo douăzeci de ani. Având un metru şaptezeci şi doi înălţime, mi-a fost de folos.

— E un părculeţ acolo, a spus Fang arătând cu mâna.

Am dat din cap. Era mai întuneric decât pe stradă, şi

aveam destul spaţiu ca să decolăm. Cinci minute mai târziu, ne înălţăm deasupra oraşului, lăsând luminile şi zgomotul şi energia în urma noastră. Era fabulos să simt cum îmi întindeam aripile, bătând cu putere, plutind rapid şi delicat, în aerul răcoros.

Şi doar ca distracţie, am zburat făcând viraje mari, arcuite, bucurându-mă de senzaţia dată de părul meu, acum proaspăt şi uşor. Stilista îi spusese „zburlit de vânt.“

Dacă ar fi ştiut...

111

De la această înălţime, puteam vedea foarte clar conturul Manhattanului. Chiar peste East River se afla Long Island, care era mult, mult mai mare decât New York City. Am zburat pe deasupra coastei sale, în timp ce soarele apunea, de-abia putând să vedem mişcările tumultuoase ale valurilor, cu crestele lor albe, spărgându-se de-a lungul ţărmului.

După o oră şi jumătate, am zărit întinderea alungită a unei plaje întunecate, cu numai câteva lumini, ceea ce însemna puţini oameni. Fang a dat din cap spre mine, şi ne-am îndreptat spre sol, savurând viteza îmbătătoare a pierderii de altitudine. Niciun Roller Coaster nu se compara cu noi.

— Arată bine, a spus Fang măsurând plaja cu privirea, după ce-am aterizat în nisipul moale.

Nu era amenajată, nu existau parcări prin apropiere. Stânci uriaşe acopereau ambele capete ale plajei, aşa că părea şi mai sigură. În plus, alte stânci mari formau o barieră naturală, care oferea o oarecare protecţie pentru vreo (reized de metri pe ţărm.

— Casă, dulce casă, am comentat sarcastică, dându-mi jos noul meu rucsac.

Am scotocit prin el după mâncare, am împărţit ce aveam, şi m-am aşezat pe o bucată mare de lemn rătăcită pe plajă. Peste douăzeci de minute, ne-am suprapus pumnii, i-am ciocnit, şi apoi ne-am cuibărit în nisip, sub bariera stâncilor.

Am tresărit uşor când Vocea mi s-a strecurat în minte.

Timp să înveţi, a zis.

Apoi am căzut în inconştienţă, ca şi cum aş fi fost atrasă sub un val. Am auzit, vag, pasaje în limbi străine neînţelese de mine, iar Vocea a zis: Asta merge pe baza a ceea ce trebuie să ştii, Max. Trebuie să ştii.

112

Oceanul. O altă nouă şi incredibilă experienţă. Am crescut în laborator, în cuşti, până acum patru ani, când ne-a furat Jeb. Apoi, ne-am tot ascuns, evitând, cu orice preţ, orice nouă experienţă.

Iar acum, făceam cu totul altceva în fiecare zi. Era ca o excursie.

— Un crab! a strigat Gasman, arătând spre valul de lângă picioarele sale.

Angel alergă să-l vadă, ţinând-o pe Celeste în aşa fel încât labele ei din spate de-abia dacă atingeau apa.

— Prăjituri? a întrebat Iggy, întinzând o pungă.

— Nu mi-ar strica una, am zis.

În această dimineaţă mi-am mai îmblânzit puţin aspectul, apoi Nudge şi cu mine ne-am dus până în cea mai apropiată localitate. Am făcut aprovizionarea cu mâncare la o băcănie de familie, care vindea propriile sale prăjituri proaspete, de casă.

Misiunea mea, iar eu am hotărât s-o accept, a fost să găsesc prăjituri cu fulgi de ciocolată la fel de bune ca şi cele făcute de mine împreună cu Ella şi mama ei. Aşa că am cumpărat două duzini.

Am muşcat dintr-o prăjitură şi-am mestecat.

— Hmm, am făcut, încercând să nu împrăştii firimituri pe jos. Gust clar de vanilie, fulgi de ciocolată prea dulci, aromă distinctă de zahăr brun. O prăjitură decentă, nimic spectaculos. Totuşi, rămâne o prăjitură cumsecade, fără pretenţii.

M-am întors spre Fang.

— Ce ai de spus?

— E bună.

Unora le lipseşte, pur şi simplu, ceea ce i-ar putea ajuta să aprecieze o prăjitură.

— Le dau o notă de şapte din zece, am continuat prudentă. Cu toate că sunt calde, din cuptor, nu au acel je ne sais quoi. Misiunea mea va continua.

Iggy a râs şi a scotocit în pungă după un măr.

Nudge a luat-o la goană, cu hainele ude până peste genunchi.

— Locul ăsta-i aşa de cool, a zis. Ce-mi place oceanul! Când o să fiu mare, vreau să mă fac savant care cercetează oceanul. Am să plec pe mare şi-am să fac scufundări, o să găsesc lucruri noi, iar National Geographic o să mă angajeze.

Sigur, Nudge. Probabil, cam tot atunci când o să fiu şi eu preşedinte.

Nudge a alergat din nou la apă, iar Iggy s-a ridicat şi a pornit agale după ea.

— Sunt fericiţi aici, a zis Fang, uitându-se după ei.

Am dat din cap.

— Ce poate să nu-ţi placă? Aer curat, linişte şi pace, oceanul. E păcat că nu putem rămâne aici.

Fang a rămas o clipă tăcut.

— Ce-ar fi fost dacă eram în siguranţă aici? a întrebat. Dacă am şti că nu vine nimeni să ne hărţuiască pe aici. Ai vrea să stai?

Asta m-a surprins.

— Trebuie să găsim Institutul, am zis. Iar dacă aflăm ceva, ceilalţi vor vrea să-şi descopere părinţii. Iar apoi, nu-1 găsim pe Jeb să-l înfruntăm? Şi cine-i directorul? De ce ne-au făcut aşa ceva? De ce mi se tot spune că ar trebui să salvez lumea?

Fang şi-a ridicat mâna, iar eu mi-am dat seama că vorbeam din ce în ce mai tare.

— Ce-ar fi, a zis el încet, fără să se uite la mine, dacă am uita de toate astea?

Mi-a căzut falca. Când trăieşti alături de cineva întreaga ta viaţă, ajungi să crezi că-1 cunoşti, iar apoi te pomeneşti că aruncă o astfel de bombă.

— Ce crezi că..., am început să spun, dar apoi Gasman a dat năvală cu un pagur viu, pe care mi l-a aruncat în poală, iar pe urmă Angel a vrut să mănânce de prânz.

N-am mai avut când să-l mai apuc pe Fang de un umăr şi să-i urlu:

— Cine eşti şi ce-ai făcut cu Fang cel adevărat?

Poate altă dată.

113

În dimineaţa următoare, Fang s-a întors din oraş şi mi-a lăsat la picioare, cu o mică plecăciune, un exemplar din New York Post. Am frunzărit ziarul. La pagina şase, am văzut titlul „Misterioşii copii-păsări nu mai sunt de găsit“.

— Ei, bravo nouă, am comentat. Au trecut două zile fără să provocăm o agitaţie de nedescris în public şi fără să ne pomenim cu fotografiile noastre prin toate buletinele de ştiri.

— Ne ducem să înotăm! a anunţat Nudge, atingând de două ori mâna lui Iggy.

El s-a ridicat şi a pornit după ea, la fel Angel şi Gazzy, îndreptându-se cu toţii spre apă.

Soarele strălucea, şi cu toate că oceanul era destul de rece, lor nu le păsa. Eram bucuroasă că aveau parte de această mică vacanţă, când se puteau distra, mânca şi înota fără să se mai preocupe de nimic.

Eu însă, încă mă mai stresam, bineînţeles.

Lângă mine, Fang citea ziarul, servindu-se, absent, dintr-o cutie cu alune. M-am uitat la copii cum se jucau în apă. Iggy începuse să ridice un castel de nisip, construit prin simţul tactil, doar puţin mai încolo de valuri.

Cum se făcea că Eliminatorii nu ne găsiseră încă? Uneori, ne depistau atât de uşor, iar alteori, ca acum, păream cu adevărat bine ascunşi. Lansam sau nu un semnal de ghidaj prin cipul pe care-1 aveam eu implantat? Dacă da, de ce nu erau Eliminatorii deja pe aici? Păreau că se jucau cu noi, ţinându-ne ca pe ghimpi...

Ca într-un joc. Ca într-un afurisit de joc.

Aşa cum spusese Jeb, pe când eram la Şcoală. Tot aşa cum îmi tot spunea Vocea, că totul era un joc, pe care-1 în- văţai jucându-1, că totul, până la cel mai mic amănunt, era un test.

Mă simţeam ca şi cum chiar în faţa mea ar fi fost aprins un panou indicator din neon. Pentru prima dată, am înţeles, în sfârşit, finalmente, că toate astea ar putea fi doar un joc masiv, pervers, bolnav şi important.

Iar eu fusesem aleasă ca jucător de bază.

Am cernut nisipul aspru printre degete, gândindu-mă intens. OK. Dacă era

un joc, existau numai două tabere? Existau şi agenţi dubli?

Am deschis gura să-mi împărtăşesc gândurile cu Fang, însă m-am oprit. M-a privit cu ochii lui curioşi, întunecaţi, şi-am simţit brusc o teamă rece. Mi-am lăsat privirea în jos, simţind cum îmi luau foc obrajii.

Şi dacă nu eram cu toţii în aceeaşi tabără?

O parte din mine s-a ruşinat numai la acest gând, iar o altă parte şi-a amintit de câte ori adorabila mea paranoia ne-a salvat pielea.

Am aruncat o privire spre apă, unde Angel îl împroşca pe Gasman şi râdea. Se afundă sub apă, iar Gazzy pomi s-o urmărească.

A fost Angel mai altfel de când am recuperat-o de la Şcoală? Am gemut şi mi-am lăsat capul în mâini. Era mult prea mult. Dacă nu mă mai puteam încrede în aceşti cinci oameni, atunci viaţa mea nici nu merita trăită.

— Te doare capul? m-a întrebat Fang cu o îngrijorare discretă.

Oftând, am clătinat din cap că nu, apoi m-am uitat din nou spre ocean. Depindeam de Fang. Aveam nevoie de el. Trebuia să pot să am încredere în el.

Chiar?

Gazzy studia atent suprafaţa oceanului, întorcându-se într-o parte şi-n alta, cu un aer confuz. Apoi a privit direct spre mine, cu panica oglindită pe faţă.

Angel nu mai apăruse la suprafaţă. Era încă sub apă.

Am luat-o la fugă.

114

— Angel! am strigat, sărind în apă.

Am ajuns la Gazzy şi l-am apucat de umăr.

— Unde s-a scufundat?

— Chiar aici! a spus el. S-a scufundat acolo! Am văzut-o cum s-a dus pe sub apă.

Fang sări şi el în urma mea, iar Nudge şi Iggy sosiră şi ei. Ne-am uitat toţi cinci în apa rece, albastră-cenuşie, dar nu puteam vedea decât la câteva palme în adâncime. Un val s-a spart asupra noastră.

— Acum ar fi momentul cel mai potrivit să ne dezvoltăm vederea în raze X, am murmurat, în vreme ce o gheară rece îmi strângea inima.

Am simţit presiunea puternică a unui curent submarin împingându-mi picioarele, am văzut cum vântul încreţea apa spre larg.

— Angel! a ţipat Nudge, ducându-şi mâinile pâlnie la gură.

— Angel! am strigat şi eu, înaintând, greoi, prin apă, cu paşi mari, rugându-mă să mă lovesc de ea.

Fang dădea din mâini prin apă, cu faţa aproape de suprafaţa ei. Ne-am răspândit în evantai, mijindu-ne ochii sub lumina soarelui, scufundându-ne în valuri pe rând.

Mi s-a pus un nod în gât şi-am simţit că mă sufoc. Vocea-mi devenise ciudat de răguşită; ochii mă usturau din cauza luminii şi a sării.

Acoperisem un arc de cerc larg, de aproape treizeci de metri deschidere, şi tot nu se vedea nici urmă de ea. Angel a mea. Am privit înapoi spre ţărm, de parcă m-aş fi aşteptat s-o văd păşind pe nisip, spre Celeste, care o aştepta lângă o bucată de lemn plutitor.

Trecură minute fără de sfârşit.

Puteam simţi curentul submarin trăgându-mi întregul corp. Nu mă puteam abţine să nu-mi imaginez trupul lui Angel împins spre larg, iar ea cu ochii măriţi de groază. Ajunsesem până aici doar ca s-o pierdem?

— Vezi ceva? i-am strigat lui Fang.

Scutură din cap, cu ochii ţintă la apă, dând cu braţele înainte şi înapoi.

Din nou am măturat întreaga zonă, examinând orice detaliu al apei, plaja, oceanul întins.

Apoi din nou.

Si din nou.

Am văzut ceva şi-am clipit, apoi am privit mai intens.

Ce era... asta era... oh, Doamne! La câteva sute de metri mai departe, un căpşor mic, ud şi cu părul împletit, se iţi din apă. Mă holbam pur şi simplu. Angel se ridică în apă până la şold şi ne făcu semn cu mâna.

Aproape că mi s-au tăiat picioarele. A trebuit să mă redresez singură înainte de a plonja cu faţa în jos în apă.

Am alergat una spre alta, ceilalţi venind din urmă.

— Angel, de-abia am reuşit să bâigui, nevenindu-mi să cred când, în sfârşit, m-am apropiat suficient. Angel, unde-ai fost?

— Ia ghici? a zis ea încântată. Pot să respir sub apă.

115

Am luat-o pe Angel în braţe, strângându-i la piept trupul ud şi rece.

— Angel, am murmurat, încercând să nu izbucnesc în plâns, am crezut că te-ai înecat! Ce-ai făcut?

Am pornit spre ţărm, una lângă alta.

Ne-am prăbuşit pe nisipul umed şi l-am văzut pe Gasman încercând să-şi stăpânească şi el lacrimile.

— Înotam doar, a zis Angel, când am înghiţit nişte apă şi-am început să mă înăbuş. Dar n-am vrut să mă găsească Gazzy Ne jucam de-a v-aţi ascunselea, ne explica ea. Sub apă. Aşa că am rămas sub apă, şi apoi mi-am dat seama că puteam să înghit apă şi să rămân scufundată fără să mă înec.

— Cum adică să înghiţi apă? am întrebat.

— Doar înghit apă şi apoi fac aşa.

Angel a suflat aerul pe nas, şi aproape că am izbucnit în râs când am văzut ce faţă avea atunci.

— Îţi iese pe nas? a întrebat Fang.

— Nu, a răspuns Angel. Nu ştiu pe unde merge apa. Dar pe nas îmi iese aer.

M-am uitat spre Fang.

— Extrage oxigenul din apă.

— Poţi să ne arăţi şi nouă? a zis Fang.

Angel s-a ridicat şi a pornit sprintenă spre ţărm. S-a aruncat în valuri când apa-i ajungea la şold. Eram la câţiva centimetri distanţă de ea, hotărâtă să n-o mai las să se piardă iarăşi, nici măcar pentru o secundă.

A îngenuncheat, a luat o gură mare de apă şi apoi s-a ridicat. Părea că înghite, apoi sufla aerul pe nas. Ochii mi s-au holbat până când am crezut că-mi ieşiseră din orbite: şiroaiele de apă de mare erau pompate prin porii invizibili de pe ambele părţi ale gâtului lui Angel.

— Sfinte Sisoe, a şoptit Gasman.

Nudge îi explica lui Iggy ce se întâmpla, iar el, impresionat, scoase un fluierat.

— Şi pot să stau sub apă şi să tot înot, a spus Angel.

Şi-a mişcat umerii, deschizându-şi aripile, ca să se poată usca în lumina

strălucitoare a soarelui.

— Pariez că şi eu pot! a făcut Gasman. Doar suntem fraţi.

Se aruncă în apă şi sorbi din greu. Apoi o înghiţi, încercând să scoată aer pe nas.

Se înăbuşi, apoi se înecă şi începu să tuşească violent. Apa de mare i se scurse din nas şi se sufocă din nou şi aproape că vomită.

— Eşti bine? l-am întrebat când, în cele din urmă, se scutură şi se opri.

Dădu din cap, ud, jalnic şi îngreţoşat.

— Iggy, am rostit, atinge gâtul lui Angel şi verifică dacă poţi simţi ceva, acei pori prin care se scurge apa.

Uşor ca pana, Iggy atinse în treacăt, cu vârful degetelor, pielea ei albă, peste tot în jurul gâtului.

— Nu simt nimic, a zis el, spre surprinderea mea.

Aşa că a trebuit să încercăm cu toţii, să vedem ce se întâmplă. Nimeni, în afară de Angel, nu mai putea face asta. Te scutesc de detalii dezgustătoare, dar dă-mi voie să spun că felia aceea de ocean nu mă va mai vedea înotând pe-acolo, cel puţin pentru o vreme.

Aşa că Angel putea respira sub apă. Abilităţile noastre continuau să iasă la iveală, ca şi cum anumite lucruri ar fi fost programate să fie descoperite în momente diferite, cum ar fi atingerea unei anumite vârste. Intr-un fel, era ca şi cum ai fi fost promovat rege pe tabla de şah: dintr-odată, aveai mai multă forţă, mai multă putere decât înainte.

Ce ciudat.

Nu ciudat, Max, interveni brusc Vocea mea. Divin. Şi genial. Voi, şase, sunteţi nişte lucrări de artă. Bucurafi-vă.

Păi, m-aş bucura, mi-am zis cu amărăciune, dacă nu aş fi atât de ocupată să fug să-mi salvez pielea, tot timpul. Doamne! Lucrări de artă sau ciudaţi? Paharul pe jumătate plin, paharul pe jumătate gol. Ca şi cum n-aş renunţa imediat la aripi, ca să duc o viaţă obişnuită, cu părinţi şi prieteni obişnuiţi.

În capul meu răsună un hohot subţirel. Haida-de, Max, spuse Vocea. Amândouă ştim că nu-i adevărat. O familie obişnuită şi o viaţă obişnuită te-ar plictisi de moarte.

— Pe tine cine te-a întrebat? am zis iritată.

— Ce să mă întrebe? a zis Nudge, ridicând capul surprinsă.

— Nimic, am mormăit.

Şi asta-i. Unii oameni se trezesc cu abilităţi cum ar fi cititul gândurilor şi respiraţia prin apă, iar alţii se pomenesc cu voci sâcâitoare, captive în mintea lor.

Ce băftoasă sunt.

Ce-ai vrea să poţi face, Max? întrebă Vocea. Dacă ai putea face orice?

Hmm. Nu mă gândisem la asta. Adică, deja puteam zbura. Poate că mi-ar plăcea să citesc gândurile, ca Angel. Dar aş şti tot ce gândesc alţii, aş vedea când unora nu le place de mine, dar se poartă ca şi cum le-ar plăcea. Dar dacă aş putea face orice?

Poate că ai vrea să poţi salva lumea, spuse Vocea. Te-ai gândit vreodată la asta?

Nu. M-am încruntat. Las asta pe seama adulţilor.

Dar adulţii sunt cei care distrug lumea, zise Vocea. Să te gândeşti la asta.

— Ia te uită cine vine la plajă.

Glasul şoptit, dulceag şi încărcat de ameninţări, m-a trezit din somn în acea noapte. Trupul mi s-a încordat ca un arc şi-am încercat să sar în picioare, numai pentru a fi priponită la pământ de un bocanc imens, pus pe gâtul meu.

Ari. Ca de obicei, Ari.

În secunda următoare, s-au trezit Fang şi Iggy şi am întins mâna liberă s-o scol pe Nudge.

Adrenalina mi s-a vărsat în vene, contractându-mi muşchii. Angel s-a trezit şi ea şi a părut că se ridică în văzduh direct, fără să mai alerge pentru start. Ţinea strâns trupul lui Celeste, plutind la vreo şase metri înălţime deasupra noastră. Am văzut-o privind în jur, i-am văzut faţa, cu expresia unui dezastru întipărită pe ea.

M-am uitat şi eu în jur.

Eram înconjuraţi de Eliminatori, de mai mulţi Eliminatori decât văzusem eu vreodată. Practic, erau cu sutele. Creşteau chestiile astea în cantităţi mai mari decât mi-aş fi putut imagina.

Ari s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Eşti aşa de frumoasă când dormi, iar gura ţi-e închisă. Dar ce păcat că ţi-ai tăiat părul.

— Când o să-mi trebuiască părerea ta, am să ţi-o cer, am ripostat, zbătându-mă sub bocancul lui.

A râs, apoi s-a aplecat să-mi mângâie faţa cu o singură gheară.

— îmi place când eşti arţăgoasă.

— Las-o în pace!

Fang se aruncă asupra lui Ari, luându-1 prin surprindere. Ari îl depăşea lejer pe Fang în greutate cu zeci de kilograme, însă Fang era animat de o furie rece şi însetat de sânge. Era înspăimântător aşa.

Iggy şi cu mine am sărit să-l ajutăm şi-am fost înşfăcaţi imediat de Eliminatori.

— Nudge şi Gazzy, S şi V, am ţipat. Acum!

Supunându-se fără nicio împotrivire, cei doi săriră în

văzduh şi bătură tare din aripi pentru a-şi lua valea, ridi- când-se pentru a pluti lângă Angel. Eliminatorii se repeziră la picioarele lor, dar copiii fuseseră rapizi şi se aflau acum în afara razei lor de acţiune. Eram atât de mândră de ei, în special când Nudge mârâi ameninţătoare spre ei.

M-am zbătut, dar trei Eliminatori mă ţineau într-o îmbrăţişare strânsă, duşmănoasă.

— Fang! am strigat, însă nu mă putea auzi, prins într-o confruntare cu Ari, care-i grebla faţa cu ghearele, lăsându-i linii roşiatice, paralele.

Noi şase avem o forţă supraomenească, dar nu dispunem de masa musculară brută a unui Eliminator matur. Fang era depăşit cu totul, însă reuşi să-l pocnească pe Ari în claviculă.

Ari scheună şi-şi dezveli dinţii, apoi se dădu înapoi şi-l lovi puternic pe Fang la cap. I-am văzut capul zvâcnind într-o parte şi ochii închizându-i-se, apoi băiatul căzu pe nisip ca mort.

Ari îl prinse de cap şi-l izbi tare de-o piatră. Şi apoi încă o dată.

— Lasă-1 în pacel Opreşte-te! Te rog, încetează! am ţipat, iar ochii mi s-au înceţoşat de furie.

M-am zbătut între Eliminatorii care mă ţineau, şi-am reuşit să-l calc pe unul pe picior. Schelălăi o înjurătură şi-mi răsuci mâna până când lacrimile începură să-mi curgă pe obraji.

Fang îşi deschise ochii încet. Văzându-1 pe Ari deasupra lui, apucă nişte nisip şi i-1 azvârli în faţă. Fang sări în picioare şi lansă o lovitură din lateral care-1 atinse pe Ari drept în coşul pieptului. Ari se clătină dând înapoi, horcăind, apoi îşi reveni rapid şi-l trăsni pe Fang cu o lovitură de cot. Din gura lui Fang pomi sângele şi căzu iar.

Plângeam deja, dar nu mai puteam vorbi: laba păroasă şi aspră a unui Eliminator era încleştată pe gura mea.

Apoi Ari se aplecă asupra trupului lui Fang, cu botul deschis, cu caninii ascuţiţi şi gata să-i sfâşie gâtul.

— Te-ai săturat, a mârâit el sinistru, de viaţă?

Oh, Doamne, oh, Doamne, nu Fang, nu Fang, nu Fang...

— Ari!

Ochii stăteau gata să-mi iasă din orbite. Cunoşteam prea bine acel glas.

Jeb. Tatăl meu adoptiv. Acum, duşmanul meu cel mai mare.

117

Am privit cu ochii mari, cu cea mai feroce mânie şi cea mai îndreptăţită ură, cum Jeb Batchelder se deplasa cu uşurinţă prin mulţimea de Eliminatori, despărţindu-i în două, de parcă ar fi fost Moise, iar ei Marea Roşie. Totuşi, era bizar să-l văd acum, după ce-am fost obişnuită să-l jelesc, nu să-l detest.

Ari s-a oprit cu botul lui împuţit şi fatal deschis deasupra gâtului lui Fang. Acesta din urmă era inconştient, dar încă mai respira.

— Ari! a strigat Jeb din nou. Ai primit nişte ordine.

Jeb se îndrepta mine, ţinându-şi privirile pe Ari. După câteva secunde, care păreau o veşnicie, Ari s-a retras încet, încet, de lângă Fang, lăsându-i trupul prăbuşit nefiresc pe nisip.

Jeb s-a oprit în faţa mea.

Îmi salvase viaţa de mai multe ori. Ne salvase tuturor viaţa. Mă învăţase să citesc, să fac omletă, cum să pornesc maşinile cu firele de contact. Cândva, am depins de el şi pentru fiecare gură de aer trasă în plămâni: era singura mea constantă, singura mea certitudine.

— Acum ai înţeles, Max? a întrebat el blând. Înţelegi frumuseţea incredibilă a jocului? Niciun copil, niciun adult, nimeni altcineva n-a mai trăit ceva asemănător cu ceea ce simţi tu. Înţelegi de ce toate astea sunt necesare?

Eliminatorul care mă ţinea şi-a retras degetele de pe gura mea, ca să pot vorbi. În aceeaşi secundă, am scuipat din greu, curăţindu-mi gura şi gâtul de lacrimi. Am nimerit pantoful lui Jeb.

— Nu, am răspuns, păstrând un ton normal, cu toate că fiecare părticică din mine urla, fiind disperată să alerg la Fang. Nu pricep. N-am să pricep niciodată. Vreau să ies din chestia asta.

Figura lui înduioşător de familiară părea încordată, ca şi cum începea să-şi piardă răbdarea cu mine. Dur.

— Ţi-am spus că ai să salvezi lumea, a zis. Acesta-i scopul propriei tale existenţe. Crezi că un copil obişnuit, de paisprezece ani, neantrenat, ar putea face asta? Nu. Trebuie să fii cel mai bun, cel mai puternic, cel mai deştept. Trebuie să fii extrem. Maximum.

Am căscat şi mi-am dat ochii peste cap, ştiind că ura să fac asta, iar maxilarul lui Jeb s-a încleştat de furie.

— Să nu dai greş, a continuat, cu o notă dură în glas. Te-ai descurcat bine

la New York, însă ai făcut greşeli mari, mai degrabă stupide. Greşelile te costă. Ia decizii mai bune.

— Nu mai eşti tăticul meu, Jeb, am răspuns, punând în tonul meu cât mai mult dispreţ posibil. Nu eşti responsabil pentru mine. Fac ce vreau eu. M-am numit singură... Maximum Ride.

— Întotdeauna voi răspunde de tine, s-a răstit el. Dacă tu crezi că-ţi conduci singură viaţa, atunci poate că nu eşti atât de grozavă pe cât credeam.

— Hotărăşte-te, m-am răstit şi eu la el. Ori sunt cea mai grozavă, ori nu. Alege.

A făcut un semn cu mâna, iar Eliminatorii mi-au dat drumul, mie şi lui Iggy. Ari s-a întors şi mi-a zâmbit superior, apoi mi-a trimis o bezea.

Am scuipat spre el.

— Tăticu' m-a iubit întotdeauna cel mai mult, am şuierat, iar chipul i s-a întunecat.

A făcut câţiva paşi repezi spre mine, cu labele strânse pumni, însă a fost dat deoparte de valul dur şi păros al celorlalţi Eliminatori. L-au luat pe sus şi l-au dus dincolo de o stâncă mare de la capătul plajei. Jeb era cu ei. Nu, era unul dintre ei.

118

Împleticindu-mă rău de tot, simţindu-mi umărul de parcă ar fi luat foc, am înaintat pe plajă. Înainte de a-1 muta din loc pe Fang, i-am cercetat gâtul, să văd dacă nu-i era rupt. Apoi, cu grijă, l-am întors. Din gură îi scurgea sânge.

— Fang, trebuie să-ţi revii, am şoptit.

Ceilalţi veniră în goana mare.

— Arată foarte rău, a zis Gazzy. Ar trebui dus la un doctor.

Nu părea să aibă nimic rupt - poate doar nasul - dar încă era leşinat. I-am aşezat capul în poala mea şi mi-am folosit bluza ca să-i şterg dârele de sânge de pe faţă.

— L-am putea căra noi, tu şi eu, a propus Iggy, în vreme ce mâinile lui lungi şi albe pluteau pe deasupra lui Fang, inventariindu-i rănile, cucuiele, sângele.

— Unde? am întrebat, simţindu-mi propria mea amărăciune. Nu putem să-l ducem la spital.

— Niciun spi'al, a murmurat Fang, cu ochii încă închişi.

Am simţit cum mă inundă un val de uşurare.

— Fang! i-am zis. Cât e de rău?

— Des'ul de rău, a rostit nesigur, apoi, gemând, a încercat să se întoarcă pe partea cealaltă.

— Nu mişca! i-am spus, însă el şi-a întors capul şi a scuipat sânge pe nisip.

A ridicat apoi palma şi a scuipat ceva în ea, apoi şi-a deschis ochii năucit.

— Dinte, a zis el dezgustat. Mă simt ca naiba, a adăugat Fang, pipăindu-şi umflăturile de pe ceafă.

Am încercat să zâmbesc.

— Arăţi ca o pisicuţă.

M-am strâmbat ca şi cum aş fi avut mustăţi, arătându-i unde-i lăsase Ari dârele. M-a privit îndurerat.

— Fang, am zis cu glasul gâtuit. Să trăieşti, da? Trăieşte şi să fii OK.

Şi fără niciun preaviz, m-am aplecat şi l-am sărutat pe gură, uite-aşa.

— Au, a zis, atingându-şi buza ruptă, apoi ne-am uitat unul la altul şocaţi.

Pasiunea înăbuşită îmi ardea faţa. Mi-am ridicat privirile şi i-am văzut pe Nudge şi Gasman cum se holbau la mine. Din fericire, Iggy era orb, iar Angel aducea apă pentru Fang.

Gazzy a privit de la mine la Fang, apoi la Iggy, fiind evident că-şi spunea că putea fi sigur acum că pierdusem orice legătură cu realitatea.

încet, Fang s-a ridicat în şezut, cu falca încleştată, transpirat tot la faţă.

— Frate, a spus, după care a început să tuşească. E destul de rău.

Asta era maximumul admis de el, în ceea ce privea durerea. S-a ridicat nesigur şi a luat apa de la Angel. Luând o înghiţitură, şi-a clătit gura şi a scuipat în nisip.

— Am să-l omor pe Ari, a zis apoi.

119

Fang şi noi toţi ceilalţi ne-am întors în Manhattan fără să picăm din cer din cauza rănilor sau a oboselii.

— Ce macho eşti, am spus când am aterizat, în cele din urmă, în bezna din Central Park.

Arăta istovit, transpirat, palid, dar zburase tot drumul fără să se plângă deloc.

— Aşa-s eu, a zis, privindu-mă lung, de parcă n-ar fi uitat ce făcusem, adică Sărutul.

M-am înroşit violent, jenată dincolo de orice închipuire. N-o să mai îmi treacă asta niciodată.

— Eşti chiar în ordine, Fang? a întrebat Nudge, cu cea mai emoţionantă îngrijorare în glas.

Nudge îl iubea la nebunie pe Fang.

El arăta de parcă picase de pe o stâncă, cu răni uriaşe, vineţii, care-i deformau chipul, cu zgârieturile cumplite lăsate de Ari pe obraji, având un mers rigid şi chinuit.

— Sunt în ordine, a spus. Zborul m-a ajutat să mă menajez cumva.

— Uitaţi, haideţi să găsim un loc unde să ne aşezăm, să-i tragem un somn, iar apoi să ne încercăm din nou norocul cu Institutul, am zis. Trebuie să-l descoperim, nu ne putem opri acum. Da, fraţilor?

— Da, aşa-i, a făcut Nudge. Haideţi să-i dăm drumul, să terminăm cu asta. Vreau să aflu despre mama. Şi celelalte chestii. Vreau să ştiu întreaga poveste, bună sau rea.

— Şi eu, a spus Gazzy. Vreau să-mi găsesc părinţii, ca să le spun ce jeguri totale sunt. Bună, mamă şi tată, sunteţi nişte jigodii!

Am decis că ar fi mai bine dacă am rămâne în subteran, pentru mai multă siguranţă. La staţia de metrou am sărit de pe peron şi am mers repede de-a lungul şinelor. Era un peisaj familiar şi destul de repede, după câteva minute de mers, am ajuns în faţa unei peşteri luminate de focuri, populată de oameni fără adăpost şi inadaptaţi. Casă, dulce casă, mai ales dacă te nimereşti să fii vreun şobolan de canalizare.

— Mamă, ce primitor arată, a zis Fang, frecându-şi mâinile.

M-am strâmbat la el, în vreme ce ne căţăram pe bordura de beton. În sinea mea, eram bucuroasă că avea atâta energie să fie sarcastic.

Apoi, istovită şi secătuită emoţional, mi-am întins pumnul stâng pentru salutul nostru înainte de culcare. Ne-am executat ritualul, apoi Angel s-a cuibărit lângă mine. Am verificat ca toţi ceilalţi, în special Fang, să fie în

ordine, apoi m-am întins, lăsând disperarea să mă acopere ca o pătură.

Eram în miezul unei alte explozii cerebrale aduse de somn, când am simţit că mă apropiam de starea conştientă fără a-mi deschide ochii. Fără să analizez impulsul, mâna mi-a ţâşnit afară şi-am apucat încheietura mâinii cuiva.

Mişcându-mă repede, tot instinctual, m-am ridicat în şezut şi-am răsucit la spate mâna intrusului, iar simţurile mele au revenit la viaţă.

— Calmează-te, fraiero! a şoptit furios proprietarul braţului.

Am tras în sus, ameninţând să-i disloc braţul din umăr. În mod sigur, aş fi putut face asta.

Fang s-a foit lângă mine, cu ochii deschişi, dar cu corpul mişcându-se cu greu.

— Iar te pui cu Mac-ul meu, a zis hackerul, iar eu am slăbit strânsoarea. Doamne, ce s-a întâmplat cu tine?

Asta îi era adresată lui Fang.

— M-am tăiat la bărbierit, a răspuns Fang.

Hackerul s-a încruntat şi şi-a frecat umărul, acolo
unde-1 forţasem.

— De ce v-aţi întors aici? a întrebat el nervos. Îmi distrugi hardul cu totul.

— Ia arată-mi, am zis, iar el şi-a deschis ţâfnos lapto- pul.

Ecranul reproducea interiorul minţii mele: imagini, cuvinte, fotografii, hărţi, ecuaţii matematice.

Hackerul s-a încruntat, părând mai mult uluit decât furios.

— E ciudat, a spus. Voi, tipilor, n-aveţi vreun computer cu voi?

— Nu, a zis Fang. Nici măcar un celular.

— Dar vreun Palm Pilot? a întrebat hackerul.

— Nici vorbă, am zis. Noi suntem mult mai low-tech decât atât.

Ca şi cum o cutie de şerveţele ar fi un pas uriaş pentru noi.

— Vreun cip? a insistat el.

Am încremenit. Aproape împotriva voinţei mele, mi-am îndreptat privirea spre Fang.

— Ce fel de cip? am întrebat, străduindu-mă să par cât mai naturală.

— De oricare, a spus hackerul. Orice care ar cuprinde informaţii capabile să se interfereze cu hardul meu.

— Dacă am avea un cip, am continuat eu prudentă, l-ai putea accesa?

— Dacă aş şti despre ce-i vorba, a zis el, poate. Ce aveţi?

— E mic şi pătrat, i-am spus, fără să mă uit la el.

— Ca ăsta?

Hackerul a arătat cu degetele un spaţiu de circa şapte centimetri.

— Ai un cip atât de mare?

Am dat din cap.

— Arată-mi-1. Unde-i?

Am inspirat adânc.

— Este în mine. E implantat în mine. L-am văzut într-o radiografie.

S-a holbat la mine cu toată oroarea oglindită în privire. Şi-a închis laptopul.

— Ai un cip atât de mare implantat în tine, a repetat el. Am dat din cap, bănuind că asta era mai rău chiar şi
decât a avea păduchi.

S-a tras câţiva paşi îndărăt.

— Un cip ca ăsta este o veste proastă, a spus tărăgănat, ca şi cum aş fi fost cretină. S-ar putea să fie vorba de NSA. Eu nu mi-aş băga nasul în asta. Uite ce-i, stai departe de mine! Altfel, următorul sunt eu.

S-a retras în întuneric, cu mâinile ridicate, ca şi cum ar fi vrut să izgonească

răul.

— îi urăsc! îi urăsc!

Apoi a dispărut undeva în măruntaiele subteranelor.

— Ne mai vedem, am şoptit. N-aş vrea să fiu în locul tău.

Fang m-a privit iritat.

— Nu te pot lua nicăieri.

Mi-aş fi dorit să nu fie atât de agitat, ca să-l pot pocni eu.

120

Am încercat să dormim puţin; numai Dumnezeu ştia cât ne trebuia asta. Am aţipit întrucâtva. Apoi, n-am mai fost adormită, mi-am dat seama de asta. Dar nu eram nici trează.

Era ca şi cum fusesem absorbită într-o altă dimensiune, unde-mi puteam simţi trupul, ceva asemănător, ştiam unde mă aflam, şi totuşi, eram în imposibilitate de a mă mişca sau spune ceva. Eram într-un film şi mă holbam la mine, privind cum se desfăşura în jurul meu. Străbăteam un tunel întunecat, sau un tunel trecea pe lângă mine, iar eu stăteam neclintită. Metrourile treceau pe lângă mine în ambele sensuri, aşa că era un tunel de metrou.

Mă gândeam, OK, tunel de metrou. Da, şi?

Apoi am văzut staţia: Thirty-third Street. Clădirea Institutului se afla pe Thirty-third Street. În bezna tunelului de metrou din visul conştient, am văzut un grilaj ruginit, de la suprafaţă. M-am văzut cum ridicam grilajul. O apă maronie, fetidă, gâlgâia dedesubt. Puah... erau conductele de canalizare, de sub oraş.

Hello.

Pe sub un curcubeu...

Bingo, Max, spuse Vocea mea.

Ochii mi s-au deschis instantaneu. Fang mă privea cu îngrijorare.

— Acum ce mai e?

— Ştiu ce avem de făcut, am zis. Trezeşte-i pe toţi.

121

— Pe aici, am zis, mergând prin bezna tunelurilor.

Era ca şi cum pe retinele mele ar fi fost imprimată o hartă detaliată, ca s-o pot vedea suprapusă peste realitate, urmând direcţia pe care trebuia s-o urmăm. Dacă acest efect de hartă devenea de acum parte din viaţa mea pentru totdeauna, urma s-o iau razna, dar, momentan, era al naibii de util.

încă un lucru pe care cred că ar trebui să-l menţionez: acum îmi era foarte, foarte frică, mai frică decât îmi fusese înainte, şi nici măcar nu ştiam de ce. Poate că nu voiam să ştiu adevărul. De asemenea, mă durea capul şi asta mă înnebunea puţin. Mă apropiam de data expirării mele? Voi muri? Mă voi prăbuşi, pur şi simplu, dispărând de pe lume şi dintre prieteni?

— Vocea ţi-a spus despre toate astea, Max? m-a întrebat Nudge dându-mi un ghiont uşor.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns.

— Grozav, l-am auzit pe Iggy mormăind, dar nu l-am luat în seamă.

Fiecare pas ne aducea tot mai aproape de Institut, puteam simţi asta. În cele din urmă, eram pe cale să aflăm răspunsurile la întrebările noastre, şi probabil că vom da cea mai cumplită bătălie din viaţa noastră. Însă curiozitatea noastră era atât de nesăţioasă: Cine eram? Cum ne-au luat de la părinţii noştri? Cine ne-a grefat ADN-ul aviar? Mintea mea se ferea de dilema cu părinţii. Chiar nu ştiam dacă puteam suporta să aflu. Însă în mine ardeam toată să descopăr celelalte „de ce“-uri şi „unde“. Voiam nume. Voiam să ştiu cine era de vină. Voiam să ştiu unde locuiau.

— OK, acum tunelul se bifurcă, am zis, iar noi mergem pe cel fără şine.

Mâna lui Angel era într-a mea, mică şi încrezătoare. Gasman era încă chior de somn, împiedicându-se, din când în când. Iggy îşi ţinea un deget într-o gaică de la cureaua lui Fang.

Căutam grilajul ruginit, plasat undeva jos. In visul meu, îl văzusem la răscrucea dintre două tuneluri, aşa că acolo trebuia să fie. Dar nu-1 vedeam. M-am oprit, iar ceilalţi au făcut acelaşi lucru în spatele meu.

— Aici trebuie să fie, am zis şoptit, scrutând bezna.

Nu te gândi la ce ar trebui să fie, Max. Gândeşte-te la ce este.

Mi-am încleştat maxilarele. Nu poţi să-mi spui lucrurile

direct? m-am gândit. De ce totul trebuia să fie ceva de genul „Cum este sunetul unei palme care bate singură?“ şi alte din astea?

Dar, fie. Atunci era pe aici? Am închis ochii şi am simţit unde era, lăsând, conştientă, să mă pătrundă orice impresie. Mă simţeam ca o tocilară.

Atunci, doar am păşit înainte, cu ochii închişi, încercând să simt pe unde ar trebui să mă duc. Instinctiv, am avut senzaţia că trebuie să mă opresc. Aşa că m-am oprit. M-am uitat în jos.

Acolo, la picioarele mele, se vedea conturul vag al unui grilaj mare, ruginit.

Ei, nu eşti tu deosebită? mi-am zis.

— Aici e, am anunţat.

Grilajul s-a desprins cu uşurinţă, şuruburile sale dezin- tegrându-se într-o pulbere ruginie când Fang, Iggy şi cu mine l-am tras. S-a desprins şi l-am dat la o parte.

Dedesubt, era o galerie de acces, cu mânere în formă de U fixate pe o parte. Am trecut peste margine şi am început să cobor în sistemul de canalizare al New Yorkului.

Ce destin.

În cele din urmă, a trebuit să-i pun Vocii o întrebare. A TREBUIT SĂ ÎNTREB. O să mor? Asta-i tot?

S-a lăsat o tăcere, una lungă, cu adevărat chinuitoare, cea mai rea.

Apoi Vocea s-a hotărât să răspundă. Da, Max, ai să mori. La fel ca toată lumea.

Mulţumesc, Confucius.

122

Asta s-ar putea să te surprindă, dar sistemul de canalizare al unui oraş cu

opt milioane de locuitori este chiar mai puţin încântător decât ţi-ai putea închipui. Am coborât unul câte unul prin galeria de acces, şi-am sfârşit stând pe o margine acoperită cu faianţă jegoasă, de vreo şaizeci de centimetri lăţime. Deasupra noastră, tunelul de curba, având cam patru metri lăţime, iar sub ieşindul nostru se scurgea un şuvoi rapid de apă reziduală murdară.

— Puah, a făcut Nudge. E atât de înfiorător. Când ieşim de-aici, vreau să mă dea cineva cu un dezinfectant.

Angel o băgă pe Celeste sub cămaşă.

— Max? a zis Gasman. Aia sunt, hm... şobolani?

Minunat.

— Da, par să fie ori şobolani, ori şoareci trecuţi pe ste- roizi, am zis brusc, încercând să nu ţip şi să mă caţăr pe pereţi, ca o fetiţă răzgâiată.

— Doamne, a făcut Iggy cu dezgust. Ai fi tentat să crezi că şi-ar dori să trăiască într-un parc sau aşa ceva.

Înaintea noastră se afla o răscruce de patru tuneluri, ca o mare intersecţie. Am ezitat, apoi am luat-o la stânga.

Câteva minute mai târziu, m-am oprit, fără să am niciun fel de indiciu.

Hello, Voce? m-am gândit. Dă-mi puţin ajutor pe-aici, te rog.

Nu trăgeam nicio speranţă că Vocea-mi va răspunde, dar dacă ar face-o, probabil că ar fi ceva de genul: „Dacă un copac se prăbuşeşte într-o pădure, asta mai înseamnă...“

Am privit în jos, apoi am tras aer în piept atât de repede, încât aproape că m-am înecat. Stăteam pe o platformă translucidă, suspendată la mare înălţime deasupra sistemului de canalizare. Am vrut să ţip, simţindu-mă dezechilibrată şi speriată. Sub mine puteam vedea o altă Max, arătând ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, iar restul găştii se holba la mine. Fang s-a întins şi a apucat braţul celeilalte Max, iar eu l-am simţit, însă nu era nimeni cu mine.

Când ai de gând să ai încredere în mine, Max? a zis Vocea. Când ai de gând să te încrezi în tine?

— Poate atunci când n-am să mă mai simt complet dusă cu sorcova, am mârâit.

Am înghiţit un nod şi-am încercat să-mi revin. Nesigură, m-am uitat din nou în jos, la suprafaţa translucidă. În timp ce priveam, dâre subţiri de lumină trasau calea în urma noastră, pe unde trecusem deja. Apoi, dârele fine continuară prin tuneluri, ca un indicator „Pe aici“, scris cu neon.

Repede, am privit în sus, însă n-am văzut decât bolta hidoasă, acoperită cu faianţă galbenă şi mucegai, niciun tavan de sticlă. Fang încă mă mai ţinea de braţ, privin- du-mă concentrat.

I-am aruncat un zâmbet stânjenit.

— Cred că te-ai săturat să mă tot priveşti cu atâta îngrijorare.

— Devine plictisitor, a zis. Ce s-a întâmplat? Adică de data asta.

— Nici măcar nu doresc să explic, am spus, şter- gându-mi de pe frunte transpiraţia lipicioasă. M-ai duce la balamuc.

Am păşit cu grijă pe lângă el şi i-am condus pe ceilalţi înainte. Unele secţiuni ale tunelului erau luminate slab dinspre grilajele gurilor de aerisire de deasupra noastră, alte părţi erau întunecate şi deprimante. Dar nu m-am pierdut nicio clipă, n-am ezitat absolut deloc, iar după ce-am crezut că străbătusem câţiva kilometri, m-am oprit iar, pentru că am simţit că era timpul.

— Pen' că, după feng shui, aşa trebuie, ştii asta? Hm.

În timp ce stăteam şi ne holbam în jurul nostru prin beznă, evitându-i pe micii noştri prieteni chiţăitori, şobolanii, mi-am dat

seama de ce ne aflam acolo.

Plasată pe un perete jegos şi dezgustător din tunelul canalizării, era o uşă gri, metalică, aproape ascunsă vederii.

— Am ajuns, gaşcă. Am reuşit.

123

Nu te entuziasma prea mult. Uşa era încuiată, desigur.

— OK, fraţilor, am zis moale. Poate vreunul dintre voi să deschidă încuietorile doar cu mintea? Spuneţi acum.

Nu putea nimeni.

— Atunci tu, Iggy.

M-am dat la o parte din drum şi l-am împins, uşor, spre uşă. Degetele lui sensibile s-au întins şi au mângâiat uşa, simţindu-i marginile aproape insesizabile, zăbovind deasupra găurii cheii. Ca şi cum cineva urma să apară aici cu o cheie.

— OK, a murmurat Iggy.

Şi-a scos apoi din buzunar mica lui trusă de deschis încuietori, aşa cum ştiam că va face. Chiar dacă i-o confisca- sem pentru totdeauna cu două luni în urmă, după ce deschisese încuietoarea dulapului meu de acasă.

Acasă. Nici măcar să nu te mai gândeşti la asta. Nu mai ai casă. Eşti un vagabond.

Iggy şi-a ales cu grijă un instrument, s-a răzgândit, a luat un altul. Angel se bâţâia de pe un picior pe altul, uitându-se nervoasă spre şobolanii care deveneau tot mai neplăcut interesaţi de noi.

— Au să ne muşte, a şoptit ea, strângându-mă de mână, mângâind-o pe Celeste prin cămaşa ei murdară. Pot să citesc şi gândurile lor.

— Nu, scumpo, am zis încet. Doar se tem de noi. N-au mai văzut niciodată astfel de creaturi uriaşe, pocite… şi vor să verifice ce-i cu noi.

Am fost răsplătită cu un zâmbet mic.

— Pentru ei suntem pociţi, da.

Lui Iggy îi trebuiră trei minute, ceea ce era un record personal pentru el, doborându-1 pe cel vechi, de patru minute şi jumătate pentru deschiderea celor trei încuietori de la dulapul meu.

Iggy, Fang şi cu mine am apucat marginea uşii cu unghiile şi-am tras; nu exista nicio clanţă. Încet, încet, uşa masivă şi grea se crăpă.

Dezvăluind înaintea noastră o scară lungă, întunecoasă, nesfârşită. Care ducea în jos, bineînţeles.

— Mda, asta-i exact ce ne trebuia, a mormăit Fang. O scară care duce spre Palatul întunericului.

Iggy pufni, mult mai puţin entuziasmat.

— Tu eşti prima, Max.

Am pus piciorul pe prima treaptă.

Acum eşti pe cont propriu, Max, a spus Vocea mea. Ne vedem mai târziu.

124

Migrena mi-a revenit, mai rea ca înainte.

— Haideţi s-o luăm din loc, am zis peste umăr.

Spre deosebire de canalizare, aici nici măcar nu exista vreo lumină îndepărtată pe scări, aşa că era întuneric beznă. Din fericire, cu toţii puteam vedea destul de bine în întuneric. În special Iggy.

Treptele păreau că nu se mai termină, iar pe deasupra nu exista nici balustradă. Cred că cine construise această scară nu-şi bătuse prea tare capul cu problema siguranţei.

— Eşti sigură că ştii ce faci? a întrebat în şoaptă Fang.

— Ne apropiem de destinaţia noastră, am răspuns, coborând în beznă. Ne apropiem de răspunsurile la care am tot visat întreaga viaţă.

— Facem ceea ce Vocea ta ţi-a spus să faci, a zis el.

Eram sătulă.

— Da? Până acum Vocea a fost OK, da?

Am ajuns, în sfârşit, la capăt.

— Iată-ne, am spus, cu inima bătându-mi cu putere.

— În faţa ta este un perete, a zis Iggy.

Mi-am întins mâna prin întuneric, iar la câţiva paşi distanţă, degetele mele întinse au atins peretele, apoi o uşă, apoi o clanţă.

— Uşă, am zis. S-ar putea să fie nevoie de tine, Iggy.

Am răsucit clanţa, doar ca să verific, şi iată, uşa începu
să se deschidă.

Am tăcut cu toţii. Uşa s-a deschis larg, fără niciun zgomot, şi o adiere blândă, de aer răcoros şi proaspăt, a plutit peste noi. După duhoarea fetidă şi stătută a canalizării, era ceva uluitor.

Simţindu-mă precum Alice în Ţara Minunilor pe când cădea în gaura iepurelui, am păşit înainte, iar pantofii mei murdari s-au afundat într-un covor gros. Da, covor.

Lumini firave îmi dezvăluiau o altă uşă, şi, aproape ţipând de încordare, am deschis-o.

Toate astea au părut să meargă oribil de lesne, suspect de uşor, înspăimântător de uşor.

Am intrat pe această a doua uşă, apoi ne-am oprit şi am rămas cu ochii holbaţi.

Ajunsesem într-un laborator, ca acela de la Şcoală, la mii şi mii de kilometri depărtare, în California.

— Ne aflăm în Institut, am zis.

— Hmm, asta o fi bine? a întrebat Gazzy.

125

— Să fiu... [inserează aici ce înjurătură preferi tu], a zis Fang uluit.

— Nu-i de glumă, am rostit.

Aici erau şiruri de computere mai înalte decât mine. Iar pe mese, echipament de laborator de primă mână. Table din plastic acoperite de diagrame, pe multe dintre ele le văzusem în timpul unora dintre atacurile mele cerebrale. Toate erau în stare de „hibernare“, huruind în linişte, dar fără a funcţiona.

Ne-am făcut drum printre mese, încercând să înţelegem cât mai mult, în vreme ce dârdâiam în ghetele noastre. Ştiam că în această clădire se aflau Eliminatori, îi puteam simţi.

Apoi, am văzut un computer încă pornit, cu ecranul luminat, cu date

procesate sub privirile noastre. Acesta ar fi putut fi şansa noastră de a afla despre trecutul nostru, părinţii noştri, despre întreaga poveste uluitoare.

— OK, fraţilor, am spus cu glas scăzut. Fang, tu stai de pază, îmi aperi spatele. Pe bune! Am să încerc să intru în sistem.

M-am aşezat pe un scaun de laborator din faţa mesei şi-am înşfăcat mausul computerului.

Parola?

Am pocnit din degete, făcându-1 pe Fang să se cutremure. Păi, nu putea fi decât unul dintre cele o sută de milioane de cuvinte diferite, m-am gândit. Cât de greu să fie?

Am început să tastez.

N-am să te plictisesc cu întreaga listă de parole respinse. Eram mulţumită că sistemul nu m-a scos din joc după trei încercări nereuşite. Dar „Şcoală“, „Batchelder“, „Mamă“, „Eliminator“, „Stol“ şi multe altele nu au mers.

— Este inutil, am zis, cu nervii la pământ.

— Ce s-a întâmplat, Max? a întrebat Nudge încet, venind să stea lângă mine.

— Pe cine încerc să fentez? am zis. N-am nicio şansă să sparg parola de acces. Am bătut atâta drum de pomană. Sunt o ratată! Nu mai suport!

Nudge s-a tras mai aproape şi a atins monitorul cu un deget, răsucindu-1 astfel încât să vadă mai bine. A citit de pe ecran, cu buzele mişcându-i-se în tăcere. Aş fi vrut s-o împing de-acolo, dar nu avea niciun rost să fiu rea.

Apoi şi-a închis ochii.

— Nudge? am întrebat-o.

Mâna ei se plimba pe monitor, ca şi cum s-ar fi apropiat căutând căldură.

— Alo? am zis. Ce faci?

— Hm, încearcă cu un x mare, j mic, n mic, p mare, cifra şapte, o mare, h mare, j mic, şi numărul patru, a spus ea şoptit.

M-am holbat la ea. Fang se uita la noi din capătul celălalt al încăperii, iar privirile ni s-au încrucişat.

Repede, înainte să uit, am tastat ce-mi spusese ea, văzând cum literele apăreau sub forma unor steluţe în câmpul pentru parolă.

Am apăsat Enter şi computerul s-a trezit la viaţă, iar un şir de pictograme a apărut în partea stângă a ecranului.

Intrasem în sistem.

126

M-am holbat la Nudge, iar ea şi-a deschis încet ochii. Un zâmbet strălucitor i-a traversat chipul.

— A mers?

— Da, a mers, am spus, năucită. Cum ai făcut asta?

— Computerul, a spus ea, părând încântată. Mi-a plăcut, când l-am atins.

S-a întins şi l-a atins din nou.

— Pot vedea persoana care lucrează aici. Este o femeie cu păr roşcat, creţ. Bea mult prea multă cafea. A tastat parola şi eu o pot simţi.

— Uau! am făcut. Mai atinge ceva.

Nudge s-a dus la scaunul din apropiere şi a pus mâna pe el. A închis ochii şi, peste câteva clipe, a zâmbit.

— Aici stă un tip. Un chelos. Îşi muşcă unghiile. Ieri a plecat acasă

devreme.

Deschizându-şi ochii, m-a privit încântată.

— Am un talent nou! A spus. Pot să fac ceva nou! Ce cool e!

— Bravo ţie, Nudge, am zis. Ne-ai salvat pielea acum.

Încercând să mă concentrez, în pofida acestei evoluţii uluitoare, am trecut peste pictograme şi am făcut clic-dreapta pentru Explore. Am căutat cuvintele „aviar“, „Şcoala“, „genetică“…

Apoi, oh, Doamne…. fişierele de document umplură ecranul.

Degetele-mi zburau pe deasupra tastaturii, căutând nume, date, orice la care mă puteam gândi pentru a face o legătură.

Origini. Părea promiţător, aşa că am făcut un clic pe document. Ochii mi-au alergat peste rândurile de text, iar în gât mi s-a pus un nod. Aproape că am făcut un şoc acolo, pe loc.

Am văzut numele noastre, nume de spitale, de oraşe, ba chiar şi ceea ce păreau să fie numele unor părinţi. Apoi am văzut fotografii de adulţi care păreau să fie asociate cu numele. Erau părinţii noştri? Aşa trebuia să fie. Oh, Doamne, oh, Doamne. Asta era! Asta era exact ceea ce ne trebuia.

Am dat Print şi paginile începură să iasă dintr-o imprimantă.

— Ce faci? a întrebat Fang, venind spre mine.

— Cred că este posibil să fi găsit ceva, am zis dintr-o răsuflare.

Ştiam că n-ar fi trebuit să ne oprim şi să ne uităm aici peste acele pagini uimitoare.

— Am de gând să-l printez, apoi o să plecăm naibii de aici. Începe să-i aduni pe ceilalţi.

Am înşfăcat paginile pe măsură ce ieşeau, le-am împăturit şi le-am înghesuit prin toate buzunarele mele. Nu ştiam nici măcar cât de multe erau, dar, în cele din urmă, imprimanta se opri. Ardeam de nerăbdare să le spun celorlalţi totul, dar n-am făcut-o. Mi-am muşcat buzele până când a început să mă doară. Înţelegi acum de ce sunt lider?

— Haideţi! am spus grăbită. Să dispărem! Daţi-i drumul!

— Hm, o secundă, Max, a zis Gasman, sunând foarte, foarte ciudat.

127

Gasman stătea lângă un perete acoperit cu un material textil şi, cu o curiozitate tipică pentru el, trăsese pânza la o parte. Încet, ne-am deplasat spre el, şase perechi de ochi căscaţi larg, cât farfuriile. Când am ajuns la vreo şaizeci de centimetri distanţă, inima mi s-a oprit, parcă, în piept. Mi-am pus mâna la gură ca să nu ţip. Angel a ţipat, până când Fang i-a pus mâna la gură.

În spatele draperiei era un perete de sticlă. OK, nu era mare scofală.

Dar în dosul geamului exista o altă încăpere de laborator, cu staţii de lucru de laborator, computere şi… cuşti.

Cuşti în care se zăreau nişte forme adormite. Forme de mărimea unor copii.

Erau câteva zeci.

Mutanţi.

Exact ca şi noi.

128

Nu puteam vorbi. Privirea-mi cerceta peretele de sticlă, şi-am văzut un mic tablou de comandă la nivelul ochilor. M-am dus la el şi l-am apăsat în maniera mea deşteaptă de „nu-ţi-bate-capul-cu-el“ pe care o adoptasem.

Peretele de sticlă s-a deschis şi ne-am strecurat tiptil înăuntru, cu nervii întinşi ca nişte fâşii de elastic.

În mod cert, aceia erau copii-mutanţi, care dormeau în cuşti sau în coşuri mari, pentru câini. Imaginea mi-a readus acel vâjâit groaznic din copilărie, şi am ajuns în pragul unui atac de panică. Uitasem de migrena mea, poate pentru moment, dar acum îmi revenise, pulsând ca şi cum creierul îmi era pe cale să explodeze.

Angel se uita întristată într-una din cuşti, şi m-am dus la ea. Dintre sute de experienţe genetice, numai noi şi Eliminatorii eram viabili, din câte ştiam eu. Cele două mici creaturi, adormite pe podeaua cuştii lor, erau în mod clar nişte eşecuri oribile, şi probabil că nici nu puteau rezista multă vreme. Nu cu unele dintre organele vitale afară din trup şi aşa mai departe. Rinichi, maţe, o inimă. Oh, bieţi' copilaşi.

— E jalnic, a şoptit Fang, şi m-am întors pentru a-1 vedea cum se uita la o pisică mare, ca un serval sau un margay.

N-am mai văzut niciodată un animal real prin laboratoare. Tocmai când mă întrebam care era chestia cu el, s-a trezit, a clipit adormit şi apoi s-a întors pe cealaltă parte şi a adormit la loc.

Am înghiţit cu mare, foarte mare greutate. Avea ochi omeneşti. Iar când i-am examinat labele mai îndeaproape, am văzut degete omeneşti sub ghearele retractile. Sfinte Sisoe!

Aplecându-mă, am văzut că Angel citea de pe un carton agăţat de o altă cuşcă mică. Ocupantul ei, o fiinţă ca un câine, alerga în somn.

— Salut, cuţule, a şoptit Angel. Salut, căţeluşule. Arăţi ca Toto, din Vrăjitorul din Oz.

M-am dus lângă Nudge, şi am rămas încremenită lângă o cuşcă. M-am uitat înăuntru.

Creatura de aici avea aripi.

I-am surprins privirea lui Fang, şi acesta a venit lângă noi. Când a dat cu ochii de copilul-pasăre, a oftat şi a clătinat din cap. De fapt, am văzut tristeţe şi tandreţe în ochii lui. Asta m-a făcut să vreau să-l îmbrăţişez pe Fang. Însă n-am făcut-o, bineînţeles.

— Ştii că nu-i putem salva pe toţi, mi-a spuse încet.

— Eu trebuie să salvez întreaga lume, îţi aminteşti? i-am şoptit la rându-mi. Ei bine, am să încep cu tipii ăştia.

Aşa şi trebuie, Max, a spus Vocea. Asta-i diferenţa dintre tine şi Fang.

Să nu îndrăzneşti să spui ceva rău de Fang, m-am gândit. De obicei, are dreptate. Probabil că are dreptate şi acum.

Este important să ai dreptate, sau e mai important să faci ceea ce-i bine? Asta-i una dintre lecţiile care se învaţă cel mai greu.

OK, cum zici tu. Acum sunt foarte ocupată.

— începeţi să ridicaţi zăvoarele, i-am şoptit lui Iggy, care i-a şoptit lui Gasman şi aşa mai departe.

Am deschis o cuşcă şi am scuturat uşor creatura din interior, trezind-o.

— Fii gata să fugi, i-am şoptit. Te scoatem de aici.

Bietul copilaş se uita la mine fără să înţeleagă.

Mai multe creaturi erau treze şi se împingeau în zăbrelele cuştilor, scoţând zgomote ciudate, cum nu mai auzisem vreodată. Ne mişcăm cât puteam de repede, deschizând uşi. În cele din urmă, majoritatea captivilor erau liberi, stând prin jur, privind spre intrarea în laborator cu nedumerire sau frică.

Într-o cuşcă se afla un copil uriaş, cu mâinile încleştate pe gratii.

Trăsăturile fine arătau că era, probabil, o fată. Avea aripi - i le puteam vedea strânse pe laturi. Era mai în vârstă decât celălalt copil înaripat pe care-l văzusem.

Am deschis repede uşa cuştii ei. Am sărit înapoi când am auzit un glas:

— Cine sunteţi? De ce faceţi asta? a şoptit ea.

— Copiii n-au ce căuta în cuşti, i-am spus.

Apoi am rostit cu voce tare:

— OK, toată lumea. Haideţi să facem praf şandramaua asta.

129

— Pe aici! a spus Nudge, încercând să mâne mutanţii afară din laborator. Nu vă fie frică.

— Aud voci, a zis Iggy. Să vă fie foarte frică.

— Să plecăm! am ordonat.

Inima îmi bătea cu putere; ce făceam oare? Aveam de gând să mă îngrijesc de toţi aceşti copii? De-abia puteam să mă ocup de cei pe care-i aveam deja.

Mă voi gândi la asta mâine.

— Nudge! Fang! Angel! am strigat. Ieşiţi, ieşiţi, ieşiţi!

Ţâşniră pe lângă mine, grăbindu-i şi pe ceilalţi, apoi am fugit prin prima uşă şi peste covorul gros, spre cea de-a doua uşă.

— Sus pe scări!

Nu aveam auzul lui Iggy, însă am simţit, am sesizat, că mica noastră expediţie de eliberare era pe cale să fie descoperită. Iar asta va fi cât se poate de rău.

Planifică din timp, Max. Gândeşte tot. Gândeşte din mers.

Da, Voce. OK, am trecut de trepte, apoi avem canalizarea. Practic, îi împingeam pe ceilalţi în sus, pe scările întunecate, unu, doi, trei... Unul dintre copiii mutanţi se sperie şi se ghemui cu totul, scâncind. L-am ridicat într-o mână şi-am continuat să urc, câte două trepte deodată. Aveam în minte traseul pe care trebuia să-l urmăm.

În faţă, Fang a deschis larg ultima dintre uşi, cea care dădea în tunel, şi ne-am scurs cu toţii după el, trecând de la un aer răcoros şi proaspăt, la o umezeală fierbinte şi fetidă, care-mi muta nasul din loc.

— Unde suntem? a întrebat fata-pasăre eliberată de noi.

Părea să aibă circa zece ani şi era una dintre puţinele fiinţe care putea vorbi.

— În sistemul de canalizare de sub un oraş mare, am spus pe scurt. În drum spre aer curat şi lumina zilei.

— Dar nu încă, a şuierat Ari din spate. Mai întâi, trebuie să discutăm, Maximum. Tu şi cu mine. De dragul vremurilor bune, de altădată.

130

Am încremenit şi-am văzut ochii fetei-pasăre mărindu-se de groază.

Îl cunoştea pe Ari? încet, i l-am pasat pe micul mutant plângăcios din braţele mele, apoi m-am întors.

— Iarăşi tu? Ce faci aici? am întrebat. Am crezut că tati te ţine bine în lesă.

I-am văzut pumnii strânşi şi ghearele.

Trebuia să câştig timp. Pe la spatele meu, le-am făcut cu una din mâini semne pentru „fugiţi!“

— Aşadar, ce s-a întâmplat, Ari? am zis, atrăgându-i atenţia asupra mea. Cine a avut grijă de tine când Jeb a plecat cu noi?

Şi-a mijit ochii şi i-am văzut caninii crescând.

— Halatele albe. Nu-ţi face tu probleme cu asta; am fost pe mâini bune. Cele mai bune. Cineva s-a ocupat de mine.

M-am încruntat, întrebându-mă...

— Ari, le-a dat Jeb permisiunea să te transforme într-un Eliminator, sau a făcut-o, pur şi simplu, cineva în timp ce el era plecat?

Trupul încărcat de muşchi al lui Ari s-a cutremurat de furie.

— Ce-ţi pasă ţie? Eşti aşa de perfectă, una dintre re- combinantele reuşite. Eu sunt un nimeni, ai uitat? Eu sunt băiatul lăsat în urmă.

în pofida tuturor lucrurilor, în pofida faptului că i-aş fi băgat, bucuroasă, dinţii pe gât pentru ce i-a făcut lui Fang, am simţit o tresărire de milă pentru Ari. Era adevărat, odată ce-am ieşit din Şcoală, nici nu m-am mai gândit la el. Nu m-am întrebat de ce-1 abandonase Jeb şi nici ce se întâmplase cu el.

— Cineva ţi-a făcut nişte lucruri îngrozitoare pentru că Jeb nu era acolo ca să te protejeze, am zis încet.

— Ţine-ţi gura! a mârâit. Nu ştii nimic\ Eşti proastă ca noaptea!

— Poate că nu. Cineva a vrut să vadă dacă Eliminatorii ar rezista mai mult dacă nu încep transformarea din copilărie, am continuat.

Ari tremura acum, încleştându-şi şi descleştându-şi convulsiv pumnii.

— Aveai trei ani, iar ei ţi-au grefat ADN şi te-au transformat într-un super-Eliminator. Aşa-i?

Brusc, Ari se întinse şi lovi cu una din labele lui făcute pumn. Chiar şi cu reflexele mele mai mult decât rapide, tot a reuşit să-mi izbească obrazul suficient de tare încât să mă trimită învârtindu-mă în peretele tunelului. Ceva asemănător cu puroiul mi s-a lipit de faţă.

Am inspirat, acceptând că urma să primesc o mamă de bătaie. Bătrânu' Jeb, cu toate că era o unealtă a satanei, ne-a învăţat arta folositoare a bătăii pe stradă. Nu lupta niciodată cinstit, nu aşa se învinge. Foloseşte orice truc murdar pe care-1 ştii. Aşteaptă-te la durere. Aşteaptă-te să fii rănit. Dacă durerea te ia prin surprindere, atunci tocmai ai pierdut.

M-am întors încet spre Ari.

— Afară, în lumea adevărată, ai fi în clasa a doua, am zis, simţind în gură gustul sărat al sângelui. Dacă Jeb te-ar fi protejat.

— Afară, în lumea adevărată, ai fi fost omorâtă pentru că eşti un mutant dezgustător.

Acum mănuşile fuseseră aruncate.

— Iar tu eşti... ce? am întrebat cu o falsă nedumerire politicoasă. Recunoaşte, Ari. Nu eşti doar un băiat masiv, păros, de şapte ani. Eşti într-un mod mult mai evident un mutant mai ciudat decât sunt eu, iar propriul tău tată a lăsat să se întâmple asta.

— Gura! a urlat Ari furios.

Nu m-am putut abţine, mi-a părut rău de el, o secundă.

Dar numai o secundă.

— Vezi tu, Ari, am continuat pe un ton firesc, apoi m-am aruncat asupra lui cu o lovitură din lateral, care ar fi zdrobit pieptul unui om obişnuit.

Ari de-abia dacă s-a clătinat.

S-a dat înapoi o jumătate de pas. Nici măcar unul întreg.

M-a pocnit din nou, şi atunci am văzut cercuri şi stele. M-a lovit în stomac. Doamne, era la fel de puternic ca o pereche de boi. Asta ar fi destul de multă forţă, nu?

— Eşti moartă, a hârâit Ari. Vreau să spun, în sensul real al cuvântului.

Apoi s-a aruncat asupra mea, cu ghearele scoase, şi a alunecat.

Gheata i-a alunecat pe marginea soioasă a tunelului şi a căzut pe spate. Atât de dur, încât am putut auzi valul de aer dislocat de el, un suflu măreţ.

— Ia-i de aici! i-am strigat lui Fang, abia întorcându-mi capul, apoi aruncându-mă cu toată greutatea pe pieptul lui Ari.

Îmi puteam auzi bătăile inimii şi simţeam adrenalina pătrunzând în mine, transformându-mă într-o Supergirl. Mi-am amintit că Ari îl rănise rău de tot pe Fang, pe plajă, şi că-i plăcuse s-o facă.

Ari se chinui să se ridice, horcăind ca un animal lovit de pneumonie, încercând să mă doboare. I-am apucat capul cu ambele mâini, iar faţa mi s-a schimonosit de furie.

Însă mi-a scăpat. Era atât de rapid, mai rapid decât mine.

Ari m-a lovit din nou, şi cred că am auzit o coastă trosnind. Mă dezmembra, bucată cu bucată. Oare de ce mă ura atât de mult? De ce ne urau toţi Eliminatorii?

— Da, Maximum, îmi place asta. Vreau să dureze mult, mult timp.

Acum eu eram sacul lui de box şi nu puteam face nimic în această privinţă. Nici nu-ţi poţi închipui rănile şi durerea, sau forţa lui, ori furia revărsată asupra mea.

Singurul lucru care mă salva de la distrugere era podeaua alunecoasă a tunelului, mâzga de sub picioarele lui.

Şi chiar atunci, Ari şi-a pierdut din nou echilibrul şi am sesizat un mic prilej. O şansă, măcar.

L-am mai lovit o dată, acum în gât. O lovitură solidă, de nădejde.

Ari s-a sufocat şi a început să se lase în jos. M-am aruncat asupra lui, apucându-1 de cap, şi am căzut amândoi, printr-o mişcare lentă. Era uriaş, greu, şi ne-am prăbuşit ca o greutate de plumb. Bum!

Dos, spate, cap... M-am ţinut bine, în timp ce gâtul lui Ari se izbea de partea dură a tunelului. Am auzit un pocnet oribil, de ţi se întorcea stomacul, care mi-a vibrat până sus, pe braţe. Ari şi cu mine ne-am holbat unul la altul şocaţi.

— M-ai rănit de-adevăratelea, a icnit el şuierător, cu o uimire teribilă în glas. Eu nu te-aş răni. Nu aşa.

Apoi capul i-a căzut şi Ari a rămas total inert. Ochii i s-au dat peste cap şi nu se mai vedea decât albul lor.

— Max?

Iggy încerca să pară calm.

— Ce-a fost asta?

— Am... am...

Am înghiţit cu noduri, stând pe pieptul dezgolit al lui Ari, încă ţinându-1 de cap.

— Cred că i-am rupt gâtul.

Am înghiţit din nou, simţindu-mă ca şi cum îmi venea să vomit.

— Cred că-i mort.

131

Am auzit voci furioase şi zgomot greu, bubuitor, de paşi pe treptele de deasupra noastră.

Nu aveam timp de gândire, să încercăm să pricepem ceva din cele tocmai petrecute.

Am sărit de pe trupul neînsufleţit al lui Ari şi am înşfăcat mâna lui Angel. Ea l-a apucat pe Iggy şi-am început să fugim cu Nudge şi Gasman imediat în urma noastră. Mă durea peste tot, însă am alergat. Am alergat ca toţi dracii, ce-o mai fi însemnând şi asta. N-am văzut nicio urmă de Fang sau de ceilalţi mutanţi, deja plecaseră.

— Zboară! am urlat, lăsând mâna lui Angel, iar ea a sărit instantaneu peste apa de canalizare, deschizându-şi, brusc, aripile şi bătând din greu.

Tenişii i s-au scufundat în apă, dar apoi s-a ridicat din nou şi a zburat în josul tunelului, aripile ei albe fiind ca o rază în întuneric. Gasman era următorul, părând speriat şi palid, iar Iggy a decolat după el.

Am auzit un glas bubuitor:

— Era fiul meu!

Strigătul furios al lui Jeb răsună oribil în urma mea, ricoşând din pereţii de piatră, năvălind asupra mea din toate părţile. Am simţit că nu mai am aer. Chiar îl ucisesem pe Ari? L-am făcut să moară? Totul părea atât de ireal... tunelul canalizării, dosarele, mutanţii, Ari... Nu cumva visam?

Nu. Eram dureros de trează, eu însămi suferindă, dureros de aici şi acum.

M-am întors şi m-am uitat în urmă, la Jeb, omul care fusese eroul meu, cândva, demult.

— De ce faci astea? am strigat cu toată puterea mea. De ce acest joc? Acest test? Uite ce-ai făcut!

Jeb se holba la mine, şi mi-am amintit clar cum era când îmi era ca un tată, singurul în care mă încredeam. Cine fusese cu adevărat? Cine era acum?

Dintr-odată, schimbă complet macazul. Nu mai urla.

— Max, vrei răspunsuri pentru secretele vieţii, dar nu aşa funcţionează lucrurile. Nu pentru toată lumea, nici măcar pentru tine. Sunt prietenul tău. Nu uita niciodată asta.

— Deja am uitat! am strigat, apoi m-am întors, lă- sându-1 pe Jeb în urma mea.

— Ia-o la dreapta! am ţipat spre Angel, iar ea execută, virând cu graţie într-un tunel mai larg.

Chiar când am virat după ea, aproape izbindu-mă de perete, pentru că m-am înclinat prea târziu, am auzit un ultim urlet chinuitor. Jeb îşi schimbase iar atitudinea, urla la mine, şi mi-am imaginat faţa lui roşie, roşie ca un semafor:

— Ţi-ai omorât propriul tău frate!

132

Cuvintele oribile ale lui Jeb îmi răsunau în minte, iar şi iar, sensul şi consecinţele păreau tot mai rele de fiecare dată. Ţi-ai omorât propriul tău frate. Ar putea fi adevărat? Cum? Sau şi asta era tot teatru? Parte din testul meu?

Cumva, am ajuns până în stradă, unde ne aştepta Fang. Mă simţeam sfârşită, ca şi cum aş fi fost lovită de un camion, însă m-am forţat să continui să merg. Mi-am amintit de hârtiile pe care le îndesasem prin buzunare. Nume, adrese, fotografii... ale părinţilor noştri?

— Unde sunt ceilalţi copii? Mutanţii? l-am întrebat pe Fang.

Se petreceau atâtea acum. Era greu să le rezolvi pe toate, dar trebuia făcut şi asta, aşa că am făcut-o.

— Fata cu aripi i-a luat.

Dădu din umeri.

— N-a vrut să stea cu noi. Nu accepta un „nu“ drept răspuns. Îţi sună cunoscut?

I-am făcut semn să plece. Nu voiam să discut acum despre asta, nu voiam să discut despre nimic.

Încă mai vedeam ochii lui Ari, dându-se peste cap, îi puteam auzi gâtul frângându-se.

— Voi mergeţi. Continuaţi să mergeţi, am zis, şi-am început să şchiopătez înainte. Nu vă opriţi.

Aproape două minute mai târziu, mi-am dat seama că Angel mai căra ceva în braţe, în afară de Celeste.

— Angel?

M-am oprit în mijlocul trotuarului.

— Ce-i asta?

Ceva mic, negru şi miţos se foia pe sub braţul ei.

— E căţelul meu, a răspuns Angel, iar bărbia i s-a încleştat, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se pregătea să fie încăpăţânată.

— Al tău ce? a zis Fang, cercetând obiectul în cauză.

Ne-am adunat toţi în jurul lui Angel, dar apoi mi-am dat seama că grupul nostru bătea la ochi.

— Haideţi să plecăm, am mormăit. Însă discuţia asta nu s-a terminat, Angel.

În Battery Park, mai jos de capătul Manhattanului, o copertină abandonată de pe o scenă în aer liber zăcea aproape acoperită de rododendronii crescuţi în neorânduială şi de câteva tufe. Ne-am înghesuit la adăpostul ei, în vreme ce ploaia spăla praful din oraş. Eram stoarsă. Mă simţeam ca şi cum nu-mi mai rămăsese nimic.

— OK, am zis, aşezându-mă mai drept, încercând să pun ceva vlagă în glas. Angel, explică-ne ce-i cu câinele.

— E câinele meu, a rostit ea hotărâtă, fără să se uite la mine. De la Institut.

Fang îmi aruncă o privire care spunea: „Dacă o laşi să păstreze câinele, te omor.“

— Angel, nu putem ţine un câine cu noi, am zis sec.

Câinele se strecură de sub braţele ei pentru a se aşeza lângă ea. Arăta destul de normal, din câte-mi puteam da seama. Ochii lui luminoşi, negri, câineşti, luceau spre mine, şi rânjea prieteneşte. Coada lui scurtă, un ciot, se legăna. Nasul îi adulmeca prin aer fericit, entuziasmat de toate noile izuri de pe lume.

Angel trase câinele spre ea. Gasman veni mai aproape să-l privească.

— Şi în afară de asta, o mai ai pe Celeste, i-am amintit.

— O iubesc pe Celeste, a spus Angel plină de loialitate, dar nu-1 puteam lăsa pe Total în urmă.

— Total? a întrebat Iggy.

— Aşa scria pe fişa lui, a explicat Angel.

— Câinele ăsta mutant total se poate întoarce împotriva noastră şi să ne ucidă în timp ce dormim, a spus Fang.

Câinele îşi înălţă capul într-o parte, iar rânjetul i se şterse pe moment. Apoi începu din nou să dea din coadă, ignorând insulta.

Fang se uită spre mine: trebuia să fiu poliţaiul cel rău şi să aplic legea.

— Angel, am început pe un ton blând. Nu ne putem hrăni nici pe noi întotdeauna. Suntem fugari. Aici e periculos. Tot ce putem face e să avem grijă de noi.

Angel îşi strânse maxilarele şi-şi privi tenişii.

— Este cel mai minunat câine din întreaga lume, a zis ea. De peste tot.

M-am uitat neajutorată la Fang.

— Angel, a zis el pe un ton aspru.

Ea şi-a ridicat privirile spre el, cu ochii ei mari, albaştri, cu faţa murdară, hainele jegoase, cu codiţele ciufulite.

— Cu prima ocazie când nu ai grijă de el, vâââjjj, zboară, a zis atunci Fang. Ai înţeles?

Faţa lui Angel s-a înseninat imediat, şi fetiţa s-a aruncat în braţele lui Fang, în vreme ce eu am rămas cu gura căscată. A îmbrăţişat-o şi el, apoi mi-a surprins expresia. A dat din umeri şi-a lăsat-o pe Angel jos.

— M-a terminat cu ochii ei de Bambi, a şoptit el. Ştii că nu pot rezista când face figura asta.

— Total! a exclamat Angel. Poţi să rămâi!

Îmbrăţişă micul trup negru, care dădea vesel din coadă,

apoi se trase înapoi, radiind spre el. Total scoase un scheu- nat fericit, apoi făcu un salt entuziasmat.

Iar noi am rămas cu gura căscată. Ne holbam cu toţii fără să ne vină să credem. Total aproape că lovi tavanul copertinei, aproape cinci metri deasupra noastră.

— Oh, a făcut Angel, iar Total a aterizat aproape în fund, apoi a sărit iar şi i-a lins faţa.

— Mda, oh, am rostit.

133

În seara aceea am făcut un mic foc de tabără şi am stat lângă apă într-o zonă a New Yorkului numită Staten Island. Ne lingeam rănile. In special eu. Mă durea peste tot. Dar eram şi incredibil de agitată gândindu-mă la ceea ce găsisem la Institut.

— OK, suntem cu toţii în siguranţă, suntem toţi aici.

Am inspirat adânc şi-apoi am expirat lent.

— Am găsit Institutul şi poate că am găsit exact ceea ce căutam noi acolo. Fraţilor, am descoperit numele, adresele şi chiar fotografiile persoanelor care ar putea fi părinţii noştri.

Puteam vedea surprinderea, şocul, agitaţia incredibilă de pe feţele lor, dar de asemenea şi urme de teamă şi emoţii. Îţi poţi imagina cum este să-ţi

întâlneşti părinţii când ai undeva între şase şi paisprezece ani? Sunt sigură că nu.

— Ce mai aştepţi? a întrebat Iggy. Plicul, te rog. Deschide-1. Apoi să-mi spună şi mie cineva ce scrie.

Aveam o senzaţie de exaltare şi tremur când am început să scot foile luate de la Institut. Acolo erau răspunsurile misterelor vieţii noastre, da? Ceilalţi se adunară în jurul meu, lăsându-se pe umerii mei, ajutându-mă să netezesc paginile.

— Max, ce-a vrut Jeb să spună că ţi-ai ucis fratele? a întrebat, din senin, Nudge.

Întrebarea era ceva atât de tipic pentru ea.

— Doar nu voia să spună că Ari îţi era frate, nu? Voi nu eraţi... adică nasol de tot...

Am ridicat mâna, încercând să nu urlu din cauza emoţiilor reprimate.

— Nu ştiu, Nudge, am zis, făcând eforturi să par calmă. Nu mă pot gândi acum la asta. Haideţi să citim aceste pagini. Când cineva vede ceva interesant, să ţipe.

Le-am dat teancurile mototolite.

— Cine-i tăticul tău? bombănea Gasman. Cine-i mămica ta?

Angel începu să citească încet, dând glas cuvintelor.

— Asta nu are niciun înţeles pentru mine, a spus ea după vreo zece secunde.

Apoi Gasman anunţă:

— Aici sunt! strigă el. Aici sunt!

— Lasă-mă să văd, Gazzy.

Gasman mi-a întins teancul lui şi m-am uitat peste el. I-am găsit numele destul de repede: „F28246eff (Gasman).“ Aproape că mi-a stat inima-n piept.

— Uite o adresă! am zis, urmărind cu degetul în josul paginii. Este în Virginia!

— Şi eu am găsit o adresă, şi ceva nume, a zis Fang. Şi numele meu. Şi... oh, frate, sunt şi poze.

— Să vedem, să vedem şi noi!

Toată lumea s-a strâns în jurul lui Fang, şi chiar dacă el era de obicei Domnul Calm, Cool şi Stăpân pe sine, acum tremura. Cu toţii făceam la fel. Eu însămi tremuram de parcă temperatura scăzuse cu vreo cincizeci de grade.

Nudge arătă spre o fotocopie din mâna lui Fang. Înfăţişa un bărbat şi o femeie de circa treizeci de ani.

— El arată exact ca tine, Fang. La fel şi ea. Trebuie să fie părinţii! Nicio îndoială.

Vocea i se înăbuşi, şi dintr-odată am început cu toţii să plângem, cu excepţia lui Fang, desigur, care doar bombăni:

— Poate da, poate nu.

Apoi toată lumea se uită peste pagini, căutându-şi părinţii. Nimeni nu scotea niciun sunet. Până când...

— Iată-i! Mama şi tatăl meu! a strigat Gazzy. 167 Cortland Lane în Alexandria, Virginia! Angel, uite! Ei sunt. Este absolut uluitor. Este un miracol. Seamănă cu mine! Şi cu tine, Angel!

Angel se holbă la fotografie fără să spună nimic, momentan, apoi faţa i se strâmbă şi începu să scâncească. M-am întins imediat şi i-am tras trupuşorul mai aproape, mângâindu-i părul. De obicei, Angel nu-i deloc sentimentală, şi când am simţit-o cutremurându-se de scâncete, m-a durut pieptul de suferinţa

ei. Şi să mai vorbeşti de momentul tău Kodak. Sau Fuji. Orice altceva.

— Sunt o grămadă de cifre şi alte prostii peste tot prin paginile astea, a zis Fang, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Am văzut acelaşi lucru.

— De ce să codifice doar o parte din informaţii? Nu are sens.

— Cui îi pasă? a strigat Gazzy fericit. Mi-am găsit mămica şi tăticul! IAAHUUU! Nu mai vreau să fiu supărat pe ei!

Fang, Gazzy şi Angel trăseseră lozurile câştigătoare, dar până acum, Iggy şi cu mine nu reuşisem. Şi nici Nudge nu era sigură dacă părinţii ei erau acolo sau nu.

— Iggy! Iggy! Mămica ta! Oh, auu..., zice că tatăl tău e decedat, a raportat Gasman. Îmi pare rău de tatăl tău. Dar mămica ta arată bine.

Se apucă să i-o descrie cu glas tare.

Aşa că, până la urmă, rămăsese un singur outsider, unul dintre noi care nu-şi găsise mama şi tatăl prin dosarele de la Institut. Ai ghicit: moi. Eu încă eram fără nimeni şi nimic.

îmi place să spun că sunt o persoană atât de bună, un lider de echipă, că nu mă simţeam cu totul exclusă, îndurerată, doar făcută bucăţi şi distrusă, dar nu fac decât să încerc să ţin minciuna sub control. Simţeam toate acele lucruri îngrozitoare şi încă şi mai mult de-atât.

Însă am arborat o expresie curajoasă, am zâmbit, am făcut şi eu oh şi ah şi-am recitit dosarele, fericită pentru fraţii mei, care, ca să spunem adevărul, n-au avut parte de prea multă fericire în viaţa lor dură, scurtă şi ciudată.

Însă mintea cu-nervi-de-oţel nu putea lăsa să treacă un amănunt.

— Deci, de ce să codifice atâtea informaţii? am întrebat în cele din urmă.

Doar ca să mai spun ceva, să mă aşez în altă parte decât pe acest tron al durerii.

— Poate că este vorba de informaţii despre care halatele albe cred că nu trebuie cunoscute de oricine, a zis Fang cu o voce cavernoasă, ca în Zona Crepusculară, folosită de el uneori, când lucrurile deveneau neobişnuit de ciudate, dincolo de ciudăţenia lor obişnuită.

— Cum ar fi... finanţarea, am spus. Sau date despre spitalele care le-au furnizat copiii. Ori despre savanţii dementi care-i ajută. Cum ar fi cheile întregului Imperiu al Răului.

— Sfinte Sisoe, a spus Iggy, ridicându-se agitat. Dacă avem materialul ăsta, i-am putea termina cu totul! L-am putea trimite vreunui ziar. Individul ăla gras ar putea face un film despre asta, ceva de genul Cântec pentru un masacru sau aşa ceva.

Inima-mi palpita numai gândindu-mă la asta.

— Mie nu-mi pasă de chestiile astea, a zis Nudge. Eu nu vreau decât s-o găsesc pe mama şi pe tata şi asta-i tot. Staţi, staţi aşa! Asta-s eu!

Ţinându-şi răsuflarea, examină informaţiile din jurul cazului N88034gnh (Monique).

— Ştiţi ceva?

Nudge privea, în viteză, o pagină după alta.

— Toate aceste adrese sunt din Virginia, Maryland şi Washington, DC. Înseamnă că sunt cam apropiate, nu? în plus, DC este locul unde se află guvernul, nu?

— Acesta-i lucrul cel mai cool de aici, a spus Iggy, cu o expresie preocupată pe chip. Întâi ne întâlnim părinţii. Regăsirea cu bucurie, îmbrăţişări, sărutări. Apoi mergem şi distrugem Şcoala, Institutul şi pe toţi ticăloşii... vreau să spun, pe toţi nemernicii care ne-au făcut asta. Ar fi măreţ. Ca şi şansa de a-i rade pe

toţi Eliminatorii, absolut pe toţi, dintr-un foc. Destul de cool!

— Atunci ce facem? a întrebat Gasman, devenit, dintr-odată, foarte serios. Pe bune?

— Eu vreau orice vrea şi Max, a zis Angel. La fel şi Celeste şi Total.

Auzindu-şi numele, Total dădu din coadă şi-i linse mâna lui Angel. Indiferent ce i-au făcut la Institut, nu părea să mai aibă niciun fel de antipatii. Acum o linse şi pe Celeste.

Bietul ursuleţ avea nevoie de o baie serioasă. Cu toţii aveam. M-am uitat la gaşcă. Deocamdată, aici eram în siguranţă. Eram împreună. Mă cuprinse parcă un val de recunoştinţă.

— Trebuie să mergem în DC, am zis în cele din urmă. Şi să facem câte-o baie. Şi să începem să ne căutăm părinţii. Avem toate adresele lor, da?

— Huhuuuu! a strigat Gasman, lovindu-1 cu palma pe umăr pe Iggy, luându-1 pe acesta prin surprindere.

Le-am zâmbit. Îi iubeam atât de mult şi voiam să fie fericiţi. Puteam face asta pentru ei. Însă în interior, mă simţeam ca şi cum nişte găuri negre îmi străpungeau pieptul. Am ucis pe cineva astăzi. Poate chiar pe propriul meu frate. Acum vom începe să aflăm despre trecutul părinţilor noştri, poate despre sensul vieţii noastre, iar eu nu ştiam dacă voiam asta. Şi numai pentru că, parţial, nu aveam nicio idee cine erau părinţii mei.

Dar nici nu contau astea, nu? Aceşti copii reprezentau familia mea. Le datoram încercarea de a face ca visurile lor să devină realitate.

Chiar dacă asta m-ar fi ucis.

Foarte târziu în acea noapte, sau poate că era dimineaţa devreme, am încercat să discut cu Vocea. Poate, doar poate, va binevoi să-mi răspundă.

Am două întrebări pentru tine, bine? Doar două întrebări. Nu, hai să fie trei întrebări. OK. Unde sunt mama şi tatăl meu? Cum se face că sunt singura fără niciun dosar? De ce am migrenele astea îngrozitoare? Şi cine eşti tu? Eşti duşmanul dinăuntrul meu? Sau eşti prietenul meu?

Vocea răspunse imediat: Astea-s mai mult de trei întrebări, Max. Şi uneori, dacă cineva îţi este prieten sau duşman depinde numai de cum priveşti lucrurile. Dar dacă vrei să ştii, eu mă consider prietenul tău, un prieten bun, care te iubeşte foarte mult. Nimeni nu te iubeşte mai mult decât mine, Maximum. Acum ascultă. Eu pun întrebările, nu tu. Eşti aici, îmi spuse Vocea chicotind, pentru o mare călătorie. Pentru incredibila şi indescriptibila Maximum Ride.

Epilog

Nu există nimic pe lumea asta care să se poată compara cu zborul de dimineaţa devreme, să spunem pe la ora şase.

La altitudinea de patru mii cinci sute de metri, încă mai puteam distinge culorile maşinilor care circulau de-a lungul autostrăzii cu taxă din New Jersey, sub noi. Mă simţeam nemaipomenit să străbat din nou văzduhul, întin- zându-mi aripile cu totul, îndepărtând tristeţea. Zburam într-o formaţie lejeră, înaintând fiecare prin siajul aerian al celuilalt, zâmbind din nimic. Eram fericiţi să fim împreună pe cer, mult deasupra lumii care deţinea misterele şi durerea noastră.

Lui Total părea să-i placă vântul care-i fluiera prin blană, iar altitudinea nu părea să-i jeneze respiraţia, încă. Ştiam că ceilalţi erau entuziasmaţi de găsirea părinţilor lor, şi mai ştiam că aveam să merg pe acel drum împreună

cu ei, până la capătul liniei.

Fang mi-a aruncat o ocheadă, cu figura lui calmă şi impasibilă, cu toate că parcă puteam simţi nerăbdarea scur- gându-i-se din pene. I-am zâmbit, iar ochii lui întunecaţi s-au luminat.

Fang. Trebuia să mă gândesc la unele lucruri despre el.

Eu. Trebuia să mă gândesc şi la mine.

Când vom ajunge la Washington D.C., ori va fi ceva incredibil de grozav, ori un dezastru sfâşietor. Iggy credea că întâlnindu-şi părinţii va avea calea liberă spre siguranţă, libertate şi fericire. Eu nu eram chiar atât de naivă.

Cunoaşterea este o povară îngrozitoare, continuă Vocea. Te poate ajuta, dar te poate băga în pericole mai mari decât orice până acum.

M-am prins. Dar trebuia s-o fac, oricum.

Max... ai o misiune mult mai importantă decât găsirea părinţilor stolului. Concentrează-te să ajuţi întreaga lume, nu doar pe prietenii tăi.

Mi-am ţinut aripile în echilibru, plutind foarte, foarte mult timp pe un curent cald, ascendent. Era ca şi cum aş fi plutit pe un nor, cea mai grozavă senzaţie pe care ţi-o poţi imagina. Aş vrea să poţi încerca asta împreună cu mine. Poate, data viitoare.

Ştii, Voce, m-am gândit în cele din urmă, prietenii mei sunt lumea mea.

1 Specie de conifere, de mici dimensiuni, care creşte în America de Nord

1 Echivalentul masculin al lui bimbo, femeie de moravuri uşoare, în argoul urban american.

1 Expresie idiomatică din engleza americană însemnând, aproximativ, „Pupaţi-mă în dos“.